

ክፍል ሁለት
የሰገነቱ እራት

የንጉሠ ልጅ ሠርግ፤

/ለበጉ ሠርግ እራት የተጠፋ ብፁዓን ናቸው ብለህ ጻፍ፤ /ራዕይ 19:9/

የሰገነቱ ራት፤ በፎቅ ከፍታ ላይ የተደገሠ ራት መሆኑ ነው። ንጉሠ እግዚአብሔር ሲሆን፤ የንጉሠ ልጅ የእግዚአብሔር ልጅ ክርስቶስ እንደ ሆነ በታሪክ እናውቃለን። የንጉሠ ልጅ ሠርግም የበጉ የክርስቶስ ሠርግ እንደሆነ ግልፅ ነው። ይህ ሠርግ በምድር ላይ የሚደረግ ገሃዳዊ፣ ፊደላዊ ሠርግ ነው ወይ? አይደለም፤ (ማቴ.22:1-13፤ ሉቃስ 14:16-24) እንደሚያመለክተው ሠርጉ፤ የመንግሥተ ሰማያት ሠርግ እንደ ሆነ ያመለክታል። በሉቃስ 14:15 ላይ «በእግዚአብሔር መንግሥት እንጀራ የሚበላ ብፁዕ ነው» ሲል፤ (ራዕይ19:9) በተመሳሳይ «ለበጉ ሠርግ ራት የተጠፋ ብፁዓን ናቸው» ይላል። ለዚህ ሠርግ ራት ንጉሠ እግዚአብሔር ባርቶን፤ እንደ እነኢሳይያስ የመሳሰሉትን (ኢሳ.55:1-2፤ ም.25:6) ልኮ ጥሪ ማድረጉ፤ (ከማቴ.22:1-13፤ እና ሉቃስ 14:15-24) ሲስተይይ ግልፅ ሆኖ ይታያል። ሠርጉ የተዘጋጀበት ሥፍራ፤ ምሳሌ 9፤ በከተማዎች ከፍተኛ ሥፍራ ሲል፤ ኢሳ. 25:6 በተራራ ላይ የሚለው የአዲስ ኪዳንን ፅዮን (በኢየሩሳሌም) ከተማ ከፍታ ሰገነት ላይ የቀረበውን በማመልከት ይደመደማል።

ለዚህ ሠርግ ድግስ የተዘጋጀው ነገር ምንድን ነው? ማቴዎስ በተለይ የኢሳይያስን ቃል አንጠልጥሎ እንደሚገልፀው ኮርማዎችና የሰቡ ከብቶች ታርደዋል። ሉቃስ፤ ኢሳይያስና ንጉሠ ሶሎሞን በጥቂት ልዩነት እንጀራ፤ ወይን ጠጅ፤ ወተት፤ ጮማ፤ በረከት ፍሪዳ መዘጋጀቱን ይገልጻል። እነዚህን ምግቦች ኢሳይያስ የሰቡ ነገሮች ከሚለው ጋር ማቴዎስ የሰቡ ከብቶች ሲል ይደመደማል። ጠቅለል አድርገን ለመመልከት፤ ለንጉሠ

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልት አንብቡም፤ አፈ አዚአና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንጀራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

ልጅ ሠርግ የታረደው፤ የተዘጋጀው ማነው? ምንድን ነው? ተብሎ ቢጠየቅ፤ በግ፤ የታረደው በግ ልጁ ራሱ ሠርገኛው ክርስቶስ መሆኑን ልብ እንበል። ለውጭም ለውስጥ፤ በፊደልም በመንፈስ፤ ለሰማይም ለምድር፤ ለእንስሳም ለአራዊት ሁሉ እንጀራም፤ ወይንም፤ ወተትም፤ ውኃ፤ ሣርም፤ አትክልትም፤ ጥራጥሬም ፍራፍሬ ወዘተ... ሁሉ በክርስቶስ፤ ከክርስቶስ (በእግዚአብሔር ቃል) ሁን!! ሲባል ሆነ። ሁሉ በእርሱ፤ ከእርሱ የሆነ ነው፤ በሁሉም ነገር ውስጥ ቃሉ አለበት፤ ለዘላለሙ አሜን።

በሰው ሐሳብ ተመርተን፤ በምድረ-ዓለም ላይ በተለመደው ሥርዓት የሚበላና የሚጠጣው ነገር በአፍ ወደ ሆድ የሚሆን ካልሆነ በቀር በጆሮ ለልብ (ለመንፈስ) የሚሆን መንፈሳዊ ምግብ (ቃሉን) አልበላም፤ አልጠጣም፤ ነው ወይ የምንለው?? «ቃልህ ተገኝቷል እኔም በልቸዋለሁ» ነቢዩ ኤርምያስ። «አፈንም ከፈትሁ፤ መጽሐፉንም አገረሰኝ» ነቢዩ ሕዝቅኤል። «ከመልአኩ እጅ ታናሽቱን መጽሐፍ ወስጄ በላሁ...»፤ ሐዋርያው ዮሐንስ። ... እነሆ ድግሴን አዘጋጀሁ፤ ኮርማዎችና የሰቡ ከብቶች ታርደዋል፤ ሁሉም ተዘጋጅቷል... ማቴዎስ የሚለው፤ ሀ. ፊደላዊ (ፍጥረታዊ) ድግስ ነው ወይስ መንፈሳዊ? ለ. እንጀራ፤ ወይን ጠጅ፤ ኮርማዎች፤ ፍሪዳዎች፤ የሰቡ ከብቶች፤ ገሃዳዊ፤ ፊደላዊ (ፍጥረታዊ) ኮርማዎች፤ ፊደላዊ (ፍጥረታዊ) ከብቶች፤ በፊደል በግልፅ የሰቡ ከብቶች፤ በፊደል (ፍጥረታዊ) ታርደው ነው ወይስ በመንፈስ የሰቡ ከብቶች በመንፈስ ታርደው ነው? ከብቶች ናቸው ወይስ እንደ ከብት የታረዱ የእግዚአብሔር ባሮች ናቸው? ሐ. ከብቶቹ የሰቡት ምን በልተው ነው? ጌታ ኢየሱስ ከኔ ጋር ከማዕዴ ትበሉና ትጠጡ ዘንድ አባቴ እኔን እንደ ሾመኝ፤ መጠን ለመንግሥት እሾማችኋለሁ የሚለው የሚበላውና የሚጠጣው ምኑ ሆኖ ነው? የእስራኤል ልጆች ለአርባ ዓመት ሙሉ በምድረ-በዳ የበሉት እንጀራ (ዘፀ.16:14,15፤ ኢሆሱ.5:10-12፤ ነሀ.9:15) ምንድን ነው? ቁሳዊ እንጀራ ተጨባጩ ነበር ወይ? የሰማይ እንጀራ፤ የመላእክት ምግብ

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልት አንብቡም፤ አፈ አዚአና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንጀራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

አይደለም ወይ? (መዝ.78:22-24) ይህ ሁሉ ተጠቃልሎ ሁሉም አንድ ነገር እርሱም ክርስቶስ አይደለምን? ታሪክ በግልፅ እንደሚያስረዳው እግዚአብሔር ለዓለሙ ሁሉ ሕይወት መብል አድርጎ ያቀረበው እንጀራ፤ ሥጋ፤ የታረደው በግ ክርስቶስ እና በአባሪነት የቀረቡ ሰማዕታት አገልጋዮቹ ሆነው ይታያሉ፡፡

ነቢዩ ኤልያስ ጧትና ሚታ ቁራ እያመጣለት የበላው እንጀራና ሥጋ (1ነገ.17:2-6) ከየት ነበር? ኤልያስ በአንድ ጊዜ በበላው ምግብ ኃይል አርባ ቀንና አርባ ሌሊት እስከ እግዚአብሔር ተራራ እስከ ኮሬብ የተጓዘበት ምድራዊ፤ ቁሳዊ ምግብ ነበር ወይ? ለዚህ ማመሳከርያ (ዘፋ.8:2-3፤ ማቴ.4:1-4፤ ሕዝ.2:8-10. 3:1-3፤ 1ጢሞ.4:6፤ ራዕይ 10:8-10፤ ኤር.15:15፤ 1ነገ.19:5-8) በርጋታ እንመልከት፡፡ ደግሞም ክርስቶስ ቃል ነው፤ ቃሉም እግዚአብሔር መሆኑ በግልጽ የተጻፈ ነው፡፡ ነቢዩ ኤርምያስ ቃሉን በላ፤ ወንጌላዊው ጢሞቴዎስም በቃሉ እንዲመገብ ታዘዘ፤ ነቢዩ ሕዝቅኤልና ወንጌላዊው ዮሐንስ መጽሐፍ ቀርቦላቸው በሉ መሴም ሲናገር ሰው ከእግዚአብሔር አፍ በሚወጣ ቃል ሁሉ እንጂ በእንጀራ ብቻ እንደማይኖር አመለከተ፡፡ ቃሉም ይሠዋና ይበላ ዘንድ ሥጋ ሆኖ የተገለጠው ክርስቶስ (እግዚአብሔር) ነው፤ ዮሐ.1:14:1፡1

ስለዚህ ምድረ-ዓለማዊው ፍጥረት ሁሉ እየተመገበ የሚኖርበት ነገር ሁሉ፤ በእርሱ በሆነው በቃሉ የሆነ መሆኑን የፍጥረት ታሪክ ግልጽ አድርጓል፡፡ ቃሉ አትክልት ሁሉ ሆነ፤ እህል ዓይነት ሁሉ በመሆን እንጀራና ዳቦ ሆነ፤ ቃሉ እንስሳ፤ ዓሣና ውጋ፤ ወተት፤ ማር፤ ወይን ሥጋ በመሆን በውጭ ውጫዊውን ሕይወት በጥላ የሚያኖር መሆኑ ሊካድ የማይቻል ሓቅ ከሆነ አሁን ደግሞ ቃሉ እንጀራ፤ ሥጋ፤ ወተት፤ ወይን ጠጅ፤ ሮማ በረከት ሆኖ (ኢሳ.55:1-3) ለውስጣዊ ዘላለማዊ ሕይወት በውስጥ፤ በስውር መቅረቡ እንዴት ይካሄዳል?

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልተ አንብቡም፤ አፈ አገላለጽ መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንጀራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

ለንጉሡ ልጅ ሠርግ ድግሥ የታረዱ ኮርማዎችና የሰቡ ከብቶች ሲሆኑ፤ ሠንጋዎች ሳይጠቀሱና ሳይታረዱ ተዘንግተው ለምን ኮርማዎች ብቻ ታረዱ? ሠንጋ፤ ዘር መዝራት የማይችል በሰይጣን (የተኮላሽ) ከመሆኑም፤ በተጻፈው ሕግ መሠረት በእግዚአብሔር መንግሥት ሥፍራ የሌለው ነው፤ (ዘፋ.23:1)፡፡ ሠንጋ ማለት ዘር እንዳይዘራ በሰይጣናዊ ድርጊት ተኮላሽቶ የመክኑ ወንጌላዊን ያመለክታል፡፡ (ዘር ዘሪ ማነው ታዲያ ወንጌላዊ አይደል?) በእግዚአብሔር መንግሥት አገልግሎ ሠንጋ ሥፍራ የሌለው ሆነ፡፡ ኮርማዎች ግን የእግዚአብሔርን መንግሥት ዘር (ወንጌልን) ሲዘፋ ለንጉሡ ልጅ ሠርግ (ሠርጋቸው) ታርደው የተሠውና ድግስና ደጋሾች ሠርገኞችም ናቸው፡፡

ለፋሲካው የተሠውና የታረዱ ኮርማዎችና የሰቡ ከብቶች የጌታን መከራ (መሥዋዕትነት) እንደ ተካፈሉ ሁሉ የሠርጉ (የደስታው) ተካፋዮች ናቸው፡፡ ከእነዚህም በስም የታወቁ ማቲያስና ጳውሎስን ጨምሮ አሥራ ሶስቱ በተራቸው ለመንፈሱ መታን የሕይወት እንጀራ እና የሕይወት ውጋ በመሆን ለዓለም የቀረቡ ኮርማዎችና የሰቡ ከብቶች የጌታ አካል ከፋዮች ብልቶቹ የአዲሱ ዓለም ነገሥታትና ካህናት የሆኑ ናቸው፡፡ በፊደል የሰቡ ናቸው ወይስ በመንፈስ የሰቡ ናቸው? ለተባለው፤ እግዚአብሔር በፊደል (ፍጥረታዊ)(በግልፅ) የሰባውን ከብት ያርዳል ወይስ በስውር በመንፈስ የሰባውን ያርዳል? በፊደል (ፍጥረታዊ)ስለታም ሰይፍ ያርዳል ወይስ በመንፈስ ስለታም ሰይፍ ያርዳል? ፋሲካችን ክርስቶስ የታረደው በግልፅ፤ በፊደል ስለት ታርዶልናል ወይስ በስውር በመንፈስ ሰይፍ ታርዷል? ክርስቶስ አንድ የነበረው አሁን አሥራ አንድ ቦታ ተቆራረሰና ተባዝቶ ከራሱ ጋር በእስራኤል ነገዶች ቁጥር አሥራ ሁለት እየሆነ ቀጠለ፡፡ (ይኸው የጌታ ሥጋ የደረሰበት፤ ራጆቹ መሪው ዙር፤ እየተባላም ቀጠለ፤ ብዙ ተባዙ የተባለው በአንደኛው አዳም የከሸፈው አሁን በሁለተኛው አዳም ይኸው፤ እየተፈፀመ ቀጠለ፤ በይኸው ሥርዐት ነበርና፡፡ ብዙ

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልተ አንብቡም፤ አፈ አገላለጽ መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንጀራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

ተባዙ የተባለው፤ ከአፋ የወጣ ቃሉ የተላከበትን ሳይፈጽም ከንቱ ሆኖ ከቶ አይቀርምና፡፡ ጌታ፤ አንዱን ራሱን አከፋፍሎ አንዱ የጥፋት ልጅ በተጻፈው መሠረት ተቆርጦ ሲቀነስ አሥራ አንድ መሆኑ አካለ ኅይሎ ቢያደርገውም፤ በጌታ ስም ተወግሮ የሞተው ማትያስ ተተካ፤ ጳውሎስም ተጨመረ፤ ሌሎችም፡፡ ኅይሎ ሆኖም ወደ ሕይወት መግባት ይሻላልና (ዐይንህ ብታሰናክልህ አውልቅ፤ እጅህ፤ እግርህ ብታሰናክልህ ቁረጥ ተብሏልና) ጌታ አንዱን ብልት በቃሉ ስለት ቆርጦ ጣለው፡፡ ይህ የሕይወት እንጀራ ሕይወት ካልሆነን ሞት መሆኑ አይቀሬ ነው፤ በቀኝ ለሚመጡ ሕይወት፤ በግራ ለሚመጡ ሞት ነው፡፡ እግዚአብሔር ሲያለማን ደስ እንደሚለው እንዲሁ ሲያጠፋን ደስ ይለዋል፤ (ዘፋ.28:63) የሚያጠፋን እግዚአብሔር ሳይሆን ጽድቁ ነው፡፡ የእግዚአብሔር ጽድቅ ለአብዛኛው ሰው መጥፊያ ይሆናል፤ ለመጻፍ (ለደህንነት) የቀረበለት የእግዚአብሔር ጽድቅ ለሰው ኩነት፤ ሕይወቱ መሞቻው (መጥፊያው) ሆኖ መገኘቱ ገርሞኝ ነው፡፡

ግልፅ ለማድረግ፤ ሠርግ ደስታ ሲሆን፤ መታረድ ሞት፤ ለቅሶ ነው፡፡ ልጄ ሆኖ ሠርገኛ ከሆነ፤ እንዴት ደግሞ የታረደ በግ (ኮርማ) ሆኖ ይበላል? እርሱ ተበልቶ ከጠፋ ከየት መጥቶ ሠርገኛ ይሆናል? ቀደም ሲል እንደተጠቀሰውም፤ መታረዱ ተቆራርሶ ተበልቶ በበላው ሁሉ በኩል እርሱ ራሱ ተባዛ፤ ተራባ፤ ባጭር ቃል ይህ ደስታው በመሆኑ ሠርጉ ነው፡፡ የቀመሰው ሁሉ በእርሱ ትንሣኤ ስለሚያገኝ በበሉት ደግሞ እርሱ ሕያው ስለሚሆንና የበሉትም በእርሱ ሕያዋን ስለሚሆኑ ብዙ ፍሬ ስላፈራ ለደስታው ወሰን የለውም፡፡

ከንጉሥ ማዕድ መብላት፤ (መካፈል፤) ፊደላዊው የእስራኤል ንጉሥ የክርስቶስ አመልካች ምስያው ነበር፤ እንደ ዳዊት በነበሩ በእስራኤል ዘመን ንጉሦች ማዕድ የሚበሉ የተከበሩና የተወደዱ ሰዎች እንደነበሩ በ(1ነገ:1:7) ይነበባል፤ ይህ ግን ከንጉሠ ነገሥቱ ከክርስቶስ ማዕድ

ሊካፈል ያለውን እጅግ የተከበረና የተመረጠ ብፁዕ ቅዱስ ሰውን አመልካች ነው፤ የእስራኤል ነገሥታት ከማንነታቸው ውጭ የሆነና ሕይወት የማይሰጠውን ውጫዊ ምግብ ያበላሉ እንጂ ሥጋቸውን መሥዋዕት አድርገው ከቶ አላቀረቡም፤ ከንጉሥ ማዕድ ውጫዊ ምግብ መብላትና ንጉሡን እግዚአብሔርን ራሱን መብላት ተፃምሮ የሆነ ልዩነት እንዳለው ከዚህ እንረዳለን፤ ለዘለዓለሙ አሜን፡፡ ከብርን የእግዚአብሔር ማዕድ ምንድን ነው? እግዚአብሔርና ማዕዱ አንድ ብቻ እንጂ ልዩ-ልዩ ናቸው? ከቶ አይደለም፡፡ በጥላም ከነገሥታት ማዕድ መካፈል እጅግ የሚያከራ መታደል ነበር፡፡ ይህ ግን የዚያ አካልና ትርጓሜ ነው፡፡

ከእግዚአብሔር ማዕድ የሚካፈሉት እግዚአብሔርን እራሱን መካፈል ሲሆን ጥሪው የተናቀ ሆነ፤ የእግዚአብሔር ምግብና መጠጥ ራሱ እግዚአብሔር እንጂ በፊቱ የተቀመጠውን ልዩ ቁሳዊ ምግብ ነገር አይደለም፤ በእግዚአብሔር መንግሥት ከእግዚአብሔር በስተቀር ሌላ ነገር ከቶ እንደ ሌላ ተደጋግሞ ተጠቁሟል፡፡ እግዚአብሔር ከማዕዱ ምግብን ሳይሆን የራሱን ሕይወት ማካፈሉ ነው ተፃምሩ፡፡ ኢየሱስ አሮጌውን ፋሲካ ሲደመድም ወደዚህ ራሱን ወደ መካፈል ነው የሚጋብዘው፤ እንዲህ ሲል፤ "... እኔም ስለ ዓለም ሕይወት የምሰጠው እንጀራ ሥጋዬ ነው ዮሐ.6:51፡፡ ተጨባጩን ግልፁን (ፊደላዊ (ፍጥረታዊውን) ሥጋ ነው ወይስ ሰውናን መንፈሳዊውን ሥጋ ማለቱ ነው? ሥጋ ተጨባጭ እንዳይደለ በስፋት ተብራርቷል፡፡ «እውነት እላችኋለሁ፤ በአባቴ መንግሥት ከናንተ ጋር ከዚህ ከወይኑ ፍሬ አዲሱን እስከምጠጣበት እስከዚያ ቀን ድረስ ደግሞ አልጠጣውም» (ማቴ.26:29፤ ማር.14:25፤ ሉቃስ 22:17-18)፤ ነገር ግን እናንተ በፈተናዎቼ ከእኔ ጋር ጸንታችሁ የኖራችሁ ናችሁ፤ አባቴ እኔን እንደ ሾመኝ እኔ ደግሞ በመንግሥቱ ከማዕዱ ትበሉና ትጠጡ ዘንድ በአሥራ ሁለቱም በእስራኤል ነገድ ስትፈርዱ በዙፋኖች ትቀመጡ ዘንድ ለመንግሥት እሾማችኋለሁ፤ «ሉቃስ 22:28-30)»

ከዚህ ከወይኑ ፍሬ አዲሱን እስከምጠጣበት እስከዚያ ቀን ድረስ ደግሞ አልጠጣውም አለ፤ እዚህ ላይ ጌታ የሚናገረው የፊደሉን ወይን ፍሬ

አስመልክቶ ነው ወይስ የመንፈሱን ወይን ፍሬ አስመልክቶ ነው? በእግዚአብሔር መንግሥት አዲሱን የወይን ፍሬ የሚያፈራ ማነው? (ምንድን ነው?) በእግዚአብሔር መንግሥት አዲሱን የወይን ፍሬ የሚያፈራ እውነተኛው የወይን ግንድ ራሱ ጌታ ኢየሱስ የሕይወት ዛፍ ነው፤ (ዮሐ.15:1-7) እውነት ምንድን ነው? እውነት ክርስቶስ፤ እውነት መንፈስ፤ እውነት እግዚአብሔር ነው፤ (ዮሐ.14:6፤ 1ዮሐ.5:7፤ ዮሐ.18:37፤ ከ17:17) ጋር ይታይ። በእግዚአብሔር መንግሥት አዲሱ የወይን ፍሬ ፊደላዊ (ፍጥረታዊ) ቁሳዊ ፍሬ ነው ወይ? የእግዚአብሔር መንግሥት የት ነው? ወይም መቼ ትመጣለች? (ሉቃስ 17:20-21፤ ራዕይ 21:1-4፤ ከ-2ቆሮ.6:16) ጋር ይስተያይ።

የእግዚአብሔር መንግሥት በውስጣችን ከሆነች፤ የወይን ግንድ እርሱም የሕይወት ዛፍ፤ (ዮሐ.15:1) የሆነው ክርስቶስ የት ነው የሚገኘው? በፍጥረት ጊዜ ከየት ነበር የበቀለው? (ዘፍ.2:8-9) ክርስቶስ በውስጣችን ምድር የበቀለው የሕይወት ዛፍ፤ የወይን ግንድ ነው። ውጫዊው፤ ቁሳዊው ምድር፤ ለውስጣዊው፤ ለመንፈሳዊው ምስያ ነው። የእውነት እውነተኛው ምድር ውስጣዊው፤ መንፈሳዊው ነው። ምድር ክርስቶስ በውስጥ፤ የሕይወት ዛፍ (የወይን ግንድ) ከውጭ ነው ማለት አይቻልም። ወይን የወይን ምሳሌ ነው፤ የእውነት እውነተኛው ወይን ክርስቶስ ተጨምቆ የተገኘ መንፈስ ቅዱስ ነው። አዲሱ፤ የእውነት እውነተኛውና በእግዚአብሔር መንግሥት የሚጠጣው ዘላለም አዲስ የሆነው ወይን ጠጅ መንፈስ ቅዱስ ነው። የፊደሉን ወይን ጠጅ የሚጠጣ ሆኖም በእግዚአብሔር መንግሥት የለም። ሐዋርያት ጉሽ የወይን ጠጅ ጠግበዋል አይደል? (ሐሥ.2:13) ጠጁ የተገኘው ከየት ነበር? ነቢዩ ኢሳይያስ ወደ ውኃ ኑ፤ ኑ ወይን ጠጅና ውኃት ግዙ ብሉ፤ በረከትን ብሉ፤ ሰውነታችሁ በፌጫ ደስ ይበለው (ኢሳ.55:1-2) ያለው አንዱ ክርስቶስ ነው።

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልት አንብቡም፤ አፌ አሂልና መንፈሱም ለሰበሰቡትዎልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንደራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

በአጭር ቃል በእግዚአብሔር መንግሥት እግዚአብሔር ብቻ እንጂ ምድራዊ ነገር በእግዚአብሔር መንግሥት ርኩስ ስለሆነ ከምድር ምንም ሊታሰብም አይችልም። የእግዚአብሔር መንግሥት እና እግዚአብሔር አንድ ስለሆኑ የእግዚአብሔር መንግሥት ራሱ በውስጣችን የሚያድረው እግዚአብሔር ነው። ወደ ሆኖ የሚወርደውን ምድራዊ (ቁሳዊ) ነገር ለነፍሳችን የሚሆን ነገር አስመስለን ምድር ያፈራውን ነገር ጌታ ያቀረበውን የሰገነቱን እራት አስመስለን ሠርተን ስንካፈል አለማፈራችን አስገራሚና አሳፋሪ መሆን ነበረበት። ወደ ሆኖ የሚወርድ ነገር በእግዚአብሔር መንግሥት በጭራሽ አያገለግልም፤ ሆኖም ወደ እግዚአብሔር መንግሥት አይገባም። የእግዚአብሔር መንግሥትም ሆነ የዘላለም ሕይወት መውጫ ከልባችን እንጂ ከሆዳችን ውስጥ አይደለም፤ (ምሳሌ 4:23)። ዋጋህን የምታገኘው ከራስህ ውስጥ ከገዛ መዝገብህ እንጂ ከሌላ ከየትም አይደለም። ከሆኖ የሚወጣው ቅዱስ ነገር ሳይሆን፤ ርኩስ፤ ቆሻሻ ነገር መሆኑ ግልፅ ነው።

ፋሲካን ሳይገባ ስለ መካፈል

ሳይገባው ፋሲካውን የሚካፈል በጌታ ሥጋና ደሙ ባለ ዕዳ ከመሆኑም እስከ መታመምና እስከ መሞት ድረስ እንደሚደርስ፤ (1ቆሮ.11:26-31) የሚናገረው እውነቱ እንዴት ነው? ይህ የተጻፈው በመሠረቱ በእውነት ላይ ነው እንጂ በእሁኑ ዘመን በሚደረገው በጠቅላላ የጌታን ሥጋና ደም ያልለየ አስመሳይ ሥርዓት ላይ አይደለም። የእሁኑ ዘመን ጌታ ራት ጌታ እንኩ ብሉ ብሎ ከእጁ የሰጠው አይደለምና ሥርዓቱን የሚካፈል ሁሉ ቁስ አካሉ ደህና ስለሚመስል ደህና ሳይሆን፤ የታመመና የሞተ ነው ለማለት ይቻላል። በእግዚአብሔር መንግሥት ሰው ሞቶ ሳይሆን፤ ሳይሞቱ ይሞታል። ሳይቃጠሉ ይነድዱል፤ አሜን። ይህ በግልፅ ማሳመምና መግደል ቀርቶ ጉንፋንም አያስይዝም፤ በውጭ አስመስሎ የተሠራ ግምታዊ፤ አስመሳይና የልጅ ጨዋታ ስለሆነ። በመሠረቱ ሳይ

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልት አንብቡም፤ አፌ አሂልና መንፈሱም ለሰበሰቡትዎልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንደራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

ግን ያለ አግባብ የበሉ እንደ ታመሙና እንዳንቀላፉ ጳውሎስ ይገልጻል፤ ይህ የሐዋርያት ዘመንም ከብሉይ ወደ አዲስ መሸጋገሪያ ዘመን ላይ የነበረ ሁኔታ ሆኖ መታየት አለበት፡፡ ከትንሣኤ በኋላ ግን እስራኤልን ከአዲሱ ኪዳን ጋር ለማስተዋወቅ ውጫዊው (ፊደላዊው (ፍጥረታዊው) ሥርዓት የተደርገ ሥጋዊነት ሆኖ ግማሹ ጠግቦ፤ ግማሹ ተርቦ፤ ሌላው ሰከሮ፤ ሌላውም አፍሮ፤ ተዋርዶ ጋጠውጥ ሆኖ ይታያልና፤ ክብሩ ተገፏል፡፡ ወደ ወጭ ተጥሏል፡፡ እዚህ ላይ እውነተኛች ከሐሰተኞች እንዲለዩ መከፋፈል መፈጠሩን ሐዋርያው ጠቁሟል፡፡

የጌታ እራት አለ አግባብ የመቀበሉ መቅሠፍት ወደ አዲስ ኪዳን ሽግግር ወቅት እንደ ተከሠተ ይታያል፡፡ ዛሬ ግን በመንፈስ እንጂ በፊደል በማይሆነው በአዲስ ኪዳን መቅሠፍቱ በፊደል ይከሠታል ብሎ ማሰብ አእምሮአችን ገና ከመጋረጃው ዘመን ጨለማ እንዳልወጣ ያሳያል፡፡ የእስራኤል እውነት ዛሬ በኛ የመንፈስ እውነት ነው፡፡ እንጂ በቀጥታ የፊደል (ፍጥረታዊ)እውነት አይሆንም፡፡ መንፈሳዊ ሥርዓት ማደግን ትቶ ባለሀበት ርገጥ ከሆነ ጣየት ነው፤ (ነሹሽታን) (2ኛ ነገ.18:4)

በግብፅ ፋሲካ የተካፈሉ፤ በምድረ-በዳ ከሰማይ የወረደ እንጀራ የበሉና ከዐለቱ ውኃ የጠጡ ሁሉ ሳይገባቸው ስለበሉ ሁሉም በጉዞ ላይ በመንገድ ሞተው አለቁ፤ የ(ዮሐ6:49፤ ቁ.58/ለ፤ ኢ.ዮሱ5:2-6) በማየት የበሉ እንዳሉ ሁሉ በእምነት የበሉ አሉ (የእኛን ልብን የሚያይ ጌታ ይመስክር)፡፡ ጌታ ይህን ሲያስታውስ ነው፤ «አባቶቻችሁ በምድረ-በዳ መና በሉ፤ ሞቱም፤» የሚለው፡፡ በሰገነቱ እራትም ሳይገባው ጉርሻ ተቀብሎ በጨለማ የወጠው ይሁዳ አስቆሮቱም እንደ አባቶቹ ሁሉ ታንቆ ሞተ፤ (ዘኁ.11:33.34፤ 1ቆሮ.1:1-4፤ ቆሮ.11፤ 27-31፤ ዮሐ.13:26፤ ማቴ.27:5፤ መዝ.78:30-31) ምግቡ ሳይገባው የሚበላውን ሁሉ ገዳይ መሆኑ ተጽፏልና፤ ይሁዳ የቀመሳት ለሞት ከሆነ ዘንድ በቂ ናትና፡፡ ለሕይወት ከሆነ ግን የአንድ ጊዜ ራት ለሁለተኛው በእግዚአብሔር መንግሥት አዲሱን እስከ

መብላትና መጠጣት እስከ እግዚአብሔር እስከ ትንቢታዊው ተራራ ኮሬብ፤ እስከ ተራራ ግብዣ (ኢሳ.25:6-8) ድረስ ከፋቅ የመጣን እኛ በመንገድ እንዳንዝል (ማር. 8:1-3) ይህ ወደ ቤታችን ያደርሳል፤ (1ነገ. 19:8፤ ማቴ. 26:29፤ ማር. 14:25፤ ዕብ. 12.22-24፤ ኢሳ. 49:1)

ፋሲካችን በክርስቶስ ሞትና ሕይወት ነው፤ ይህ፤ ይድናል፤ ያ፤ ይሞታል፤ ማዳን ሞት ሆኖበት ይሞታል፤ ግብፅ ሞት መጥቶበት ነው የሞተው ወይስ ሕይወት ሞት ሆነበት ነበር? በክርስቶስ ጨለማው ይበራል፤ ብርሃኑ ይጨለማል ብርሃኑ ጨለማ ሆኖበት፡፡ ግብፅ ጨለማ መጥቶበት ነበር የጨለመው ወይስ ብርሃኑ ጨለማም ሆነበት? ብርሃንና ሕይወት ሆኖ ወደ ዓለም የመጣው ክርስቶስ ለአንባቢው እንዴት ነው? ተቃራኒ ሆኖበህ ብርሃንና ሕይወት በመሆን ደስታና እልልታ ሆነልህ ወይስ ተቃርኖህ ጨለማና ሞት ሆኖበህ በሕይወትህ ከቦታህ የትም ሳትሄድ ወደ ጨለማ ሲያል ወረድክበት?

ለግብፅ መደምሰስ ተጠያቂ ማነው? እግዚአብሔር ነው ወይ? ከቶ አይደለም፤ እግዚአብሔር ጻድቅ ነው፡፡ ሕይወት ሞት ሆነበት የሞተ፤ ብርሃን ጨለማ ሆኖበት የጨለመ፤ እግዚአብሔር ሰይጣን ሆኖ የተገለበጠበት ስለሆነ፤ ሕይወትን ወደ ሞት ተርጉሞ፤ ብርሃንን ወደጨለማ ፈርጆ፤ አለ መልክ መልክ አለ ባሕሪው ባሕሪ ለጥፎበት በፈረደበት ስለተፈረደበት በገዛ-እጁ የሞተበት ሁሉ ደሙ በራሱ ላይ ነው፤ ለዘላለሙ አሜን፡፡ ከዚህም ሌላ ፋሲካ ማለት የክርስቶስ ሞት፤ ሞትና ሕይወት መሆኑ ከፍ ብሎ ተመልክቷል፤ መራራና ጣፋጭ፡፡ ክርስቶስ ለኔ ለራሴ ሞትና ሕይወት ነው፤ ደግሞ መራራና ጣፋጭ፡፡ እስራኤል ከግብፅ በወጣበት ሌሊት የበላው ምግብ ጣፋጩን ብቻ በላ ወይስ ጣፋጩን ከመራራው ጋር አምት በላ? ጣፋጩ ምን መራራው ምን ማለት ነው? ነቢዩ ሕዝቅኤልና ሐዋርያው ዮሐንስ የበሉት መጽሐፍ (ሕዝ. 2:8-10፤ 3:1-2፤ ራዕይ 10፤ 8-11) ነቢዩ፤ ኀዘንን፤ ዋይታን፤ ለቅሶን ከጣፋጩ ጋር ሲበላ፤ ሐዋርያው

መራራውን ከጣፋጭ ጋር ማለት ሞትንና ሕይወትን ተደባልቆ የቀረበ ማለት ነው። ሁሉ ሞቱን ሳይቀበሉ ሕይወቱን መቀበል የለም፤ ሕይወቱ ከሞቱ ማይ ነው። አንተ/ችን ለማዳን አንተ/ችን ይገድላል። አንተ ተቀብረህ አንተ ትወጣለህ፤ (ቆላ.2:11-12) ክርስቶስ በሙታንና በሕይወት ፈራጅ ነው። (2ጢሞ.4:1) ከተነጠቁት ወደ ተራራ ከተወሰዱት ሙሴና አርን ጋር አራቱን ሰዎች /ከኢየሱስና ካሌብ/ አዲሱን ትውልድ እንዲመሩ አስቀርቶ በሚሊዮን የሚቆጠሩትን በምድረ-በዳ ቀበረ።

ወደ አዲስ ኪዳን ስንመጣ የእውነት እውነቱ ፍርድ ግን በውጭ ሳይሆን በውስጥ፤ በመንፈስ ነው። ምድረ-በዳውም በመንፈስ መሞቱም መቃብሩም በውስጥ በመንፈስ ነው። ደጋግመን እንዳየነው ስቀሉ። ግደሉ የተባለው ሥጋ ለማምለጥ ከውጭ ሜዳ ሸሽቶ ወደ ውስጥ ጓዳ ገብቶ ምሽግ ይዟልና በኢየሱስ 10:15-27፤ ቁ.18 መሠረት ለፍርድ እስኪቀርብ ድረስ የተሸገበትን የመቄዳ ዋሻን አፍ በታላላቅ ድንጋይ ዝጉት። ስቀሉ፤ ግደሉ የተባለው ሥጋ በውስጣችን አካላችን ሆኖ የተሠወረው ሰይጣን ነው ማለቱ ትዝ ይላችኋል፤ ሰይጣን ባይሆን ኖሮ ንፋስ እንኳ ሊገባ በማይችለው እጅግ ረቂቅና ጠባብ በሆነው በር ወደ ውስጣችን ገብቶ ከዓይን ምናባችን ተሰውሮ ሊጠፋ ይችላል ባይ ማነው? ስለዚህ በለመደው ዓይነት ሸሽቶ በውስጣችን ዋሻ ገብቷልና የተሸገበትን ዋሻ አፍ በታላላቅ ድንጋይ ቆልፋችሁ በእስኦታችሁ ኃይል በጥንቃቄ ጠብቁት እንጂ እሱን በጦር መሣሪያ መጠበቅ አይቻልም።

ሞቱን ከሕይወቱ ጋር የኢየሱስን ሕይወት ጣፋጩን፤ ከኢየሱስ ሞት መራራው ጋር እንቀበላለን። ይህ በዘመናችን በእምነት፤ በመንፈስ እንጂ በማየት በፊደል የሚፈጸም እንደሆነ አድርጎ ማቅረብ ሰይጣናዊ የጨለማ ትምህርት ነው። ከትንሣኤ፤ ከመጋረጃ መቀደድ ወዲህ ይህ ማለት ባጭር ቃል የውስጥ የልቡና ግዝረት፤ አዲስ ልብ፤ አዲስ መንፈስ ማለት ሆኖ ይደመደማል። በውጭ ሕይወት መሆን በውስጥ ሙት ያደርጋል፤ ማለት፤

በአግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጉ አንብቡም፤ አፌ እሳልና መንፈሱም ሰበስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንደራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

እንደ ሥጋ ፈቃድ መመላለስ በውጭ በሰው ዘንድ በአስመሳዩ በሐሰት እውነት ሕይወት መሆን ስለሆነ በጌታ ዘንድ በእውነት እውነቱ (በመንፈስ) ሙት መሆን ነው። በሥጋ ሕይወት መሆን፤ በመንፈስ ሙት ያደርጋል። በሥጋ አለሁ ባይነት ከፍ፤ ከፍ ማለት። መላ ዓለምን ወደ ሲኦል የከተተው የአዳም ከፍ፤ ከፍ ማለት ነው። ይህ ዓይነት እግዚአብሔርን ከመንግሥቱ መገልበጥ ስለሆነ ታላቅ ኃጢአት ነው። በውጭ የሚንጠራራ በውስጡ በሲኦል ነው። ሲኦል ማለት እግዚአብሔርን አለማየት፤ ጨለማ፤ ወሀኒ ማለት ነው።

የሰውን ልጅ የሚያጓጓው የውጪ፤ የሚታየው የጊዜው ሕይወት እንጂ የማይታየው የዘላለሙ ስሜትም አልሰጠውም። በአዲስ ኪዳን ከመጋረጃ መቀደድ፤ ከትንሣኤ ወዲህ ፋሲካ ማለት ክርስቶስ ማለት ነው፤ ብቻውን ሁሉ የሆነው። ከግብፅ እንደወጡ እስራኤሎች፤ እነዚህም እነዚያም ሟቶች ሞትን ሕይወት፤ ሕይወትን ግን ሞት አድርገው ስለሚቆጥሩ ነው የሚሞቱት። አትፍረድ፤ ይፈረድብሃል ስለሚሆን ሕይወት የሆነውን ክርስቶስን ሞት አድርገው ቆጥረዋልና። ሙሴ ለሞት ከግብፅ አወጣሽን ብለው ፈረዱና ፍርዱን ተቀበሉ። እንደ እነዚያ ዛሬም ክርስቶስን መከተል ሞት፤ ክሰረት፤ ውድመት አድርገው የሚያዩ ለማለት ነው። ሞት አደርጎ ስለሚያስብ ስለሚያነብ (ስለሚመለከት) ሞት ይሆንበታልና ይሞትበታል ወገኖቹ፤ አሁን ስታነበት ክርስቶስ ሞት፤ ጥፋት፤ ክሥረት፤ ውርደት ሆኖ ከታያችሁ እንዲሁም ነው የሚሆንባችሁ። በፈረዳችሁት ይፈረዳችኋል፤ የአስተያየታችሁንና የአተረጓጎማችሁን ያንኑ የራሳችሁን እንዳትቀበሉ ተጠንቀቁ፤ ሕይወት እንደሆነ፤ ክብር እንደሆነ በደስታ እንድንቀበለው እንመክር፤ እንመካከር።

በአግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጉ አንብቡም፤ አፌ እሳልና መንፈሱም ሰበስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንደራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

ክፍል ሦስት

ከመስቀሉ፤ የፊሰሰው ደምና ውኃ፤

1/ መስቀል፤ 2/ ደም፤ 3/ ውኃ

መስቀል፤ መሰቀል፤ በዓለሙ ቋንቋ ከፍታ ላይ ሰማይንም ምድርንም ሳይደርሱ በአየር መካከል መስቀል ላይ፤ ተንጠልጥሎ መሠቃየት ማለት ይሆናል። መስቀል አራት ዓይነት ሊሆን ይችላል።

አንደኛው፤ እንደ ወንበዴዎቹ በሠሩት ኃጢአት ባጋጣሚ ከጌታ ጋር በግልፅ፤ በፊደል መሰቀል፤

ሁለተኛው እንደ ጳውሎስና እጆቹንና እግሮቹን እንደ ተቸነከረው እንደ ጻዊት ከክርስቶስ ጋር በማይታይ ሁኔታ መሰቀል፤

ሦስተኛው፤ በተቃራኒ ከዲያብሎስ ጋር ለጥፋት ትዕቢትን፤ ሞራን ተሞልቶ በኩራት፤ ራስን በመካብ በፅብጠት፤ በሥጋዊ ትልቅነት ከደመናዎች ከፍታ ላይ ተሰቅሎ በከፍታ መሠውያ ላይ ለሰይጣን በእርኩሳት ደረጃ ሰይጣን እንዲኖር መሥዋዕት ሆኖ በሰውር መቅረብ፤

አራተኛው፤ እንደ ፈሪሳውያን የሃይማኖታዊ ሥርዓቶችን በማንፀባረቅ ራስን ንፁህ በማድረግ ሌሎችን በመናቅ በመመጸደቅ ከሁሉ የተሻሉ መምሰልና በሌሎች ላይ ለመፍረድ ከፍ፤ ከፍ ማለት፤ ስለሆነ ያው ለሰይጣን መሥዋዕ ሆኖ በሰውር መቅረብ፤ (ሉቃስ 16:15፤ ም.18:9-14፤ ምሳሌ 16:5)። «ቅዱሱ መስቀል» አንጠልጥሎ ከኃጢአት በማራቅ ይቀድሳል። ተቃራኒው «እርኩሱ መስቀልም» አንጠልጥሎ ከጽድቅ በማራቅ ያረክሳል። አንደኛው ኃጢአትን በመፀየፍ ሲንጠለጠል፤ ሁለተኛው ጽድቅን በመፀየፍ ይንጠለጠላል፤ አንተ ከኃጢአት ትርቃለህ እኔ ከጽድቅ እርቃለሁ ማለት ነው።

በአዲስ ኪዳን ከኢየሱስ ጋር መስቀል ግን በልቡና ከፍታ (ተራራ) ላይ በአንተ እርሱ ሕይወት ሆኖ እንዲኖር አንተ ለእግዚአብሔር መሥዋዕት

ሆነህ መቅረብ ነው። ይህም ሰውሩ የቅዱሳን የሆነ ሞት ነው። ላይኛውም ሰውሩ የርኩሳን ሞት ነው። የጌታ መስቀልን በተመለከተም፤ የእርሱ መስቀል ደግሞ በውጭና በውስጥ፤ በፊደልና በመንፈስ፤ በሰው (እስራኤል) ፊትና በእግዚአብሔር ፊት፤ በአካልና በጥላ ሁለት ዓይነት ሆኖ እናገኘዋለን። አንደኛው (ውጫዊው) በወቅቱ የነበረ ሰው ሁሉ በዓይኑ ማየት የቻለው ከሁለት ወንበዴዎች ተቆጥሮ፤ ተደምሮ በእስራኤል ምድር በቁስ አካል ለውጫዊው እስራኤል የተሰቀለበት መስቀል ሲሆን፤ ሁለተኛው ቀደም ሲል እንዳየነው ውስጣዊው ከጳውሎስ፤ ከጻዊትና ከኢሳይያስ ጋር፤ ዛሬም ከእኛም ጋር በውስጥ በማይታየው በሰውሩና በቅዱሱ መስቀል ለዓለም ሁሉ በእግዚአብሔር ፊት መሰቀሉ ነው ፍጻሜው።

ይህ፤ የክርስቶስ መስቀል መንገድ ጠራጊና የበር መክፈቻ ሆኖ በሰማይና በምድር፤ በምሥራቅ፤ በምዕራብና በደቡብ (በሦስቱ ማዕዘናት) የዓለም ማዕከል ሆኖ የተዘረጋ ራስ ወደሆነው እንድመጡ በዚህ ኑ፤ የሚል ድምፅ አልባ ጠሪ ሕይወት መንገድ የቀደደ መስቀል ነው። ይህ መስቀል ደግሞ በምድር-በዳ የተሰቀለውን የሙሴን እባብ (ነሐሱ) በመተርጎም ወደ ብርሃን አውጥቷል። የብሉይ ኪዳን እባብ (ነሐሱ) የሐሰት እውነተኛ እባብ ውጫዊ ጊዜያዊን ሕይወት አዳኝ ሲሆን፤ የአዲስ ኪዳን ክርስቶስ የእውነት እውነተኛ ሆኖ ውስጣዊ ዘላለማዊን ሕይወት አዳኝ ነው።

ውኃ፡- ውኃ ከመሥመሩ ወጣ ብለን በእግዚአብሔር ቃል መጽሐፍ በገሃዱ ሁኔታ ስንመለከት ከጨለማ፤ ከሰማይና ምድር ጋር በአንድነት ብቅ እንዳለ እንጂ አመጣጡ በእኔ ዕውቀት ደረጃ ከዚህ በተለየ መንገድ አይታወቅም (ዘፍ.1:2)። እንደሚያሳየው ውኃ ላይ የእግዚአብሔር መንፈስ ሰፍፎ ነበር በማለት ቅድመ-ዕውቅና እንዳለው አድርጎ ሁኔታውን መተረክ ይጀምራል፤ በዚህ ሁኔታ ሲታይ ውኃ፤ ከእግዚአብሔር መንፈስ ሥር ሆኖ፤ የእግዚአብሔር መንፈስ መንሳፈፊያ፤ ማረፊያ፤ መቀመጫ

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልት አንብቡም፤ አፌ አዘልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንጀራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልት አንብቡም፤ አፌ አዘልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንጀራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

ዙፋን ወይም የመንፈስ መጓጓዣ ሆኖ እንመለከተዋለን፡፡ እንዲሁም ስናሰላስለው ውኃ ከሰማይና ምድር ጋር ነባር ከሚሆን በስተቀር የተለየ ጅማሬ የለውም፡፡ ውኃ ሊመጣ ላለ ፍጥረት ሕይወትን 'ይሰጥ ዘንድ በእግዚአብሔር መንፈስ እየተፈወሰና እየተባረከ ከዙፋኑ ሥር ከመቅደሱ መፍለቅ ነበረበትና (ሕዝ.47:1-12፡ቁ.12.ራዕይ 22:1-2) ውኃው በፍጥረት ጊዜ ሲታይ፤ ከእግዚአብሔር መንፈስ በታች-ታች በጥልቁ ላይ ካለው ጨለማ ላይ ጨለማውን ሸፍኖ የተንጣለለ ሆኖ ይነበባል፡፡ በዚህ ሁኔታ በ/24ሙ.22:12፤ መዝ.18:11) እንደ ተገለጠው የእግዚአብሔር ዙፋንም በጥልቁ ላይ ካለው ጨለማ በላይ ካለው ውኃ ላይ ተዘርግቶ ይታያል፡፡ እንዲሁም ውኃ፤ በእግዚአብሔር መንፈስ ቁጥጥር ሥር ሆኖ የሞት ጥላ የሆነው ጨለማ ከእግሩ በታች መነጠፉን እንመለከታለን፤ ውኃ፤ በመንፈስ ቁጥጥር ሥር ካልሆነ የጥለቀልቃልና የጠፋል ማለትም ይቻላል?

ውኃ በውስጥ፤ በውጭ፤ ከላይ፤ ከታች፤ በዙሪያው ዓለምን ይከብባል፡፡ ውኃ ሲተነተን፤ ፈሳሽ፤ ተን፤ በረዶ በመሆን በሦስት ቅርፅ ሲታይ፤ ሥላሴን ያንጸባርቃል፡፡ ፈሳሽ ሆኖ መሬት ለመሬት አገጉራትን አቋርጦ ሲጓዝ የተጠማውን ፍጥረት ሁሉ እያጠጣ ወደ መጣበት ዓለም ዳርቻ ይዞራል፡፡ ውኃ፤ ከመሬት በታች ቀላይ፤ ከመሬት በላይ ባሕር ሆኖ ይንጣለላል፤ ኩሬ ሆኖ ይተኛል፤ ምንጭ ሆኖ ይፈልቃል፤ ጅረት ሆኖ ሲፈሰስ ያገኘውን ቆሻሻ ሁሉ በመጥረግ አካባቢን ያፀዳል፡፡ ጎርፍ ሆኖ የተገኘውን ጠራርጎ ዘርፎ፤ ተሸክሞ ይሄዳል፤ ወደ መጣበት ወስዶ እስኪከት ድረስ በየሥርቻ እየጣለ ይጓዛል፡፡ ለፍጥረት ሁሉ መጠጥ ሆኖ ያረካል ሕይወት ሆኖ ያኖራል፤ ተክሎች እንዲበቅሉ፤ እንዲያድጉና እንዲያፈሩ ከፀሐይ ጋር ተቀናጅቶ ይሠራል፡፡ ውኃ፤ ተጠጥቶ ጥማትን ከማርካቱም በላይ በእንስሶች፤ በአራዊት፤ በተክሎችና በሣር-ቅጠሎች አካል ሕዋሳት ውስጥ ለውስጥ፤ የውስጥ ጅረት ሆኖ በመጓዝ የሕዋሳት ሴሎችን በማጠጣት ሕይወት ይሆናል፤ የውስጥና የውጭ ቆሻሻን በማፅዳት ንጽህና ይሰጣል፡፡

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጉ እንጠብቃለን፤ እፌ አዲስ መንፈሱም ሰብስባችኋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንደራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

ተን ሆኖ በአየር ላይ ተሳፍፎ ወደ ላይ ያለ ክንፍ ወደመጣበት ባሕር ይመለሳል፤ በአየር ላይ ተንሳፍፎም ከንዳድ ጥላ፤ ከለላ ከመሆንም ተርፎ ተመልሶ በምድር ላይ ይርከፈከፋል፤ ያርሳል፡፡ በማጠቡ ይቅርታውን ይሰብካል፡፡ በረዶ ሆኖም ከሰማይ ወደቆ ራሱ እየተቀጠቀጠ በመቀጥቀጥ ቁጣውን በምድር ላይ ይገልፃል፡፡ ነጉድጓድ፤ መብረቅ፤ ብልጭታና እሳት በመፍጠር እስከ ማቃጠል ይደርሳል፡፡ ቁጣው ከበረደለት በኋላም በንፋስ ክንፍ ተሳፍፎ ወደ መጣበት ደግሞ ይመለሳል፡፡ (ውኃ) ከጠፈር በላይ፤ ከምድር በታች፤ ውስጥ ለውስጥና ውጭ በምድር ከበብ ዓለምን ከብሶ በማጠጣት ግዑዚን መሬት የሕይወት መፍለቂያ በማድረግ እግዚአብሔርን ከማመልከቱም የጌታን ሥራ በግልጽ ይናገራል፤ ታሪኩን ያወራል፤ ከብሩን ያንፀባርቃል፤ ጥበቃውን፤ መግቦቱን፤ ፍርዱን፤ ቁጣውን በማሳየት ውኃ ብቻውን የእግዚአብሔር በቂ ምስክር፤ ሙሉ ወንጌል ሆኖ ይታያል፡፡

ውኃ ከደም ጋር

ደም በታሪክ ደረጃ፡- ደም ደግሞ ምድራዊ ነገር ነው እንጂ ሰማያዊ አይደለም፡፡ ምድራዊው ሕይወት ደም በምንለው በቀዩ ነገር የሚንቀሳቀስ ሲሆን፤ ሰማያዊው ሕይወት ግን በነጩ እንደ ብርሌ በሚያንፀባርቀው የሕይወት ውኃ ነው፡፡ የክርስቶስ ሕይወት ሰማያዊና ምድራዊ ጣምራ እንደ መሆኑ መጠን ከተወጋ ጎኑ ውኃና ደም መፍሰሱ በብርሃን ምስክር ተረጋግጧል፡፡ እንዲሁም የእግዚአብሔር መንግሥት ሕይወት በውኃ እንጂ በምናውቀው ደም አይደለም፡፡ ውኃ ራሱ በደም መልክ አብሮ ቀልቶ ስለሚታይ በደም ስያሜ ይገለጻል፡፡ ውኃንም በሰበፃዊ ቋንቋችን መተርጎም የተዛባ ፍቺ ያስጨብጣል፡፡

ከድንጋይ በስተቀር፤ ውኃ ያጣ ነገር ሁሉ እንደሚደርቅ እንዲሁ ደምም ውኃን ካጣ ይደርቃል፡፡ በቁሳዊው ዓለም ደም ሲባል ከእንሰሳ ሥጋ

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጉ እንጠብቃለን፤ እፌ አዲስ መንፈሱም ሰብስባችኋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንደራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

የሚወጣ ቀይ ፈሳሽ (በሳይንሱ) ከአጥንት የሚመነጭ፤ የሥጋ ሕይወት መሆኑን አጥኝዎቹ ያመለክታሉ። በውኃ አማካይነት እየተሠራጨ ሥጋን በሕይወት የሚያኖረው ደም ነውና ከደሙ የተለየ ሥጋ ምውት፤ እንደሆነ፤ እንዲሁ ከውኃው የተለየ ደምም ምውት ነው። ሥጋ ደግሞ በሕይወት የሚኖረው በደም መጋረጃ ውስጥ በተሸፈነ ውኃ አማካይነት ጭምር መሆኑ መታሰብ አለበት። በዚህ አኳያ ሲታይ፤ ደምን ውኃ ጋርደል ወይስ ውኃን ደም ጋርደል? የትኛው ከቡር ነው? ቆዳ፤ ሥጋንም ደምንም ጋርደል፤ ደም፤ ውኃን ሸፍኗል፤ የትኛው ይበልጥ ቅዱስ ነው? ደም ደግሞ በመንፈሳዊ ደረጃ የሕይወት መሸፈኛ፤ ሕይወትን ቀዳሽ (ከለላ) መሆኑ (በዘፍ.9:4፤ ዘሌ.17:11-12) ተገልጧል። ስለሆነ ሕይወት በደም ሲሸፈን ቅዱስ ነው። በዚህ ሁኔታ ከሕይወትና ከደም የትኛው የተቀደሰ ነው? ቀዳሹ ማነው? ተቀዳሹስ ማነው? ሰው፤ የእግዚአብሔር ምሳሌ በመሆኑ የውጭና የውስጥ አካል ባለቤት ሆኖ የውስጡ አካል ክብር በውጪው አካል መጋረጃ ጥልቀት ውስጥ ከዓይናችንና ከምናባችን ተሰውሮ ነው እንጂ፤ የውጪ ሰውነታችን ባለደም እንደ ሆነም እንዲሁ የውስጡ ሰውነታችን እጅግ በተለየ ደረጃ ባለ ደም ነው። የውጪው ሙት ደም፤ በውስጡ ሕይወት ደም ውኃ እንዲቀየር ነው። የውጭ ሰውነትም ለውስጥ ሰውነት መጋረጃ (የክብር) ክፍብ ነው። የሰው ልጅ የተባለ ዘላለማዊ የሚሆነውም በውስጡ ደም ነው። ውስጥን የሚያንቀሳቅሰው ደም በሰው ዘንድ እንዳይታይና እንዳይታወቅ፤ ውጭን በሚያንቀሳቅሰው ደም ተጋርዷል። ውጭም ሆነ ውስጥ ያለ ደም አይንቀሳቅስም።

በሳይንሱ ረገድም ውጫዊ የሰው አካል የቀይና የነጭ የሁለት ዓይነት ደም ባለቤት እንደሆነ የተነገረን ሲሆን፤ የውስጥ ሰውነትም ከእግዚአብሔር በሚፈልቅ የቅዱስና ነጭ ማለት ግልጽነት {TRANSPARENT} ደምና በተቃራኒ ከዲያብሎስ በሚፈልቅ የርኩስ የጨለማው ደም ባለቤት በመሆን በሁለት ጎራ እንከፈላለን። የእግዚአብሔር ሕይወት

የሚንቀሳቀሰው ከእግዚአብሔር በሚፈሰው ደም ማለት በእግዚአብሔር መንፈስ ማለት ሲሆን፤ የዲያብሎስ ሕይወት የሚንቀሳቀሰው በዲያብሎስ ደም ማለት በዲያብሎስ መንፈስ ነው ለማለት ነው። እግዚአብሔርም ዲያብሎስም በሥጋ ካልሆኑ የገሃዱ ደም የላቸውም። ማለትም በመንፈስ ቅዱስ እሳት የሚፈላ (የሚገነፍል) (በኃጢአት ላይ ቁጣ)፤ የሰማዕቱ እስጢፋኖስ ደም ዓይነት፤ (የመጀመሪያውንና የመጨረሻውን መልእክቱን ባቀረበበት ዕለት፤) እንዲሁም በተቃራኒው በርኩስ መንፈስ እሳት የሚፈላ (የሚገነፍል) የነፍሱከደነዖር ደም ዓይነት፤ (በነሲድራቅ፤ ሚሳቅ፤ አብድናጉ ላይ፤) ምሳሌ ይሆናል። ብርሃን ደም ለተባለው፤ እስጢፋኖስ ዓለማትን፤ ሰማያትን ሰንጥቆ (አሻግሮ) አብ እግዚአብሔርን፤ በቀኙ የቆመውንም ልጁን ክርስቶስ ኢየሱስን ለማየት ከመብቃቱም ለጠላቶቹ በዚያ በቀውጢ ወቅት ለምህረት በመጸለይ አማላጅ ሆኖ በተግባር መገለጡ ባለብርሃን {TRANSPARENT} ደም መሆኑን ሲያረጋገጥ፤ ጨለማ ደም ለተባለው ናቡከደነዖር ከደቂቃ በኋላ የሚሆነውን ክስተት ለማየት ባለመቻሉና የሚያደርገውን አለማወቁ በጨለማ ደም የተጋረደ ሰው መሆኑን ያሳያል። የኢየሱስ ደም ብርሃን ነው ወይስ ጨለማ? (1ዮሐ.1:7) ይመሳከር።

በመጽሐፍ ቅዱስ ታሪክ ንጹሐ የሕይወት መሸፈኛ (ደምን) በማቅረብ የመጀመሪያው፤ ከፍተኛውና የተደነቀው ሰው የአዳም ሁለተኛ ልጅ አቤል መሆኑ ይታወቃል። (ዘፈ.4:4፤ ዕብ.12:24፤ 1ዮሐ.3:12) ቀጥሎም የሰው ደም እግዚአብሔር የሰጠውና «... እኔ ለእናንተ ሰጠሁ» (ዘሌ.17:11) የሚለው (እርሱ) በፅዳ መልክ የሚፈልገው እጅግ ውድና ክቡር ነገር ስለሆነ፤ በምንም ሁኔታ የሰው ደም እንዳይፈሰስ በማስጠንቀቂያ ደረጃ በኖጎ በኩል ለዓለም ተላልፏል። ደም በውኃ አንቀሳቃሽነት ያለ ሥጋ፤ ሥጋም ያለ ደም ተለይቶ አይኖርም። ደም፤ በበኩሉ ነዳጅ (እከሲጅን) ሳቢ የሥጋ አንቀሳቃሽ ማለት ነው። የብሉይ ኪዳን ደም ለአዲስ ኪዳን

ደም ጥላ፤ ምስሌ በመሆን በሞግዚትነት ሲሠራ ቆይቶ በአዲስ ኪዳን፤
ዘመን (ጊዜ) ያለፈበት ሆኖና፤ ለአዲሱ ደም ቦታ ለቅቆ ከክርስቶስ
መስቀል ማዶ በኩል (ፊተኛው ጓለኛ በመሆን) መቅረቱን እያስታወሰን፤
የውጪው ፊደላዊ (ፍጥረታዊ)ው ዓለም ቋንቋ ብዛቱ ሲዘረዝርም፤ 1.ሥጋ፤
2.ደም፤ 3.እንጀራ 4. ውኃ፤ 5.ወይን እየተባለ ይቆጠር የነበረው ዘመን
ያለፈበት ስለሆነ፤ አሁን ሁሉ በሁሉ የሆነ ሁሉን ቻይ ክርስቶስ፤
ሥጋውም ደሙም ክርስቶስ፤ ውኃውም ክርስቶስ፤ እንጀራውም፤ ወይኑም
ክርስቶስ ነውና ክርስቶስ አንድ፤ ሁሉና በሁሉ ነው፤ እግዚአብሔር አንድ
እንጂ አይቆጠርምና፤

ክርስቶስን በእስራኤል ደረጃ ደምና ሥጋ እንጀራ አድርገን መቁጠር
ከዘመኑ ጋር የቀረ ነገር ነው፤ እርሱም ከሰማይ የወረደ ሥጋ ነው እንጂ
(ዮሐ. 6:48-51) ከሥጋና ደም ከወንድ ፈቃድ የተወለደ ሥጋና ደም
ኦይደለምና፤ የተቀበሉትም እንዲሁ (ዮሐ.1:12-13)፤ የተቀበሉት
የእርሱን ደም ሆኑ ማለት ነው፤ ሥጋውን በተለይ፤ ደሙን በተለይ፤
ውኃውን በተለይ፤ እንጀራውን በተለይ፤ ክርስቶስን በተለይ፤ አብን በተለይ
አናገኝም፤ የሚታየው የጊዜው ነውና እስከ ጊዜው ሠርቶ ከጊዜው ጋር
ከመጋረጃ መቀደድ ወዲያ ማዶ ወድቋል፤ የማይታየው ጊዜ የማይሸረው፤
ከጊዜ ገደብ ውጭ የሆነው የዘላለሙ (2ቆሮ.4:18) አንድ ብቻውን በቂው
ተተክቷል፤ ማንኛውም የያዘው ነገር የተለያየ ነገር ነበር፤ ያኔ
ሥጋውም፤ ደሙም የተደረገው በእውነት እውነት፤ በመንፈስ የተደረገ
አልነበረም፤ ስለሆነም በፊደል የተደረገ የሚታየው ባለ መጋረጃ የጨለማ
ሥራ ጥላ ነበር፤ አካሉ እስኪገለጥ በጊዜያዊነት ለማገልገል የተሰጠ ጥላ
ነገር ነበር፤ ስለዚህም አካሉ በተገለጠበት በአዲስ ኪዳን ዘመን
ልንጠቀምበት ብንፈልግ ደግሞም ጣኦት ነው የሚሆነው፤ ዓይንን
የሚጋርድ፤ እግዚአብሔርን የሚከልል፤ በመጋረጃ እንድናየው የሚያደርግ

የእውርነት መንስዔ ነው የሚሆነው፤ እግዚአብሔርን በመጋረጃ ማየት
ከመስቀል ማዶ በኩል ቀርቷል፤

«በዚያ ቀን እግዚአብሔር አንድ፤ ሰሙም አንድ ይሆናል (ዘካ.14:9)»
የተባለው ስለተፈጸመ፤ ሥጋውም፤ ደሙም፤ ውኃውም፤ እንጀራውም
አንድና አንድ ነገር ብቻ የሆነ እግዚአብሔር ለሁሉም ጉዳይ
የማይጨመርበትና የማይቀነስበት ሆኖ ቀርቧል፤ በእግዚአብሔር ላይ
ከቤታችን የሆነ ነገር፤ ምድራዊ ፍሬ (እንደ ቃየን) መጨመር ርኩሰት
ነው፤ ሁሉ በክርስቶስ ትንሣኤ ተጠቅልሏል፤ ሁሉም ወድቆ ሰግዷል፤
ለእግዚአብሔርም እጅ ወደ ላይ ብሏል፤ ከእርሱ በውጭ ሌላ በአጠገቡ
ምንም ነገር አይቀርብም፤ (ኤፌ.1:10፤)

እንዲሁ በእግዚአብሔር መንግሥት አንድ ነገር እንጂ፤ ሥጋና ደም
ተብሎ ዝርዝር ነገር ከቶ የለም፤ አንዱ ነገርም አንዱ እግዚአብሔር ነው፤
አንዱ እግዚአብሔር አንድ ሳይሆን ለዓለሙ ሁሉ በቅቶ የሚተርፍ
እየፈለቀ የሚኖር የመብልና የመጠጥ ታላቁ (ድግስ) ነው፤ (ኢሳ.25:16፤
ማቴ.22:1-14)፤ አንድ ነገር በቋንቋችን አንድ ሲባል ቁመቱ፤ መጠኑና
ልኩ ውስን ሲሆን ብቻ እንጂ መጠኑ፤ ልኩና ወሰኑ በሰው አእምሮ
የማይለካውን ሰማይ፤ ከሰማያት በላይ ያለ ሰማይ ሊይዘው የማይችለውን
(1ነገ.8:27፤ 2ዜና.5:18) ብቻውን ሁሉ በሁሉ የሆነውን እግዚአብሔር
አንድ ነው የሚለው የሰው ቃል እንዳይለካውና መጠን በመስጠት የጣዖት
ቅርጽ እንዳይሰጠው እጅግ መጠንቀቅ ይገባል፤ የእግዚአብሔር
መንግሥት የሚባለውም እግዚአብሔር በዙፋኑ ተቀምጦ የነገሠበት ክፍለ
ዓለም ነውና፤

የሕይወትን ዛፍ ፍሬ የሆነውን ክርስቶስን ከማዕዱ ለመብላት አስቀድሞ
ከዲያብሎስ ጋር ከማዕዱ የበላነውን የሞትን ዛፍ ፍሬ ከሕይወታችን
ውስጥ ማስመለስ/መትፋት አለብን፤ ይህም፤ የእስራኤል ልጆች የሠሩትን

ጥጃ ያስታውሰናል። «ሰይጣን» በእርሱ ጥጃ ጣዖቱ በኩል እስራኤልን አንበርክኮ እያሰገደ፤ የንግሥና በዓሉን ሲያከብርና ሲያሰጨፍር ነበር ሙሴ ከተፋ ያለው፤ ከዚያም ሙሴ ምን አደረገበት? ሰባብሮት አንክታኩቶት፤ አቃጥሎት ትቢያ እስኪሆን ድረስ ፈጭቶትና አድቆት እስራኤላውያንን መልሶ በማጠጣት ሁለተኛ በማይገኝ ሁኔታ ከምድረ-ገጽ እንዲጠፋ አደረገው። እነርሱም ጠጥተውታል/ወጠውታልና ከእንግዲህ የለም (ዘፀ.32:20)። የተጠጣ፤ የተበላ ምን ይሆናል? መብል፤ መጠጥ ይሆናል አይደል። ይህ የጠጡትና የዋጡት የእስራኤል አምላክ ነበር ወይስ የአሕዛብ አምላክ ነበር? አማኝ የሚገድል ነገር ቢጠጣ ይጎዳዋል ወይ? (ማር.16:18) መልስ አለው። እስራኤል በትራቸው የአሕዛብን በትሮች እንደዋጠ ሁሉ እንዲሁ አሕዛብን ከአምላኮቻቸው ጋር ጠቅልለው መዋጥ ነበረባቸው። ይህ እስራኤል ጣዖቱን ከነጥጃው መዋጣቸው በነቢዩ ኢሳይያስ ትንቢት መሠረት ክርስቶስ ሊመጣና ሰይጣንን ማለትም ሞትን ሊውጥ እንዳለው በተግባር የታየ ትንቢታዊ ድርጊት ነበረ፤ እንዲህ እንደ ተጻፈ፤ (... ሞትን ለዘላለም ይውጣል፤ ጌታ እግዚአብሔርም ከፊት ሁሉ ዕንባን ያብሳል፤ የሕዝቡንም ሰድብ ከምድር ሁሉ ላይ ያስወግዳል (ኢሳ.25:8)። የክርስቶስ ሥጋ ሰይጣንን ከነኃጢአቱ ጠቅልሎበት መዋጫ አንቀልባ ነው። ሞትን ለዘላለም ይውጣል ማለት የሞት መርዝ የሆነውን ኃጢአትን፤ የኃጢአት ምንጭ የሆነውን እባብ ዲያብሎስን ሁሉ ጠቅልሎ ለዘላለም ይውጣል ማለት ነው። ሲሰድቡት አልተሳደበም፤ በሸላቾቹ ፊት ዝም እንደሚል በግ ዝም አለ ምን ማለት ነው? እንዳያፈተልክ ውጦት፤ ዘግቶ፤ ቆልፎ ይዞት ዝም ባለበት ሞቶ ደመሰሰው። አንድ አላመለጠም ሲገርፉት፤ ሲጎሽሙት፤ ሲተፉበት፤ በበትር ሲሉት፤ በምስግር ሲቸነክሩት ሥጋ፤ ማለት ሰይጣን ሎኾ ይውጣ፤ ያምልጥ ብለው ነበር። ነገር ግን የሚዘጋ፤ የሚከፍት የሌለ፤ የሚከፍት የሚዘጋ የሌለ ነውና ቆልፎ ይዞ ዝም አለና ሞቶ ድብን ብሎ ድብን አደረገው፤ እርሱ ግን በእምነት ስለሞተ ተነሣ።

ሞት ድል በመነሣት ተዋጠ፤ ማለት «ሞትን» ሕይወት ዋጠው፤ ሐሰትን እውነት ዋጠው፤ ኃጢአትን ጽድቅ ጋረደው፤ ጨለማን ብርሃን ሸፈነው፤ ከደነው ከእግሩ በታች አደረገው። የሚገድል ነገር ቢጠጡም አይጎዳቸውም ተብሎ የተጻፈው ተፈጸመ። ደዌላችንና ሕመማችንን ሁሉ ወሰደ። እኛን የሚገድለው ደዌና ሕመም ነበር። «አንዱም ለአንዱ ቅዱስ፤ ቅዱስ፤ ቅዱስ እግዚአብሔር ምድር ሁሉ ከክብሩ ተሞልታለች» ምድር በብርሃን ተሸፍናለች (ኢሳ.6:3)። ምድርን ብርሃን ውጧል አሜን፤ ክርስቶስ ነገሠ፤ ተቆጣጠረ፤ ሁሉም ከእግሩ በታች ተገዛለት ማለት ነው።

በመሠረቱ ቃል እግዚአብሔር ነው፤ (ዮሐ.1:1)፤ ቃል መንፈስ ነው፤ (ዮሐ.6:63)፤ ቃል ሕይወት ነው፤ (ዮሐ.6:63)፤ ቃል ክርስቶስ የሕይወት ቃል ነው፤ (ዮሐ.6:68)። ቃል ሥጋ ሆነ ማለት እግዚአብሔር ሥጋ ሆነ፤ ክርስቶስ ሥጋ ሆነ ማለት ሆኖ፤ አማኑኤል ሆነ፤ እግዚአብሔር ከእኛ ጋር ሆነ ማለትን ያረጋግጣል። ከዚህም ሌላ እግዚአብሔር ሰውን ሆነ ማለትን ሲያመለክት፤ በሌላ ሥፍራ ቃል ክርስቶስ የሥጋ ሁሉ ገዢ መሆኑን እናነባለን፤ (ዮሐ.17:2) በሥጋ ላይ ሥልጣን ማለት፤ ሥጋን ማለት ሞትን ተቆጣጠረ፤ ከጫማው በታች አደረገው ብለን፤ ቃል ሥጋን (ሞትን) ዋጠው ከሚለው (ኢሳ. 25:8)፤ ጋር እና፤ ሞት ድል በመነሣት ተዋጠ ከሚለው (1ቆሮ.15:54) ጋር ይሰማማል። ከዚህም በተጨማሪ ቃል ፈጣሪ፤ ሕያው ሸክላ ሠሪ እንደ መሆኑ መጠን ቃል (ክርስቶስ) ሙሴ ሞክሮት የተወውን ማደሪያውን፤ ተንቀሳቃሽ መቅደሱን፤ መቀመጫ ዙፋኑንና የእግሩን ማረፊያ ሠራ፤ ፈጠረ ማለት መሆኑን (ሕዝ.43:1-7፤ ቁ.7፤ 2ቆሮ.6:16) ጠቅሼ አረጋግጣለሁ። ቃልም ሥጋ ሆነ፤ ጸጋና እውነትን ተሞልቶ በእኛ አደረ። ታላቁ መጋረጃ በሚለው ወደ ፊት በሚወጠው መጽሐፌ በስፋት ታትፏል።

ሥጋ ሞት ነው፤ ሕያው ቃል አድሮ ለሞት ሕይወትን ሰጠ እንጂ፡፡ ክርስቶስ ሰይጣንን በሥጋው ጠቅልሎ (ተቆጣጥሮ) ውጦ ሞቶ ነው የገደለውና የደመሰሰው፡፡ ሥጋ ባይሆን ኖሮ ቃል ሰይጣንን ድል አይመታም ነበር፡፡ ክርስቶስ ሰይጣንን ወደ ውጭ ለእስራኤል፤ እስራኤልን ለማስለቀቅ (ነፃ ለማውጣት)፤ ወደ ውስጥ ለዓለም፤ ዓለምን ነፃ ለማውጣት ተዋጋ፤ እየተዋጋም ከተሸነጠበት ሥርጽ ሁሉ ያባርራል፡፡

ጌታ ኢየሱስ በእስራኤል ሲዋጋ ከሰው የሚወጣው ሰይጣን/ሞት ወዴት ይደርስ ነበር?

ሀ/ በአየር ላይ ይጠፋ ነበር?

ለ/ ባሕር ውስጥ ይገባ ነበር?

ሐ/ ወደ መሬት ይገባ ነበር?

መ/ ወደ ሌላ ሰው ይገባ ነበር?

ቢባል መልሱ፤ ዛሬ የእውነት እውነተኛ ወንጌል ሲተላለፍ ከሰው የሚወጣው ብዙ ጋኔን ወዴት ይገባል? የሚለው ጥያቄ መልሱ፤ መልስ ሲሆን፤ ያን ጊዜም ከሰዎች የሚወጣው ጋኔን ወደ አለቆች ይገባና ያስኮርፋቸው፤ ያስቆጣቸው፤ ክፋትን ይሞላባቸው፤ ሴራ ያስጠነጥናቸው እንደ ነበረ አሁንም ከሰዎች የሚወጣው ጋኔን ወደ አለቆች፤ ወደ አመራር አካላትና አጫፋሪዎቻቸው ይገባል፤ (ማር.3:1-6፤ 12:9፤ ሉቃ.13:14፤ ዮሐ.9:24፤ ዮሐ.5:10-16)፡፡ መረጃው ምንድን ነው? ቢባል፤ ቀደም ሲል የተሰጠው መልስ ነው፡፡ ወደ እነርሱ ለመግባቱ፤ ማስቆጣቱ፤ ዓይናቸው ደም መልበሱ፤ ክፋትን መሞላታቸው፤ እውነትን የገለጠውን አገልጋይ ለማስጠፋት ሴራ ማስጀመሩ ሸር፤ ተንኮል ማስጠንጠኑ በግልፅ (በተጨማሪም) የሚታይ ነው፡፡ ጋኔኑ በእነርሱ ገብቶ እነርሱን ወደ ራሱ (ጋኔንነት) ይለውጣቸዋል፤ እውነት ነው፡፡ ከአሁን ጀምሮም ጋኔን መሣሪያውን አንግቦ ሠራዊቱን አሰልፎ ወደ ግልፅ ይወጣል፤ (ዮሐ.12:31)፡፡ ተቃዋሚዎችን ክፋትን አስታጥቆ፤ ተንኮልን አገናኝቶ እየነዳቸው

ወደ ውጭ ይወጣል መልእክቱ መጋረጃውን ከላይ እስከ ታች ቀድዶ ክፋውን ራቁት ያደርጋልና ዕፍረቱ ውጭ ሜዳ ላይ ይዘረገፋል (ኢሳ.3:17)፡፡ እፍረቱ ምንድነው?

ያኔ አጋንንትን ያወጣ የነበረው ማን ሲሆን ዛሬ የሚያወጣውስ ማነው? ያኔም ያወጣ የነበረው እውነት ሲሆን፤ ዛሬም ያው እውነት ነው፡፡ እውነት ሲሰራጭ አጋንንቱ በአለቆች ውስጥ ሆኖ ሰላም ያጣል፤ መግቢያ መውጫ መድረሻ ያጣል፡፡ አሜን መድረሻ ይጣ!!

ክርስቶስ የሥጋ ሁሉ ማለት የአጋንንት ሁሉ ጠቅላይ ገዢ ነው፡፡ ክርስቶስ እንደ ሙሴ ለራስ ከሞት ርቆ ቆሞ ሌላውን ኃጢአተኛ ገዳይ ሳይሆን፤ ያለ ኃጢአት ሳለ በመሞት ኃጢአተኛውን ገዳይ ነው፡፡ ያለ ኃጢአት መሆኑ ነው ገዳይነቱ፡፡ አማኝ ማለት በሞት የሚጠመቅ ሰው ነው፤ እንጂ ከሞት ሸሽቶ ርቆ ቆሞ አሥር ጊዜ በኢየሱስ ስም!! የሚል መፈክረኛ አይደለም፡፡

ይህን የመሞትን እውነተኛነት ማረጋገጥ የምንችለው አስመሳይ ባልሆነ ጥምቀት እኛ ራሳችን ሞቱን በሚመስል ሞት ሞተንና ትንሣኤውን በሚመስል ትንሣኤ ሰንነሳ ነው (ሮሜ 6:5)፡፡ ጥምቀት ማለትም፤ አዲሱ አዳም እንዲነሣ አሮጌውን አዳም በእውነትና በእምነት ሞቶ መግደልና ተቀብሮ መቅበር ነው፡፡ የዚህ ጽሑፍ ዋና ዓላማ ፍሬው፤ የእውነት እውነቱ ከገለባው፤ ከሐሰት እውነቱ የሚለይበትን አቅጣጫ ለመጠቀም በገለባው፤ በሐሰት እውነቱ ላይ ያነጣጠረ መልእክት ነው፡፡ አዲስ ኪዳን በመንፈስ እንጂ በፊደል አይደለም፤ አዲስ ኪዳን በአዲሱ በመንፈስ ኑሮ የሚገዙበት እንጂ በአሮጌው በፊደል ኑሮ የሚገዙበት አይደለም፤ ስግደቱ በሰውር በእውነትና በመንፈስ እንጂ በተራራም ሆነ፤ በኢየሱሳውምም አይደለም፤ የተመለከትነው ምፅዋት፤ ጸሎት ምን በሰውር እንጂ ከንቱ በተባለው በአደባባይ (በግልፅ) አይደለም፤ (2ቆሮ. 3:6፤ ሮሜ 7:6፤

ዮሐ.4:23-24)። በተራራ ማለት ምን ማለት ነው? በተራራ ማለት በከፍታ፤ ከፍ ብሎ ተኩራርቶ፤ ገዢ፤ ተጨብጭቦለት ማለት ነው።

ደም ሳይፈስ ሥርየት የለም፤ የኃጢአተኛው ድፍርሱ (ቀዩ) ደም የክርስቶስ ንጹሕ ደም (ውኃውን) (ማቴ. 27:3) የምህረትን ደም ሸፍኖ፤ አብሮ መሥዋዕት ሆኖ ሲፈስ ሥርየት ተገኘ ማለት ነው። ይህ እንዴት ይሆናል? ቢባል፤ መመሪያውን ከብሉይ ኪዳን እናገኛለን። በብሉይ ኪዳን አንድ ኃጢአተኛ ለኃጢአቱ የሚያቀርበውን እንስሳ (በግ) ይዞ ይመጣና በቤተ-መቅደስ ደጅ ካህት ፊት በጉራስ ላይ እጁን ጭኖ ኃጢአቱን ማፍሰሱ (መናዘዙ) የውስጡን ሰውሩን ርኩስ ደም በንጹሕ በግ ላይ ሲያፈስ (ሲናዘዝ) ትክክለኛው (የመንፈሱ በኃጢአት የተበከለው ደም) ከውስጡ ወደ ውጭ ፈስሷል ማለት ነው። ከዚያም የንፁሁ በግ፤ ንጹሕ ደም፤ ንጹሕ ስለሆነ ከኃጢአተኛው የፈሰሰውን ውኃ ርኩሰቱን (ድፍርሱን፤ ማለት ኃጢአቱን) ሸፍኖ አብሮ መፍሰሱ ነው። በዚህም በጉ ኃጢአትን/ሞትን ውጦ ሞቶ ኃጢአትን በንፁህ ደሙ ከደነው፤ ለዘላለም ባይሆንም ዋጠው ማለት ነው። ይህ ሊመጣ ያለውን ከጌታ ጎን ፈስሶ ኃጢአትን ለዘላለም ሊከድን፤ ሊውጥ ያለውን ውኃ ንፁህ ደም አመልካች ነበር።

ጌታ ኢየሱስ በመስቀል ላይ በጦር በተወጋ ጊዜ ከጎኑ ደምና ውኃ መውጣቱ በ(ዮሐ.19:34) ይነበባል። ይህ ምን ማለት ነው? አ.መ.ት ደምና ውኃ መፍሰሱን ድነትና መንፃት ብሎታል። የዚህ ጽሑፍ አቅራቢ ግን ደም ሳይፈስ ሥርየት የለም የሚለውን በማስታወስ፤ (ዕቢ.9:22) ደም ለመፍሰስ ውኃ እንደሚያስፈልገው አገናዝቦ፤ ደምና ውኃ ፍርድ/መሥዋዕትና ምህረት፤ ሞትና ሕይወት፤ ማለትም ደም፤ ሞት፤ መሥዋዕት ሲሆን፤ ውኃ፤ ምህረት ሕይወት ይባላል። በቆሻሻ ደማችን ማለት በአመድ ዱቄት ገዛን፤ በአመድም ፋንታ አክሊልን (ኢሳ. 61:3)።

እንደዚህም ሲባል የጌታ ቀኝና ግራ እጅ መዘርጋቱ ይታያል፤ ቀኙ ምህረት ግራው ፍርድን ያመለክታል። በደም የተሸፈነ ውኃ፤ በሞት የተሸፈነ ሕይወት ነው። ሕይወት በደም ውስጥ የተሸፈነ ነውና (ዘሌ 17:11፤ ዘፀ 12:13)

ውኃ በደም ተሸፍኗል። ይህም ደምን አንቀላቃሹም ሆነ ገላጩም ውኃው ስለሆነ ነው። ደም፤ መሥዋዕት ሲሆን፤ ውኃ፤ መሥዋዕቱን ማቅረቢያ፤ ማንጓዣ (ማድረሻ) ማለት ነው። ደምን ውኃ ተሸክሞ በመውጣት ይገልፀዋል (ያሳዩዋል) ከውስጥ ወደ ውጭ ያወጣዋል። ከጎኑ ደምና ውኃ መውጣቱ ደም በተለምዶ ውኃን ሸፍኖ ቀይ ብቻ ሆኖ ማለት እየከሰሰ (እየጮኸ) (ዘፍ.4:9/ለ) ይፈስሳል እንጂ እንደዚህ ሁለት ዓይነት በደም ያልተበከለ ውኃ በደም ከተበከለ ውኃ ጋር ጎን ለጎን ፍርድና ምህረት፤ ሞትና ሕይወት፤ ኃጢአትና ጽድቅ ሆኖ መፍሰሱ ነው ታሪካዊነቱ። በደም (የቀላ) ውኃ ካልቀላ ንጹሕ ውኃ ጋር ጎን ለጎን ፈስሷል። አሁን ደምና ውኃ እንዴት ከአንድ ቦታ፤ ባንድ ላይ ለየቅል ሆነው ይወጣሉ? ከሰው ጎን ቢሆን ደምና ውኃ ከአንድ ቦታ ለየቅል ታይቶ ከቶ አይወጣም፤ ይህ በእስራኤል (ለዮሐንስ) የታየው ከጌታ ኢየሱስ ጎን የፈሰሰው ደምና ውኃ የተለየና (ቅዱሱ) አስገራሚ ክስተት ነው። ደም ከውኃ ጋር ካልሆነ ፈሳሽ አይደለም። ደም የተባለውም ደም የተቀላቀለበት (የተበከለ) ውኃ ሲሆን፤ ቆሰሎ እየተሠቃየ እንዴት ያልቀላ ንጹሕ ውኃ ፈሰሰ? የሚለው ነው ጥያቄው። ዮሐንስ ባመለከተው (ዮሐ 19:34) መሠረት ውኃውና ደሙ ሲፈሰስ ለየቅል ሆኖ መታየቱ፤ የኃጥቡ፤ የነፍሱ-ገዳዩ ደም እንዲፈሰስ፤ የጻድቁ ንጹሕ ደም ፈሰሰ፤ ፈሰሶ አፈሰሰው እግዚአብሔር ማለት የሕይወት ውኃ እንጂ የሕይወት ደም አይደለም።

ክፉን አትቃወሙ፤ ስለሚበድሉ-አችሁም ጸልዩ የሚለው ጌታ ለክፉ አድራጊዎች ራሱን አሳልፎ ከመሰጠቱም በላይ ለአመፀኞችም ማለደ ተብሎ እንደ ተጻፈ በጸሎቱ ማለደላቸው እንጂ እንደ መብራሪያዊ አሠራር

የተደረገበትን ክፉ በክፉ በመመለስ አልተበቀለም፡፡ በቀል ለኔ ነው እንደ ተባለ ምህረትን ተሞልቶ ክፉን ተቀበለ፡፡ «የተጠራችሁለት ለዚህ ነውና ክርስቶስ ደግሞ ፍለጋውን እንድትከተሉ ምሳሌ ትቶላችሁ ስለእናንተ መከራን ተቀብሎአልና፤ እርሱም ኃጢአትን አላደረገም፤ ተንኮልም በአፉ ውስጥ አልተገኘበትም፤ ሲሰድቡት መልሶ አልተሳደበም፤ መከራንም ሲቀበል አልዛተም ነገር ግን በጽድቅ ለሚፈርደው ራሱን አላልፎ ሰጠ፤ (1ዴጥ.2:21-23)» ተብሎ እንደ ተመሠከረ ሆኖ ተገኘና በእግዚአብሔር ከለላ ውስጥ ሆኖ ተልእኮውን ፈጸመ፡፡ ስለሆነ፤ ስለእናንተ የሚዋጋላችሁ እግዚአብሔር ነው፤ እናንተም ዝም ትላላችሁ፤ እንደ ተባለ እርሱ ዝም ስላለ እግዚአብሔር ከለላ ጋሻ በመሆን የሚያደርጉት ክፉት ወደ መልካምነት እየተለወጠለት ክፉዎችን ሥራቸው ራሳቸውን ይዋጋ ነበረ፡፡ አይታይም እንጂ፡፡

ክርስቶስ አልፎ ስለተሰጠ ጠላቱ የጻድቁን ደም አፈሰሰኩ እያለ ማንም ሳይነካው የገዛራሱን ደም በገዛእጁ አፈሰሰ፡፡ ምን ማለት ነው? ቀዩ የሰው፤ የደም አፍሳሹ ደም በራሱ እጅ ሲፈሰስ፤ ውኃው በጽድቅ የተበቃዩ (የክርስቶስ) ደም አብሮ ፈሰሰ፡፡ «የሚያደርጉትን አያውቁምና ይቅር በላቸው» እንደ ተባለ፤ የተጻፈው ሕግ በራሱ ተግባራዊ ሆነ (ዘጉ. 35:33-34) ጽድቁ ለዘላለም ይኖራል፤ ተበሎ ተጻፈ፤ የጻድቁን ጎን የሚወጋው በሕጉ መሠረት ጎኑ ተወግቶ ይገኛል፡፡ በቀል የኔ ነው ተብሎ ተጽፎአል (ሮሜ 12:19፤ ዘጸ. 32:34-35)፡፡ ሕጉ ቃሉ ነው፤ ቃሉ ክርስቶስ (እግዚአብሔር) ነውና ሳይነካ ይበቀላል፡፡ «የሚያደርጉትን አያውቁምና ይቅር በላቸው» ሲል የሚያደርጉትን የማያውቁት ምን ስለሆነ ነው? በጨለማ ስለ ሆነ ነው፡፡

(እግዚአብሔር በራሱ እግዚአብሔር እጅ አይበቀልም፤ በበደለኛው በራሱ እጅ እንጂ)፡፡ ይሁዳ አስቆሮቱን በራሱ በባለቤቱ እጅ ተበቀለው (ማቴ. 27:3-5)፡፡ እግዚአብሔር ጻድቅ ነው፤ በደለኞችን ሥራቸው ገደላቸው፡፡

ፈርዖን ከነሠራዊቱ ማንም ሳያስገድደው በገዛ ራሱ ባህር ውስጥ ገብቶ ሰጠመ (ዘፀ. 14:26-28)፤ እስራኤልን ሊዋጉ የተሰለፉ ምድያማውያን በገዛ እጃቸው ሰይፍ ተደመሰሱ፤ (መሳ. 7:22) ...ወዘተ፡፡ የጻድቁን ደም የሚያፈሰሰውን ደም እግዚአብሔር በጽድቅ ያፈሰሳል? ይህ በትክክል በኢየሱስ በኩል ተፈጽሟል፤ ማለት ነው፤ እግዚአብሔር ለሚታመኑበት ጋሻ ነውና፤ (ዘፍ. 15:1)፤ ጠሩ በጋሻው ተመትቶ ወደ ወጋው ተመልሶ ባለቤቱን ሳያውቀው ይወገዋል፤ በኢየሱስ ላይ የተሰነዘረ ነገር ሁሉ በአምላክ ላይ የተሰነዘረ ስለሆነ ክፉ እቅዱ ሁሉ ተመትቶ በሰባት እጥፍ ተባዝቶ ወደ ባለቤቱ ይመለሳል፡፡ መልካም ሥራ ሲሆን በመቶ ይባዛል፤ (ማር.10:29-30፤ ማቴ.19:29-30)

ስለሆነም ኢየሱስ እግዚአብሔር ከእርሱ ጋር ነውና መቼም ስለማይቆስል አይደፈርስምና ምንጩ በንፅህና የተጠበቀ ነው፡፡ ቁስል ደግሞ ከእግዚአብሔር መራቃችንን ያረጋግጣል ኢየሱስ በውጭ ለመቁሰሉ ደም፤ በውስጥ ላለመቁሰሉ ውኃ (በውጭ ድፍርስ በውስጥ ንጹሕ)፤ በውስጡ እግዚአብሔር ስላለ፤ የጌታው ደም ሲፈሰስ የባርያው ደም ሊረጋ ከቶ አይችልምና የግድ የእርሱም ደም ባፈሰሰው ሁኔታ ይፈሰሳል፡፡ በሞቱ ገድሎታል የሚለውንም እናስታውስ፡፡

የእግዚአብሔር ምሳሌ የሆነው ሰው የውጭና የውስጥ አካል ባለቤት ስለሆነ በውጭና በውስጥ (በፊደልና በመንፈስ) ደም አለው፡፡ ሲቆጣም ሰው ደሜ ፈላ ይላልና፡፡ የሚፈላው ደም የትኛው ነው? ቁሳዊው ወይስ መንፈሳዊው? ደም ደግሞ የደም ጥላ እየሆነ፤ ውጫዊ ደም ማለት ፊደላዊ (ፍጥረታዊ)ው የውስጣዊ ደም (የመንፈሱ) ግርዶሽ መሆኑን ቀደም ሲል አይተናል፤ ደሜ ፈላ የሚባለውም ውጫዊው ምስያ ደም ሳይሆን፤ ውስጣዊው በዓይን የማይታየው የእውነት እውነተኛው ደም ነው፡፡ ውጫዊው (መጋረጃው) ሲወገድ ውስጣዊው ይገለጣል፡፡ ደምና ውኃ ስንት ነገር፤ ስንት መልክ አላቸው? ደምና ውኃ ሁለት መልክ ሆነው፤ ውኃ

ብቻውን ንጹሕ ሲሆን፤ ደም ድፍርሱ ውኃ ነው። ደም ማለት ደም ያደፈረሰውና ደም ያላደፈረሰው ውኃ ማለት ነው። ውኃ ባይኖር ደም አይኖርም ከውስጥ ይቀራል እንጂ። ሊገለጥም፤ ሊታወቅም አይችልም።

ታዲያ ደም ማለት የደፈረሰ ውኃ ማለት ነው ወይ? አዎን፤ ውኃ ብቻውን ሲሆን ንጹሕ ስለሆነ መልክና ቀለም የለውም፤ ድፍርሱን ውኃ ያለ መልኩ መልክ ሰጥቶ (ኮንኖ) ያደፈረሰው ነገር ደም ነው። ደም ኃጢአት ነው። የቀላ ውኃ በኃጢአት የተሸፈነ ውኃ። ክርስቶስን ቀይ ልብስ ያለበትን ንፁሁን ሰው በኃጢአት ሲሸፍኑት ያለ መልኩ መልክ ሲሰጡት ነው። በውጭ ቀይ ቀቡበት የራሱ ያልሆነውን ከሌላ ቦታ አምጥተው ለጠፉበት። «የሥጋ ሕይወት በደም ውስጥ ነው» (ዘሌ 17:11) የሥጋ ሕይወት በደም ውስጥ የተሰወረው፤ የተከደነው ውኃ ነው። በመሥዋዕት ጊዜ ውኃ ደምን ተሸክሞ ወደ ውጭ ወጥቶ አጋልጦ ያስፈርዳል፤ ደም የሚረጨውም በውኃ አማካይነት ነው። ከዚያም ውኃ ከደም ውስጥ ነፃ ይወጣል ተንኖ በነፋስ ላይ ተሳፍሮ ወደ መጣበት ባሕር ይመለሳል። በግፍ የፈሰሰ ደምም ውኃው ተንኖ ሲሄድ አፈሩ ላይ ስለሚቀር ምድርን ያረክሳታል፤ (ዘኁ.35:33)። ያለ ቃል ኃጢአት ከሰው ውስጥ ወደ ውጭ ሊፈሰስ ሊጋለጥ አይችልም። በቃል አማካይነት ኃጢአት ተጋልጦ ይሠዋል፤ ይፈረድበታል። ያለ ኃጢአት የሆነ ቅዱስ ቃል ከእግዚአብሔር ስለሆነ ወደ እግዚአብሔር ይወጣል። ከቃልህ የተነሣ ትኮነናለህ፤ ከቃልህም የተነሣ ትጽድቃለህ (ማቴ.12:36) ተብሎ ተጻፈ። ክፉ ቃል በኃጢአት ከደፈረሰ ምንጩ (ክልብ) ድፍርሰ ሆኖ ሲፈልቅ፤ በደም እንደቀላ ውኃ ነው። እንዲህ ከሆነ፤ የጻድቅ ሰው ደም ቀለሙ በምን ተለይቶ ይታወቃል? የጻድቅ ደም ቀለሙ የማይታወቅ ነጭ ነው፤ የልጁ የኢየሱስ ክርስቶስ ደም፤ ብርሃን ነው፤ ብርሃን ደግሞ ከኃጢአት ሁሉ ያጥባልና (1ዮሐ.1:5-7፤ ቁ.7 ልብስ በጻድቅ ደም ሲታጠብ ነጭ ይሆናልና፤ ራዕይ

7:13-14) ቀዩ ኃጢአትን ያሳያል፤ ውኃው ኃጢአትን ያጥባል፤ ለዘላለሙ አሜን።

ያለ ውኃ ደም ሥራ የለውም ከቦታውም አይንቀሳቀስም፤ አይፈስስም፤ ነገር ግን ደም ውኃን ሸፍኖ፤ አቅልቶ፤ ጎልቶ ስለሚታይ ውኃ ተሰውሮ ደም ተብሎ ይጠራል። በአንድ ላይ ከፈሰሱት ደምና ውኃ ንፁሁ ደም (ውኃው)፤ የትኛው ሲሆን፤ ድፍርሱ ደም ቀዩ የትኛው ነው? ሕያው ደም ድፍርሰ ያልሆነው ንፁሕ እንደ ብርሌ የሚንፀባርቀውና ከመቅደሱ (ከእግዚአብሔርና ከበጉ ዙፋን) የሚወጣው (ሕዝ 47:12፤ ራዕ 22:1፤ ዮሐ 2:19-22) ያለ ኃጢአት የሆነ ንፁሁ ውኃው ሲሆን፤ ምውት ደም፤ ድፍርሰ የሆነው ቀይ ቀለም ደም ለበሰ ውኃ ነው፤ ቀይ ፍርድን (በቀልን) ያመለክታል ነገሩ ውጭና ውስጥ ገጽ አለው እንጂ። ማሥረጃውም የሥጋ ሕይወት በደም ውስጥ ሲሆን (ዘሌ. 17:11፤ ዘፍ. 9:4)፤ የመንፈስ ሕይወት ግን በውኃ ውስጥ ነው። ማለትም፤ መንፈስ በቃል ውስጥ (አብ በክርስቶስ ውስጥ) ነው የማለትን የሚያመለክት ነው። ክርስቶስ ሕያው የሆነው በደም ሳይሆን፤ በመንፈስ ነው፤ (1ኦጥ 3:18) በውኃ፤ ውኃ መንፈስ (እግዚአብሔር) ነውና። ኢየሱስ የተወለደውም ከደም ሳይሆን ከቃል (ከመንፈስ) ነበርና (ሉቃስ 1:34-35) ሕይወትን የሚሰጥም መንፈስና ቃልም ነውና፤ (ዮሐ 6:63) ስለሆነ፤ ደሙ የዲያብሎስ፤ ውኃው የክርስቶስ ነው፤ ሁለቱም ለየቅል ደም ናቸው።

ስውሩ መንፈሳዊው ውኃ የሕይወት ቃል ወይም መንፈስ ነው፤ እርሱም ክርስቶስ ነው (ዮሐ 4:10፤ ቁ.13-14/ን፤ ከ7:37-39፤ 6:68፤ 1ዮሐ.1:1) እናመሳክራለን። ተቃራኒውም ክፉ መንፈስና ክፉ መንፈስ ካደረባቸው ዓለም ሰዎች የሚፈልቀው ቃል (መንፈስ) የሰውን ሕይወት የሚመርዘው፤ የሚያደፈርሰው፤ የሚያቃጥለው፤ የሚያረክሰው፤ የሚያቆሽሽው ትፋት የሆነ እንዲሁም ከእውሬው አፍ የሚጎርፈው ተቃራኒው የሞት ውኃ አለ፤ (ያዕ 3:6፤ ራዕይ 12:15-16፤ መዝ 18:16፤ ራዕይ 17:15/ን ብናመሳክር

ጭብጡ ግልጽ ይሆናልናል፤ እውሬው ሰው ነው፤ የእውሬው አፍ የሰው አፍ ነው፤ ሰው ለእግዚአብሔር አፍ መሆን እንደሚችል ሁሉ እንዲሁ የእውሬው አፍ ሆኖ ኖሯል። ነቢዩ ኢሳይያስ በእሳት ከተቀደሰ በኋላ ነው ሲናገር በተደጋጋሚ ይህ የእግዚአብሔር አፍ ነው ለማለት የደፈረው። (ቲቶ 1:12፤ 2ጢሞ.4:17፤ ኢሳ.65:25፤ ዳን.4:28-33) ይነፃፀር። ከሰው በውጭ ሜዳ ላይ እውሬ ከቶ የለም። የምድር አራዊት፤ የሰማይ ወፍ፤ የምድር ተንቀሳቃሽ፤ ሰንን፤ ቀበሮ ሰው እንደሆነ ተጽፏልና፤ (ሆሴዕ 2:20-22፤ ኢሳ. 43:20-21)።

ጌታ፤ ጌታ ስለሆነ፤ ሰማዕቱ እስጢፋኖስ ለገዳዮቹ ንጹሕ ደሙን መሥዋዕት አድርጎ ማፍሰሱን በ(ሐሥ.7:60) «ጌታ ሆይ፤ ይህን ኃጢአት አትቁጠርባቸው» ሲል ምልጃውን ማቅረቡን ከ(ሉቃስ 23:34) ጋር እንመለከታለን። ድፍርሱ የሙታን ማለት የኃጥአን ደም በቀልን የተሞላ ሲሆን፤ ንፁሁ የጻድቃን ሕይወት ደም ነው ምህረትን የተሞላ ደም እንደ ብርሌ የሚያንፀባርቀውና ከመቅደሱ፤ ከእግዚአብሔርና ከበጉ ዙፋን የሚወጣው፤ (ሕዝ 47:12፤ ራዕይ 22:1፤ ዮሐ 2:19-22) ውኃው ያለ ኃጢአት የሆነ ንጹሕ ሲሆን ንፁሁና ነጩ ደማችን የጠጣነው የክርስቶስ ደም ነው፤ (ዮሐ 4:10፤ ቁ.13-14) (1ጴጥ 3:18) የሕይወት ውኃ የተባለውም መንፈስ መሆኑን (ዮሐ 7:37-39 ቀ.39) ያስረዳል። (ከመንፈስ) ነበርና፤ (ሉቃስ 1:34-35) ሕይወትን የሚሰጥም መንፈስና ቃልም ነውና፤ (ዮሐ 6:63)

ከጎኑ ውኃ መፍሰሱ የጠላቶቹ ኃጢአትና ክፉ ሥራ በውጭ ማለት በመጋረጃው ላይ ማለት በውጭ አካሉ ላይ ከመድረሱ በስተቀር የኢየሱስን የውስጥ ንፁህና ሊያደፈርስ፤ ብርሃኑን አደብዝዞ ፊቱን ሊያጨልም አለመቻሉን ጨምሮ ይገልፃል። የአዳም ልጅ የተባልን ሰድብ ወይም አንድ ጥሬ ሲደርስብን ወዲያው ከመቅዕበት ከውስጥ አስከ ውጭ

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጉ አንብቡም፤ አፌ ለሂልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንጀራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

ጨለማ እንለብሳለን፤ ሁለመናችን ይደፈርሳል፤ ከአንደበታችንም የሚወጣው ነገር መራራና ድፍርስ ይሆናል።

ኢየሱስ፤ ቅያሜ ወይም የፊት መጨማደድ ሳይኖረው ለክፉ አድራጊዎቹ እንኳን ምህረትን ተሞልቶ ከውጭ በደረሰበት አደጋ ሳይሆን በገዛ ፈቃዱ መሞቱን በተጨማሪ እንመለከታለን፤ የጠላቶቹ ክፉ ሥራ ደሙን አለማሳደፉን፤ ብርሃኑን አለማጨለሙን ከጎኑ ከፈሰሰው ንጹሕ ውኃ ጋር ከአፉ የወጣው ምህረትን የተሞላ ቃል አረጋግጧል (ሉቃስ 22:50-51፤ 23:34)። ሰማዕቱ እስጢፋኖስም እንደዚሁ ተጨማሪ ምሳሌ በመሆን የጠላቶቹን ኃጢአት በገዛ ንጹህ ደም ሸፍኖ ተገኝቷል፤ ከበደላቸው በቃሉ ውሃ ረጭቷቸዋል (ሐ/ሥ 7:60) ከበደላቸው በነፃ አሰናበታቸው። (...እኛም የበደሉንን ይቅር እንደ ምንል...አሜን።)

ይህ እንዴት ሊሆን ቻለ? ቢባል፤ መልሱ በእስጢፋኖስ ላይ ከሚወርድበት የድንጋይ ውርጅብኛና በእስጢፋኖስ መካከል ኢየሱስ ጣልቃ ገብቶ ጋሻ ስለ ነበረ እነርሱ ጻድቁን ሲወግሩ እግዚአብሔርን ይወግራሉና የወጋሪዎች ድንጋይ፤ በዓለቱ ማለት በክርስቶስ እየተመታ ወደ ኋላ ተመልሶ ወጋሪዎቹን ይመታቸው ስለነበር እስጢፋኖስ በጌታ ከለላ ውስጥ ነበር። በሕጉ መሠረት በድንጋይ ወጋሪዎቹን ድንጋይ ይወግራቸው፤ ገዳዮቹን ይገድላቸው ነበረ እንጂ፤ እስጢፋኖስን አልነካውም ነበር ለማለት ነው። (ግልፅ ለሚድረግ፤ የክርስቶስን መልእክተኛ መውገር ራሱን ክርስቶስን መውገር በመሆኑ የሚያደርጉትን የማያውቁ እውሮች ስለነበሩ፤ (ሉቃስ 23:34) እስጢፋኖስን ወገርን ሲሉ የሚወረውሩት ድንጋይ የተገኙን ዓለት (ክርስቶስን) እየመታ ወደ ኋላ ወደ ወጋሪዎች ይመለስ ነበር ማለት ነው።

አንባቢ ሆይ እስራ ድንጋይን ከመሬት አንሥተህ ዓለቱን በቀጥታ ውገር፤ ድንጋይ፤ ድንጋይን መውገር ስለማይችል ተፈናጥሮ በሕጉ መሠረት ወደ ራስህ ይመለሳል፤ በቀጥታ ከሆነም አንተውት ይመታል። ሌላ ማስረጃ

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጉ አንብቡም፤ አፌ ለሂልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንጀራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

ከተፈለገ እስራኤል ከግብፅ በውጡበት ሌሊት ጨለማውን እያበራ ከፊታቸው ይሄድ የነበረው የብርሃን አምድ፤ መልአክ ወይም ክርስቶስ ከግብፃውያን ጦር የእስራኤል ተገን ለመሆን ፈቀቅ አለና በግብፃውያንና በእስራኤል መካከል ጣልቃ ስለገባ በእስራኤል ላይ ያነጣጠረውና ያንዣበበው፤ በግብፃውያን ልብ የሠፈረው የሞት ጥላ (ጨለማ) የእስራኤል ኃይል በሆነው በክርስቶስ (በብርሃኑ) (ዘፀ.14:19-20፤ ም.13:21-22) ተመትቶ ወደ ኋላ ተፈናጥሮ ስለተመለሰ ለእስራኤል ያዘጋጁት የሞት ጥላ ለራሳቸው ሆነ፤ እንደ ቃዩን ፊት ፊታቸው እንደ ጠቆረ ተጽፎ እናነብባለን። (ግብፃውያን ሊጠፉ ስለተወሰነ በዚህም አልነቁምና ያንዣበበው የሞት ጥላ ወደ ሞት ተለወጠ፤ ክብር ይሆን አሟን)። ይህ የብርሃን አምድ ከእስራኤል ፊት ሲሆን ብርሃን የነበረው ወደ ኋላቸው ሲያልፍ ግን ጨለማ መሆኑ ተለዋዋጭ መሆኑ ነው ወይ? አይደለም፤ እግዚአብሔር ለየሰው ሥራውን ገላጭ ብርሃን እንጂ ለእስራኤል ብርሃን ሆኖ፤ ለአሕዛብ ተለውጦ ከቶ ጨለማ አይሆንም። እግዚአብሔር አንድ ነው፤ ማለትም ተለዋዋጭ አይደለም ማለት ነው፤ (ያዕ.1:16-17)። የሰው ሥራ ማለት ሁል ጊዜም በልቡ ማለት በመዝገቡ የሠፈረው ነገር ማለት ነው። እንዲሁም ሰው የዘራውን ያጭዳል ማለት የልቡን ያጭዳል ማለት ነው እንጂ ከገዛ ማንነቱ በውጭ ሜዳ የዘራውን ማለት ከቶ አይደለም። አሁን ግብፃውያን ፊት የሆነው ጨለማ ለእስራኤል በልባቸው የሠፈሩት ሞት ነበረና ያንን የራሳቸውን ጨለማ እግዚአብሔር በብርሃኑ ኃይል ሥራቸውን በፊታቸው ከመግለፁ በስተቀር (እግዚአብሔር) ጨለማና ብርሃን የሆነ ሁለት ዓይነት ገጽታ የለውም። ግብፃውያን በእስራኤል ያፈነጠቁት ጨለማ በእስራኤል ብርሃን ተጋጭቶ ወደ ራሳቸው ተመልሷል። የልባቸው ከሰው የተሠወረው በፊታቸው ተዘረጋ። በልብህ ያለው ብርሃን የሆነው ክርስቶስ ከሆነ በክርስቶስ የሆነ ሁሉ ያንተ ነው፤ በልብ ጨለማ የሆነው ዲያብሎስ ከሆነ በእርሱ የእርሱ የሆነውን ሁሉ ትወርሳለህ። ሁለታችንም እንጠንቀቅ።

(ዘፀ.14:19-20 ቁ.27-28።) ለግብፃውያን በፊታቸው የተደቀነ ጨለማም በልባቸው መዝገብ የሰፈረ ሥራቸው ነበረ። ጨለማው የእስራኤል ጋሻ በሆነው በክርስቶስ ተመትቶ ወደ ራሳቸው ተመለሰ ሥራቸው ነውና)። በእስጢፋኖስ ላይ የወረደው ድንጋይ በዓለቱ፤ ክርስቶስ ላይ ይወርድ ስለነበረ ተፈናጥሮ ወደ ኋላ ሲመለስ ከወጋሪዎቹ ማንን አገኘ? ከወጋሪዎቹ ውስጥ በጥቂቱ ሳውልን አገኘ። እስራኤል እንዲድን ግብፃዊው፤ መንፈስ እንዲድን ሥጋ መሥዋዕት ሆኗል፤ አሕዛብ ለእስራኤል ቤዛ ነውና (ኢሳ.43:3)። የጳውሎስ የቀድሞው ባሕር ለአዲሱ ሕይወት ቤዛ ሆኗል።

የእስጢፋኖስ ገለባ በደስታ ተወቅቶና ተንገዋልሎ ሲወድቅ እርሱ ግን በእልልታና በሆታ ተዓምር በሆነ ሐሄት ተሞልቶ፤ ምርት ሆኖ ወደ ኅተራ ሲገባ፤ ሳውል ሥራው አገኘውና በፈረደበት ፍርድ በእስጢፋኖስ ቦታ ለውቂያ በአውድማው ላይ ቀረበ። ከዚያም ደግሞ ተወቃ፤ ተወቃ፤ ማለትም ለአርባ አንድ ሲጎድል አምስት ጊዜ በግርፋት፤ ሦስት ጊዜ በዱላ፤ አንድ ጊዜ በድንጋይ፤ በእሥራት በሰደት፤ በሌላ ሌላ መከራ ተወቃ። በመጨረሻም ሲተረክ እንደሰማሁት ስለ ክርስቶስ አንገቱን ተቀልቶ በመሞት የሥራውን ዋጋ ለማግኘት ዕድለኛ ሆነ። እግዚአብሔር ክፉውን በመልካም የሚያሸንፍ፤ በመልካም የሚቀጣ ተአምረኛ አምላክ ነውና እንደ እስጢፋኖስም ሆኖ ተወቅቶ ወደ እግዚአብሔር ኅተራ ገባ።

የተጻፈው እውነት ስለ ሆነ እስጢፋኖስ በእግዚአብሔር ከለላ ውስጥ ስለነበረ ኢየሱስን በአብ ክብር እያየ ወደር በሌለው ክብር በደስታ ባሕር ውስጥ «ይህችን ኃጢአት አትቁጠርባቸው ሲል የማለደው። በአብ ቀኝ ቆሞ የክብርን ብዛት አሳይቶት ባርያውን ላዳነ ጌታ አምላኬ ክብር፤ ምስጋና ይሁን፤ ለዘላለሙ አሜን። በዚህም የምንመለከተው ቀደም ሲል እንዳየነው ለእስጢፋኖስ ብርሃን፤ ለወጋሪዎቹ ጨለማ ነበረ፤ (ከወዲህ ብርሃን፤ ከወዲያ ጨለማ)። ይህንም የሚገልፅልን ተጨማሪ ሐሳብ

እስጢፋኖስ ቃለ-መልእክቱን ሲደመድም ትኩር ብሎ ወደ ሰማይ ሲመለከት የእግዚአብሔር ክብር የሆነውን ብርሃን (ክርስቶስን) መመልከቱ ነው፡፡

ደምና ውኃ፡- «...ደምና ውኃ ወጣ» ውኃ ከደሙ ጋር የታየው፤ ቀስቲቱ ከደመናው ጋር እንደምትታይና ሕይወት ከሞት ጋር ይሆን ዘንድ ማዳን ከፍርድ ጋር ነው፡፡ ደመናው ውኃ እዘል ብቻ ሳይሆን፤ ቁጣ አዘልም ጭምር ነው፡፡ መብረቅም፤ ነጎድጓድም በረዶም፤ ውሽንፍርም ያካተተ ነው፡፡ ቀስቲቱ ቀልታ ደም በመሆንና በደመና በመታየት መብረቅም፤ ነጎድጓድም በረዶም፤ ውሽንፍርም ያካተተና በቁጣው የተሞላውን ጥቂትን ደመና በመከላከል ሊመጣና ዓለምን ከጥቂት የእግዚአብሔር ቁጣ በደሙ ሊጋርድ ያለውን ክርስቶስን ታመለክታለች፤ ክብር ለእግዚአብሔር ይሁን፤ አሜን፡፡ እግዚአብሔርን ከቁጣው ለመመለስ ደም ሞት ነውና ሕይወትን ማለት ውኃን ጋርዶ መታየት አለበትና ነው፡፡ በደም ውስጥ ያልሆነ ሕይወት ሁሉ ጠፊ ነው፡፡ ደም ማለት ከፊት አልፎ፤ ጋሻ ሆኖ በመከለል ሕይወትን ከሞት ያድናል፡፡

ዲያብሎስ የአዳምን ልጆች በጎነ አሰልፎ በሰማያዊ ሥፍራ አየር ላይ (በተንጠለጠለበት) በጌታና በመሢሁ ላይ፤ በተጻፈው መሠረት ውጊያ ከፍቶ ነበር፡፡ በ(ራዕይ 12:7-9፤ ኤፌ.6:12) የተመለከተውን ሰማያዊ ሰልፍ ተግባራዊ ያደርጋል፡፡ ጌታ ከተያዘበት ደቂቃ ጀምሮም ሥጋን፤ ሥጋ እንዲያንገላታው አሳልፎ በመስጠት ሰይጣን ከነሠራዊቱ ራሱ በራሱ እንዲገዳደልና እንዲተላለቅ አድርጓል፡፡ እኛ ሥጋውያን ሥጋን (ሰይጣንን) የገዛ ነፍሳችን አድርገን ስለምንመለከት ለእንዲህ ዓይነት ውርደትና ሥቃይ አሳልፈን አንሰጥም፤ ከራሳችን ልዩ አድርገን የምናይበትም ዓይን ገና አልተከፈተም፡፡ ሥጋ የሰይጣን አሳብን ያስተናግዳል ስለዚህም ማደራደብ ካባ ቀሚሱ ነው፤ የውስጥ ልብሱም ውስጥ ሌላ አለ፡፡ ሥጋ ከሌለ ሰይጣን ለፍርድ ይጋለጣል ወደ ውጭ

ተጣለ፤ በንኖ ጠፋ ማለት ነው (ዮሐ.12:31፡፡) የክርስቶስን ሥጋ ያንገላታው፤ ያስቃየው የገደለው፤ በጦር የወጋው እግዚአብሔር ሳይሆን ሰይጣን ራሱ በራሱ መሆኑ ይገባናል፡፡ ሥጋን በማዋረድ በመደምሰስ ሰይጣን በጨለማ ያለ ዕውር ነውና ራሱን ደመሰሰ፤ ያለ ሥጋ ሆኖ ተራቂቶ ወደ ውጭ ሜዳ ተጣለ፤ (ዮሐ 12:31)፡፡ ሞትን ስንመለከት ሥጋን እየተመለከትን ነው፡፡ ሰው ሥጋ የተባለውንና አካሉ (ሰውነቱ) ሆኖ የቀረውን አዳማዊ አርጌ ማንነት ዘልሎ አልፎ ሰይጣንን መዋጋት ከቶ አይችልም፡፡ ጌታ ኢየሱስ በሥጋ ሁሉ ላይ ጌታ ነው ተብሎ የተጻፈው እርሱ የማን ጌታ ስለሆነ ነው? ያንተ/ች፤ የኔ? ወይስ የራሱ? «በመንፈሱ የሚገዛ ከተማን ከሚወስድ ይበልጣል...» (ምሳሌ 16:32) ራሱን የማይገዛ የሌላውን ሰው ሥጋ ሊገዛ አይችልም፤ የውስጥን ዓለም የባሕርን ዓሦች፤ ሞገዱንና ማዕበሉን፤ የሰማይን ወፎች፤ በሰማይ የሚበርረውንና የሚከንፈውን፤ ውሽፍኑንና ወጨፎውን፤ ነጎድጓዱንና መብረቁን ጠቅልሎ፤ ምድርንና የምድርን አራዊት እንስሳውን፤ እባቡንና ጌንጡን {ሉቃስ 10: 20፤ መዝ.90:13} በምድር ላይ የሚቅመደመደውን፤ የሚሸከረከረውን ፍጥረት ጠቅልሎ፤ እጆቹንና አሜክላውን፤ እባቡንና ጌንጡን፤ እንበሳውንና ድቡን፤ የምድር መናወጡን ሁሉ ሰጥለጥ አድርጎ ከሚገዛና ከማንነቱ በርቀት ያለውን የውጭን ዓለም ከተማ ከሚገዛና ከሚቆጣጠር ማን ይበልጣል? በእርግጥም መንፈሱን የሚገዛና የሚቆጣጠር ሰው በእግዚአብሔር ሥልጣን ስለሚገዛ ከተማን በጡንቻና በጦር መሣሪያ ከሚቆጣጠር /ከሚገዛ/ ከሚቆጣጠር/ ሰው ይበልጣል ማለት ነው፡፡

የጌታን ሞት ስንመለከት፤ ኢየሱስ በተሰቀለበት ከፍታ ላይ ፈጽሞ መሞቱን ለማረጋገጥ ነው ጎኑን የወጉት፡፡ በተለምዶ ፈጽሞ ያልሞተ ሥጋ በተወጋ ወይም በተነካ ጊዜ ምን ይሆናል? ይጮኻል፤ ያለቅሳል፤ ይንፈራገጣል፤ ያጓራል፤ ይቆጣል፤ ያኮርፋል፤ ይናደዳል...፡፡ የሚጮኸውም፤ የሚንፈራገበውም፤ የሚያጓራውም፤ የሚቆጣውም ሥጋው

ማለት ሰይጣኑ ነው እንጂ ሰውዬው አይደለም፤ አልሞት ባይ ተጋዳይ፡፡ ኢየሱስ (ሥጋው) ፈጽሞ ሞተ ማለት ኃጢአት ወይም ሰይጣን ፈጽሞ የለበትም ማለት ነው፡፡ አንተ ፈጽሞ ሞተሃል? ባንተ እየው፡፡ ኢየሱስ ከውጭ እስከ ውስጥ፤ ከሰው ፊት እስከ እግዚአብሔር ፊት ፈጽሞ መሞቱን በመጠራጠር በውጭ ብቻ እንደ አስመሳይ ጥሬና አታላይ ክርስቲያን መስለውአቸው ለመፈተሽ ውስጥ-ውስጥ ድረስ አጥልቀው ወጉትና ተወግቶ ወጋቸው፡፡ ሥጋ ሞተ ማለት የሥጋ ሕይወቱ የሆነው ሰይጣን ወጣለት/ተለየው ማለት ነው፡፡ የማይታየውን የሰይጣንን መሞት የሥጋ ሞት ይገልጻል፡፡ አብን ፈጽሞ ያከብራል (ዮሐ.7:49፤ ም.17:4) ኢየሱስ ፈጽሞ ባይሞትና በተወጋ ጊዜ ቢጮኸ፤ ቢያለቅስ ቢንፈራገጥ ኖሮ ምን ይሆን ነበር? ጦሩ ለሥጋው ትንሣኤና ሕይወት ሰጥቶት ነበር ማለት ነው፡፡ እንዲህም ቢሆን ኖሮ ተሰቅሎም እንደማይሞተው የሽፍቶቹ ዓይነት ሥጋ ስለሚሆን ተቀጥቅጦ አጥንቱ ተሰብሮ ስለሚሞት ነፍሴን ከእኔ ማንም አይወስዳትም የሚለውም ትንቢት (ዮሐ.10:17-18) ተሻረ፤ ሳይፈጸም ቀርቶ ነበር፤ እግዚአብሔር ሆይ ለዚህ ድንቅ አሠራርህ አመሰግንሃለሁ፡፡

ነገር ግን የሚደንቀኝና እያየሁ ዝም ማለት የማልችለው ነገር መጽሐፍም ሆነ፤ መጽሐፉን የሚያነቡ ኮፒ አድርገው የሚያወሩ ሰዎች የሚሉትን ሳያውቁ ኢየሱስ ሞተ ሲሉ መሰማቱ ነው፡፡ ኢየሱስ ሞተ ማለት ምን ማለት ነው? ኢየሱስ ሞተ ማለት ሰው ወይም እንስሳ ሞተ በማለት ትርጉም እንደሚተላለፍ አገላለፅ ነው ወይ? የሚሞት ነገር ከምድር የሆነ፤ በሥጋው እንስሳ ቢሆን ነው አይደል? ከሞተም የሚበሰበስ፤ የሚተላ፤ የሚሸት መሆን አለበት፡፡ ኢየሱስ እንደዚህ አልሞተም፡፡ ሥጋውም እንደተለመደው ምድራዊ ሳይሆን፤ ከሰማይ የወረደ ለመሆኑ በሰፊ የብርሃን ምስክሮች ቃል ተረጋግጧል፡፡

አልሞተም ማለትስ? ምን ማለት ነው? ሞተ ማለት ያለ ኃጢአት ኖረ፤ ማለት ሆኖ፤ አልሞተም ማለት በኃጢአት ይነዳል፤ በኃጢአት ይመላለሳል ማለት ነው፡፡ የኢየሱስ መሞት፤ ከሰማይ መውረዱ እንደሆነ በዚህ መጽሐፍ ተገልጧል፡፡ በሌላ አንፃር ኢየሱስ ገዳይ ነው እንጂ ሟች አይደለም፡፡ እኔም፤ አንተ/ችም፤ ማንም፤ ሁሉም ከኢየሱስ ርቆ የቆመው ለምንድን ነው? አዳሞች ገና በሩቅ ድምጹን /ክርስቶስን ሲሰሙ ወደ ጫካ ጨለማ የገቡት ለምንድን ነው? ከሞት ነው ወይስ ከውርደት ነው? ቢባል ኢየሱስ ገዳይ ስለሆነ ብቻ ነው፡፡ ገዳይነቱ በገሃድ የሚታወቀው ዓይነት ነው ወይ? እርሱ ምንም ሳያደርግ ኢየሱስን በዓይኑ ያየ፤ ቃሉን የሰማ ሁሉ በገዛ-ራሱ ይሞታል፡፡ ይሞታል ማለትም ከተሰቀለበት ከሰማይ ከፍታ ኢየሱስ እስከ ደረሰበት ምድር ታችኛ ክፍል ድረስ ከኢየሱስ ጋር ይወርዳል ማለት ብቻ ነው፡፡ ሞተ!! በቃ፡፡ በዕብጡ፤ ትዕብቱ ከፍታ ላይ መርገጥ፤ መዋረድ እንጂ የተለመደ ሞት አይደለም፡፡

የእስራኤል ልጆች «እንሞታለን» በማለት ርቀው የቆሙት ለምንድን ነው? ኢየሱስ ሞትን የማይፈራው ለምንድን ነው? ሞትን የሞተ ይፈራል ወይስ በሕይወት ያለ ይፈራል? በሕይወት ያለ፤ በሕይወት የመኖሩ ትርጉም ሞትን መፍራት ነው፡፡

ወደ ጀመርነው ሀሳብ ስንመለስ በጦሩ ቦታ ደም መውጣቱ ምህረት ለማድረግ በደልን መግለጥ ግድ ስለሆነ ነው (ኢሳ.6:5-7) ምህረት በደሉን ለተረዳ ሰው ነው እንጂ በደፈናው፤ ባለቤቱ ጥፋቱን ሳያውቀው የሚደረግ ምህረት አይደለምና፤ ጥፋቱን ሊክድም ይችላልና፡፡ ያኛው ካልቀላ (ካላደፈ) ይህኛው አያነፃምና፤ ካልቀላም ኃጢአተኛ፤ በደለኛ መሆኑ አልተገለጠም፡፡ ደም ከውኃ ጋር መፍሰሱ በደሉን ብቻ ሳይሆን ምህረቱንም መታጠቢያውን ጭምር በአንድ ላይ ገልጾ አቀረበለት ማለት ነው፡፡ ጭቅቅቱም፤ ውኃውም ይኸው ብትፈልግ ታጠብ ነው፡፡ ኃጢአታችን እንደ ደም ቢቀላ ነው እንደ ባዘቶ የሚነፃውና (ኢሳ.1:18)፡፡

ክርስቶስ በግራው ሞት፤ በቀኙ ሕይወት መሆኑም በዚህ ትዝ ይለናል (ማቴ.25:33- 34፤ ቁ.41)። ኢየሱስ በሥጋ የተገለጠበትን ተልእኮ ሥጋውን እየነዳ ስለፈፀመ አሁን በጦር ከመውጋቱም በፊት በራሱ ፈቃድ በመሞት ሥጋውን ማለት ሰይጣኑን ገድሎ ድል አድርጎ ጠብቋል። አለበለዚያ (ተቀጥቅጦ ቢሞት ኖሮ) ጀብዱው የሰይጣንና የመልእክተኞቹ ይሆን ነበር።

የሞተ ሥጋ ማለት ከሰይጣንና ከኃጢአት የተለየ (ሥጋ) ማለት ነው። እንኳ አንድ ጊዜ ተወግቶና አሥር ጊዜ ቢወጉት ያለ ሰይጣን የሆነ ሥጋ አያምም። ሕመም ብቻ የሆናችሁት ከአደረባችሁ ከሰይጣኑ የተነሣ ነው። ጥዝግዜ፤ መመረር፤ መከንከን፤ መገንፈል ...ወዘተ ከኃጢአት ወይም ከሰይጣን ነው። እስቲ ከክርስቶስ ጋር ሞቻለሁ ከሚሉት ክርስቲያን ጎረቤቶች፤ ጓደኞች እንዲያን/አንዷን ፈጽሞ ሞቶ/ታ እንደሆነ ለመፈተሽ በአዲስ ኪዳን በምላሽ ጦር ወጋ እናድርገው፤ ትንፋሽ! ሳይል ፀጥ ካለ አጥንቱ ከመሰበር ዳን። ግን ከተንፈራገጠ፤ ካቃሠተ ውሸቱን ለማስመሰል የተሰቀለ ስለሆነ አጥንቱ ተሰብሮ ከተንጠራራበት ይወርዳል፤ ወሸቱ ይጋለጣል ይዋረዳል። ሥጋ ሞተ ማለት የሥጋ ሕይወት የሆነው እስትንፋስ (ሰይጣኑ) ወጣለት/በት ማለት ነው። ሥጋ የሚሞተው ሰይጣን ሲወጣበት ነው እንጂ ነፍስ ሲወጣበት አይደለም።

በምድራዊ አካል በውጭ የሞተ ነገር በቀላል ስለሚታወቅ ወግቶ መፈተሽ አያስፈልግም ነበረ። ይህ በዘመኑ በእስራኤል ዓለም የተከሠተ ታሪክ መሆኑን መዘንጋት ስህተቱ ነው። በተለምዶ ፈጽሞ ያልሞተ ሥጋ በተወጋ ጊዜ ምን ይሆናል? እንደሚጮኸ፤ እንደሚያለቅስ፤ እንደሚንፈራገጥ፤ እንደሚንፈራፈር ሁላችንም ቢሆን እናውቃለን። ይህ የሚሆነው፤ ድረሱልኝ፤ አድኑኝ፤ በዳዩን ያዙልኝ፤ ተበቀሉልኝ ነው። መቼም ቢሆን ሥጋ የሚጮኸው ሰይጣኑ እንዳይወጣበት ለማዳን ለማቆየት አድኑኝ፤ ድረሱልኝ ለማለት ነው። ሥጋ፤ ሰይጣኑ ነው እንጂ

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጥ አንብቡም፤ አፌ ከሃልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንደራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢ.ሳ.34:16

ተጨማሪም የአፈር አካል አለመሆኑን አንዘንጋ። ሰይጣን የማይታይ አካል መሆኑን እናውቃለን፤ ሥጋም እንዲሁ ተመሳሳይ የማይታይ ክፍለ-አካል ነው። እኛ በሥጋችን እንድንሰቀል ለማሳየት ኢየሱስ በሥጋ ተሰቅሏል፤ በሥጋ እንድንሞት ለማሳየት በሥጋ ሞቷል። ጳውሎስ በሥጋ ተሰቅሏል። ኢየሱስ ንስሐ የማያስፈልገው በእግዚአብሔር መልክ የተፈጠረ ትክክለኛው፤ የመጀመሪያው አዳም ይዘት የነበረውን ሥፍራ የያዘ ኋለኛው አዳም ነው። እርሱ የውስጠኛው ዓለም አካል የውስጠኛው ዓለም ሰው ነው። የውስጠኛው ዓለም ገዢ፤ የውስጠኛው ዓለም ንጉሥ ነው። ይህን የሚያብራራልንን አንድ ምሳሌ እንመልከት፡-

አንድ ጊዜ አንድ ሥጋዊ ሰው አንድ ክርስቲያን የሆነ ጎረቤቱን ልቅሶ ነገር አልደረሰም በሚል ሰደብሁ ብሎ «የሞትህ!!» ሲለው ክርስቲያኑ ሰውዬ ስድቡን እንደ ውዳሴ ቆጥሮ ከደስታው ብዛት የተነሣ እግዚአብሔር ይመሰገን! በማለት በምሥጋና ተቀበለው ከዚያም ተሳዳቢው ሰውዬ ያልጠበቀው ተገላቢጦሽ ሁኔታ ሲከሠት ጊዜ መደነቅና እፍረት ሆኖበት ነበር። የሞተ!! ማለት ምን ማለት ነው? የሞተ ማለት እኮ ቀደም ሲል እንዳየነው፤ ሰይጣን ወይም ኃጢአት የሌለበት ማለት ነው እንጂ በቁስ አካሉ የሞተውን እሬሃ የሞትህ!! ብሎ በጭራሽ አይሰድበውም። የሞተ!! የተባለው ሰው በሰዳቢው ቃል ሕይወት ዘርቶ፤ ትንሣኤ አግኝቶና ጦሩን ሰብቆ ጋሻውን አንግቦ በቁጣ ተሞልቶ ስድቡን ለመበቀል ተፍጨርጮሯል ወይስ በሞቱ መጽናቱን ለመግለጽ የባሰውን ምሥጋና አቀረበ? ሰዳቢው፤ በስድቡ ቃል ከመታን ሊያስነሣው ሞክሮ ነበር።

አንድ ጊዜ ደግሞ አንድን ወንጌላዊ፤ አንድ የሚያውቀው ሰው፤ ለሰላምታ ጠጋ የሚል መስሎ አንተ ሰው ለመሆኑ «ሰው ነህ? ወይስ ዝንጀሮ?» ብሎ ሲጠይቀው፤ ወንጌላዊው በድንገት ባልተጠበቀ ሁኔታ በደስታ እየፈነደቀ ድምፁን ከፍ በማድረግና እጁን ወደ ሰማይ በመዘርጋት ከፍ ባለ ቃል በመደጋገም እባክህን ጌታ እግዚአብሔር ሆይ!! እኔ ዝንጀሮ

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጥ አንብቡም፤ አፌ ከሃልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንደራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢ.ሳ.34:16

መሆን እፈልጋለሁ፤ ሞቶ አፈር ከሚሆን በስተቀር ዝንጀሮ ምንም ኃጢአት ቢሠራ ስለማይመዘገብበት ዝንጀሮ አድርገኝ እርሱ የገሃም ፍርድ የለበትም፤ ዝንጀሮ እንደሆነ አንተም እባክህን በጸሎት እርዳኝ፤ ሲል ጊዜ ሰድቡን የሰነዘረው ሰውዬ ነገሩ ድንገተኛ ክስተት ሆነበትና ደንግጦ ፈዝዞ ዝም አለ። ይህ የሞተ ሥጋ ምሳሌ ማለት ነው አይደል?

ተሰዳቢው ተናድዶና ቁጣ ተሞልቶ ለበቀል ቢነሣ ምን ተፈጽሞ ነበር? ቢባል፤ መልሱ፤ ሰውዬው ሥጋውን ከሰቀለበት አውርዷል ማለት ነው። ሰውዬው በሞት በመጽናቱ እግዚአብሔር ሰድቡን በምስጋና ለውጦለት በመቀበሉ በሰዳቢው ላይ ምን ሥራ ሠርቷል? ራሱን በራሱ እንዲሰድብ፤ ራሱን በራሱ እንዲያዋርድና ቀላል ሰው እንዲሆን አድርጎታል፤ እንግዲህ በእጅ ሳይነኩ ማዋረድ፤ መግደል ማለት እንዲህ ነው፤ ሰድቡ ወደ ወጣበት ባለቤት እንዲመለስ ማድረግ። ቃሉ ከአፋ፣ የተላከበትን ሳይፈጽም በከንቱ ተዋርዶ ባዶ እጁን ወደ ባለቤቱ ተመልሷል (ኢ.ሳ.55:11) ተሰዳቢውም ሰዳቢውን በሞቱ ገደለው፤ (2ቆሮ.5:14) በውርደቱ አዋረደው፤ የጌታን ምሳሌ ተከትሏል ማለት ነው አይደል? በጥቂቱም ቢሆን የጌታን ሥራ በተግባር ገለጠው።

- የተሰደበው ሰውዬ በቁሳዊ ጦር ተወግቷል ወይስ በመንፈሳዊ ፍላጻ ተወግቷል?
- ከጌታና ከባርያው በአደገኛ ደረጃ የተወጋው ማን ነው?
- በፊደል (በቁሳዊ) ጦር በግልጽ ከተወጋው ጌታና በመንፈስ ጦር በሰው፣ ከተወጋው ባርያ የትኛው ከፍ ያለ አገልግሎት ነው? በእርሱ ከእርሱ እንድንበልጥ የተነገረው የጌታ ቃል ይህ ነው፤ (ዮሐ.14:12) ከብር ይሁን አሜን።
- ከጌታ ቁስል ደምና ውኃ የፈለቀ ሲሆን ከባርያው የፈለቀው ምንድን ነው? ቁሳዊ ደምና ውኃን ካመነጨው ጌታና መንፈሳዊ ደምና ውኃ ካመነጨው ባርያ ማን ይሻላል?

- ከሰውዬው ከተወጋበት ቁስል የመነጨው ነገር ምንድን ነው?
- እንደ ጌታ ኢየሱስ ደምና ውኃ ፈሰሰው?
- ድፍርስ ደምና ውኃ ፈሰሰው ወይስ ንጹሕ ውኃና ደም ፈሰሰው?
- ከሰዳቢው ምንጭ ወደ ተሰዳቢው የፈሰሰው ንጹሕ ደምና ውኃ ነበር ወይስ ድፍርስ (አደፍራሽ) ደምና ውኃ ነበር?
- ተሰዳቢው በደስታ ምሥጋና ማቅረቡ ምንን ያመለክታል?

ስለዚህ ጌታ፤ ሰይጣን፤ ሰይጣንን እንዲዋጋ አድርጎ እርሱ ዝም ብሎ ይመለከት ነበር፤ (ዘፀ.14:14) እስራኤላውያን ዝም ያሉት ጉዳይ የጌታ ባሕርይን የሚመለከት በመሆኑ ነው። እርስ በራሱ እንዲተላለፍ ማድረግ፤ በከበደ አድሮ ክፉ ሠሪም በበቀለ አድሮ ክፉ ሠሪም ክፉን በክፉ ያው ያው ክፉ ነው።

እግዚአብሔርን የሚዋጋውን ፍጥረት ራሱ ይዋጋዋል፤ ቀኑና ሌሊቱም፤ በጋና ክረምቱም፤ መዝራትና ማጨዳም፤ ብርድና ሙቀቱም፤ አየሩ ነፋሱም፤ ባሕሩ ውቅያኖሱም፤ እህሉና ውኃውም፤ መብሉ መጠጡም... ይዋጋዋል፤ በእግዚአብሔር ላይ በተነሣ ላይ፤ ይህ ሁሉ ይነሣበታል፤ ጀርባውን ላዘረበት ሁሉም ነገር ጀርባውን ያዞርበታል። ለኃጥአን የመጣ በመካከላቸው ለተቀመጡ ጸድቃን ይተርፋልና ስለዚህ ውጡና የተሰደቡት ሁኑ ተብሎ ተጻፈ (ኢሳ. 52:11-12፤ ዘኁ. 16:25-27፤ 2ቆሮ.6:17-18)። ለሰው መልካሙም ክፉውም በውጭ ያለው ሁኔታ ሳይሆን በውስጡ ያለ መንፈሱ ነው። በውስጡ ያደረ መንፈሱ እንጂ በውጭ ከማንነት በርቀት ያለ ሁኔታ አይደለም። በውጭ ካንተ በርቀት በመሆኑ በጎም ክፉም የለም። በጎም በዓይንህ የምታየው ሆኖ ክፉም በዓይንህ የምታየው በሆኑ ነው። በውጭ ላሉት ክፉ የሆነ ነገር፤ በውስጥ ላሉት ከእግዚአብሔር ጋር ስለሆነ በጎ ስለሚሆን እንጂ የውጩ ሁኔታ ተለውጦለት አይደለም። እግዚአብሔርን ለሚፈሩት ግን በጎ ሕሊና ብሩክ አእምሮ ስለሚሆንላቸው ሁሉ መልካም ሆኖ ይለወጥላቸዋል፤ (ዘፍ.50:20፤ ሮሜ.8:28፤) መርዝ

መድኃኒት፤ ሞት ሕይወት ሆኖ፤ ጨለማ ብርሃን አጠፋታ (ብድራት) ሆኖ ይለወጥላቸዋል። ይህን በታሪክ ጥሩ አድርገን እናውቃለን። «በውኃ ውስጥ ባለፍህ ጊዜ ካንተ ጋር እሆናለሁ፤ በወንዞችም ውስጥ ባለፍህ ጊዜ አያስጥሙህም፤ በእሳትም ውስጥ በሄድህ ጊዜ አትቃጠልም፤ ነበልባሉም አይፈጅህም፤ ኢሳ.43:2» የተባለው ተፈጻሚ ይሆናል።

ክርስቶስ፤ ለሙታን ሕይወት፤ ለሕያዋን ሞት፤ ክርስቶስ ለሞተው መንፈስህ ሕይወት ሲሰጥ ገዳዩ ሥጋህ ብድሩን ይቀበላል። ለዕውሮች ብርሃን፤ ለሚያዩ ጨለማ፤ (ዮሐ. 9:39) ለጠፉት መገኛ፤ ላልጠፉት መጥፊያ ነው (ሉቃስ 15:25-32)። እርሱ ለሁሉ ብድር ከፋይ ነው። ስለ ክርስቶስ ይህችን ቅፅበታዊ ሕይወትህን ስለሰጠህ ብድርህን፤ ስለጠፋህ ብድርህን፤ ስለታወርክ ብድርህን፤ በእግዚአብሔር ቃል መጽሐፍ እንደ ተጻፈ ወለዱን ጭምር ታገኛለህ፤ (ማቴ.19:29/ለ፤ ማር.10:29-30) ይታይልኝ አልዋሽሁም። በዲያብሎስና በእገልጋዮቹ በኩል ከአቤል ደም ጀምሮ በምድር ላይ ፈሰሰ በጨለማ ጥልቀት የተሸፈነውን (የተቀበረውን)፤ የጻድቃንን ደም ሁሉ ክርስቶስ በታላቅ ብርሃኑ መጋረጃውን ገልጦ፤ መከደኛውን ሰንጥቆ አልፎ የዲያብሎስንና የአጋሮቹን የዓመፅ ሥራ ሁሉ ይፋ ያወጣ ስለነበርና ወንጀለኞቹን ማንም ሳይጠይቅ ክፉ ሥራቸው ያገኛቸው ነበር።

ክርስቶስ በዲያብሎስ ጨለማ መንግሥቱ ላይ ብርሃን ሆኖ መገለጡ ብቻ ራሱ ውጊያና ፍርድ ነበረ። ማለት ተቃራኒው በክፉ ሥራው እንዲያፍርና እንዲዋረድ ከማድረጉ በስተቀር ምንም አልበደለም ክርስቶስ ማንንም ሳይፈርድ ለዓለም መገለጡ ብቻ ፍርድ ነው። ክርስቶስ ብርሃንነቱ ተፈጥሮው ነው እንጂ ለዲያብሎስ ሲል አሁን ብርሃን አልሆነምና። በደሉ እንዲጋለጥ ግን መብራት ሆኗል፤ በዚህም አልበደለም ግን ዲያብሎስ እንደበደለኛ ቆጥሮት መታሁት ሲል ተመታ፤ ደመሰሰሁት ሲል ተደመሰሰ። በዲያብሎስ መንግሥት ጻድቅ ለዲያብሎስ የማይገዛና አልፎ

ተርፎም የዲያብሎስ ጉድ እንዲወጣ ምክንያት በመሆን የሚያዋርደው አመፀኛ ሆኖ ስለተገኘ ክርስቶስ ለዲያብሎስ ኃጢአተኛ ነውና።

እንግዲህ በርቀት ቆመን ታሪካዊ ሥራውን እንድናደንቅና በቃላት እንድናወድሰው ሳይሆን፤ ክርስቶስ ፈለጉን እንድንከተል ነው። ተራውን የእኛ ሲያደርገው እናንተ የዓለም ብርሃን ናችሁ ሲል በራሱ አክብሮ ሾሞናልና እንግዲህ እኛ አንባቢያን እስቲ ወገባችንን በእውነት ታጥቀን የጽድቅንም ጥሩር ለብሰን በተመሳሳይ የዓለም ጨለማ ከሆንንበት፤ የዓለም ብርሃን ለመሆን እንድንነሣ የበኩሌን ግብዣ በትሕትና አቀርባለሁ። የተጫነብን ብርሃን ምንድን ነው? ጨለማውስ ምንድን ነው? የተጫነብን ብርሃን የእግዚአብሔር ክብር መንጸባረቅ ሲሆን፤ ጨለማው የዲያብሎስ ክብር መንጸባረቅ ነው። በኛ ማን ይንጸባረቃል? ክርስቶስ የእግዚአብሔር ክብር መንጸባረቅ ነው፤ (ዕብ.1:3፤ 2ቆሮ.4:4) በተሾምህበት ክብር መመላለስ እንጀምር፤ ባርያ ከጌታው አይበልጥም። እንዲህ ዓይነቱ ሕይወት ምንም፤ ማንንም በእጅ ሳንነካ ለዓለሙ ፍርድ፤ ውርደት፤ ሞት ይሆንበታልና አስቀድሞ ከቤተ-ሰብ ጀምሮ እንጠላታለን፤ እንሰደዳታለን፤ እንንገላታታለን፤ መጠላት፤ መሰደድ፤ መንገሳታት እንጀምራለን። በነገር ሁሉ ለጌታ ክብር ይሁን፤ አሜን።

ቃል፤ ውኃ ስለመሆኑ፤ (ኤፌ. 5:26ለ፤ ዮሐ. 4:13-14፤ ራዕይ 12:15-16)

የደምና የውኃን ጥምረትና ልዩነት በንመለከት በአንፃሩ ደግሞ የቃልና የውኃን አንድነትና ሞክሼነት መመልከቱ አስተሳሰባችንን ሰፊ እንዲል ያደርገዋል። በመስቀሉ ላይ ደምንና ውኃን ለያይቶ ማጋለጥና ማሳየት የቻለው ብርሃን የሆነው የክርስቶስ መስቀል በመካከል አልፎ መሰንጠቁ ነው።

ነቢዩ ኤርምያስ በም.2:13 እና በም.17:13 ላይ እግዚአብሔርን የሕይወት ውኃ ምንጭ ብሎታል። በተመሳሳይም ጌታ ኢየሱስ እና ነቢዩ ኢሳይያስ

ቃሉን በውኃ መስለው በማቅረብ ለሕዝባቸው ጥሪ አድርገዋል፤ እንዲሁም በ(ዮሐ.7:37-39) ባለው ክፍል ላይ ውኃና መንፈስ አንድ መሆናቸውን እናነብባለን። ከዚህም ሌላ የዚህ ተቃራኒ የሆነ ቃል (ውኃ) ሆኖ መጠቀሱን በ(ራዕይ 12:15-16)ን ማንበብ እንችላለን።

ቃል ውኃ ነው ሲባል ከቅዱስ መንፈስ የሚፈልቀው የተባረከና የሚባርክ፤ የሚያረካ የሚፈውስ ቃልና ከርኩስ መንፈስ የሚፈልቀው የሚያረክስ የሚያቆሰል የሚያሳምም ቃል መኖሩን ልናስታውስ እንችላለን። ቃል ውኃ ነው ሲባል በቁሳዊው ዓለም ቋንቋ ነው ወይ? ቃልስ የውኃን ሥራ ሊሠራ ይችላል ወይ? ውኃ ከውጭ ወደ ውስጥ፤ ቃል ከውስጥ ወደ ውጭ ነው። ነቢዩ ሕዝቅኤል ጥሩ ውኃ የሚለውን፤ ነቢዩ ኢሳይያስ ወደ ውኃ ኑ የሚለውን፤ ኢየሱስ እኔ የምሰጠው ውኃ ከሚለው ጋር ስናስተያይ ውኃ፤ ውኃ ተራ የዕለት ተዕለት መጠቀሚያችን ውኃ ሳይሆን ቃል መሆኑ በግልጽ ይታያል። ደሙም ውኃውም የሚመነጨው ከእርሱ ቢሆንም የሕይወት ውኃ ምንጩ ክርስቶስ (እግዚአብሔር) ተባለ እንጂ ቀዩ ደም፤ የሕይወት ደም ምንጭ አልተባለም። ውኃ፤ ጥሩ ውኃ ተብሎ የተጠራው ከእግዚአብሔርና ከበጉ ዙፋን እየተጣራ ሲወጣ እንደሆነ እንዲሁ በተመሳሳይ ቃልም መድኃኒትና ፈውስ መሆን የሚችለው ከእግዚአብሔርና ከበጉ ዙፋን እየተጣራ ሲፈልቅ ነው። ይህንንም ከዚህ ውኃውንም ከመድኃኒት ምንጮች በደስታ ትቀዳላችሁ ከሚለው ጋር ስናገናኝበት የቃልንና የውኃን ሞክሼነት በእርግጠኝነት እንመለከታለን።

የሰው ቃል እንደ ቃልና እንደ ውኃ ሲያገለግል፤ ሰው የእግዚአብሔር ምሳሌ ነበረና ተመሳሳይ በሆነ መንገድ በተቃራኒ መንፈስ ስለ ተጠመቀ ያንን የምሳሌነቱን ኃይል፤ ጥበብና ክብር ለተቃራኒ አገልግሎት ለኃጢአት ከመጠቀሙ በቀር፤ በዚህ ኃጢአተኛና ተቃራኒ በሆነ ቃሉ በውጪው ዓለም ከፋ ያለ ሥራ መሥራት ችሏል። ሰው በቃሉ የንቀላፋውን ጠርቶ ያስነሣል። የጠፋውንና የራቀውን ጠርቶ ያቀርባል፤

ያመጣል። በከፉ ቃሉ ረግሞ፤ ሰድቦ የሰውን ውስጣዊ ሕይወት ይመርዛል፤ ያቆሽሻል፤ ያቆስላልም። በመልካም ቃሉ ይፈውሳል፤ ያጥባል፤ ይጠግናል። ደግሞም ይህን በተፈጥሮም ያደርጋል። በጽድቅ ደረጃ፤ ይስሓቅ በቃሉ ባርኳል፤ ረግሟልም። ያዕቆብ፤ መቤም እንደዚሁ በአንደበታቸው ባርከዋል፤ ረገመዋልም። በለፃምም እንዲሁ ባርኳል፤ ረግሟልም። ኢየሱስ በቃል ከኃጢአት፤ ከበሽታም ያነፃል፤ ይፈውሳል። እስጢፋኖስ በቃሉ ለገዳዮቹ በደልና ኃጢአት ይቅርታን ለመነ (ሐሥ.7: 59-60)። ሰው በቃሉ ይኮንናል፤ ያጽድቃልም (ማቴ.12:36-37)። ከቃሉ የተነሣም ሊኮነንና ሊጽድቅ ይችላል።

ሰው ቃሉን በርቀት ልኮ ማሳደድ፤ ማስደንገጥ፤ ማንቀጥቀጥ፤ ሰማይንና ምድሩን ማለትም የሰውን ውስጥና ውጪን፤ መንፈሱንና ሥጋውን በቃሉ ማናወጥ፤ ማርበትበት ይችላል (1ነገ. 19:1-4)። የዳዊት ቃል በሰሎሞን ሥጋ አድሮ፤ የሰሎሞን ቃል በበናያስ ሥጋ አድሮ አደንደሰንና ኢየሱስን ወዘተ...ገደለ (1ነገ. 2:5-32)። በበናያስ ሥጋ የሰሎሞን ቃል ስንት ሰው ገደለ? በኢየሱስ ሥጋ አድሮ የመቤ ቃል አማሌቅን እንዴት አሳደደ /ደመሰሰ/? ቃላችን ደግሞ ውኃ ሆኖ የሚያገለግል በመሆኑ በኃጢአት የቆሽሽ ውስጣችንን፤ የረከሰ ደማችንን ከኃጢአት ርኩሱቱ ከውስጣችን አጥቦ አንጽቶ ጭቅቅቱን ተሸክሞ ወደ ውጭ አውጥቶ በመድፋት (ነዛ፤) ያነፃናል። ከቃላችን የተነሣ ታጥበን እንጸድቃለን (ማቴ.12:36)። ቃላችን ኃጢአታችንን ከውስጣችን አጥቦና መሥዋዕት አድርጎ ወደ ውጭ ሚዳ በማፍሰስ ያነፃናል። የረከሰ ነገር ሁሉ ከውስጣችን ወደ ውጭ ወጣ ማለት ርኩስ የሆነውን ሁሉ አውጥተን መጣል፤ መትፋት፤ ማስመለስ፤ ማጋለጥ፤ ማዋረድ፤ ማርከስ፤ መናዘዝ ...ወዘተ የምንችለው በቃላችን አማካይነት ነው። ቃል ውስጣዊ፤ መንፈሳዊ መጥረጊያ እጃችንም መንፈሳዊ ትውኪያ ማድረግም ጭምር ነውና።

ኃጢአት ማለት ሞት፤ ርኩሰት ማለት ነውና፤ ሞትን፤ (ኃጢአትን) በቃል አማካይነት መግለጽ፤ ደምን በውኃ አማካይነት ከማፍሰስ ይበልጣል፡፡ ቃል ደግሞ ውስጣዊ ውኃ ነውና፡፡ የእውነት እውነትን ደም ስለ ማፍሰስ፤ ለአመለካከቱ ምሳሌ የሚሆኑ በርከት ያሉ ታሪኮች ቢኖሩም ተነግሮቻቸው የሰማሁትን አንድ ታሪክ ምሳሌ አድርጌ ላቅርብ፡፡ «ሲዳማ ዳዋዌላ» በተባለ ቀበሌ የሚኖሩ አንዲት እግዚአብሔርን የሚፈሩ፤ እማዬ የተባሉ ባልቴት ነበሩ፡፡ አንድ ቀን ለአጠቃላይ ክርስትያኖች ኮንፍራንስ ላይ ለሕዝቡ የተዘጋጀውን ምግብ እንዲጠብቁ ታዝዘው ብቻቸውን ነበሩ፤ በወቅቱ ርቦቻቸው ስለነበር ከዚህ ምግብ ብዬ-ብዬ!! ተቆጥሮ ተሰፍሮ አልተሰጠሽም እኮ! የሚል ስሜት ወጥሮ በመያዝ ስለተፈታተናቸው ተሠቃይና የሚሆኑትን አጥተው በአካባቢው የነበሩ ሰዎች ሁሉ እስኪሰሙ ድረስ ሌላ በማለት «በልሎ መገኘት፤ እት ያኖራዊ» እያሉ ዑ-ዑታቸውን አቀለጡት፡፡ ከዚያም ይህን የሰሙ ሰዎች ከያሉበት በመምጣት ስለደረሰባቸው ነገር ቢጠይቋቸው፤ እንዲህ አሰቃይቶች ማምለጫ አጥቼ ሌላ በማለት የከፉትን ደም ከገዛ ደማቸው ጋር አፈሰሱት፤ በጨካኝነት ራሳቸውን አዋርደው ክፉትን አዋረዱትና ነፃ ወጡ፤ (ጸሐፊው ሊለው የፈለገውን ነገር በራሱ አባባል አቅርቧል፡፡) ኃጢአትን ማስወገድ እንደዚህ ነው እንጂ፤ ከሰውዬው ነጥለን ብቻውን ወጣ!! እናስወጣለን!! እያሉ የታመመን ሰው ማሰቃየት አይደለም፡፡ ከእንደዚህ ያለው ጭፍን አድራጎትና የጌታን ቅዱስ ሥራ ከማራከስ፤ ተጠብቀን በቀረበው ምሳሌ መሠረት የሰህተት አሠራርን አስወግደን ከድርጊቱ እንድንመለስ በዚህ አጋጣሚ እመክራለሁ፡፡

ከጭፍሮች አንዱ ጎኑን በጦር ወጋው ሲባል፤ ዓይኑ እንደምታይና ጆሮው እንደምትሰማ በውጭ ማለት በመልክ ፈራጅ በሆነው ሰው ፍርድ፤ የወጋው ከጭፍሮች አንዱ ነው፡፡ ይህ ፍርድ ግን በሐሰት እውነቱ በፊደል መፍረድ ነው፤ በመልክ መፍረድ ነው፡፡ በዚህም ሰው በጨለማው

የዲያብሎስ ወንበር ተቀምጦ ፈራጅ ስለሆነ፤ ሁልጊዜም ለዲያብሎስ በመወገን ፈራጅ ነው፡፡ በእግዚአብሔር ፍርድ ግን እንዴት ነው? ወታደሩ አልወጋም ማለት ነው ወይ? የእግዚአብሔር አዳኝነቱ ዓይኑ እንደምታይ በመልክ የማይፈርድ፤ ጆሮው እንደምትሰማ የማይበይን (ኢሳ.11:3፤ ዮሐ.7:24) ስለሆነ፤ በመልክ በወታደሩ ላይ ሳይሆን፤ በወታደሩ ተጋርዶ ወታደሩን ልኮ በወጋው መንፈሱ ላይ በመሆኑ ፍርዱ የእውነት እውነተኛ ነው፡፡ ለእግዚአብሔር የሚፈርዱትም በነጩ በእግዚአብሔር ዙፋን ተቀማጮች ዓይናቸው መጋረጃውን አሻግሮ አይቶ የሚፈርዱ በመልእክተኛው ሳይሆን በላኪው ላይ፤ በመኪናው ላይ ሳይሆን በነጂው ላይ የሚፈርዱ ለአምላካችን ነገሥታትና ካህናት የሆኑ ናቸው፡፡ ለዲያብሎስ የሚፈርዱ በነጂው ላይ ሳይሆን በመኪናው ላይ የሚፈርዱ በጨለማ ዙፋን የሚቀመጡ ዕውሮች ስለሆኑ ፍርዱ በራሳቸው ላይ ነው የሚዞረው፡፡

ሰው በዓይኑ አይቶ በእርሱ ላይ እንዳይፈርድበት ዲያብሎስ የሰውን ሁሉ ዓይን ያሳወረ ስለሆነና ክፉ ሥራውን የሚያይ አንድም ሰው ስለማይኖር ጭፍራውን (ወታደሩን) አስወንጅሎ (አስኮንኖ) ለራሱ ለማምለጥ በወታደሩ ውስጥ ምሽግ ይዞ የጌታን ጎን በተከራየው በወታደሩ እጅ ወግቷል፡፡ ዲያብሎስ በጭፍራው ማለትም በወታደሩ መጋረጃነት ስለተሰወረ በሰው ዘንድ የሚወነጀለው (የሚኮነነው) በግልጽ የሚታየው አካል ወታደሩ ነው፡፡ የማይታየው አካሉ ተሰውሮ ስለቀረ እስካሁን መጽሐፉ ጭምር ጭፍራውን እየወነጀለ ኖሯል፡፡ ይህም ዲያብሎስ ጦሩን ለመያዝ ቁሳዊ እጅ ስለሌለው በተከራየው እጅ ተጠቅሞ ነው ተልእኮውን የፈጸመው፡፡ በእውነት እውነቱ ማለትም ውስጣዊ በሆነው እውነት የጌታን ጎን የወጋው ዲያብሎስ ራሱ ሲሆን፤ በሐሰት እውነት ማለትም በውጭዊ እውነቱ የወጋው ወታደሩ ነበር፤ በድርጊቱ ውጪና ውስጡ በጎብረት የተቀናጁ ቢሆኑም፤ ኢየሱስ ውጭን ልብስን የተወጋ ሲሆን፤ ወጊው ግን ልብን፤

ውስጥን ነው የተወጋው። (ዮሐ.2:19-22፤ ከራዕይ 21.22) ጋር እናመሳክር።

ጌታን እስኪወጉት ድረስ ወታደሩና የወታደሩ መንፈስ አንድ ነበሩ። ነገር ግን ከወጉት በኋላ ማቲዎስ እንዲረጋገጠው ኅብረታቸው መፍረሱ ይታያል። ማለትም በማቴ.27:54) ላይ «የመቶ አለቃም ከእርሱም ጋር ኢየሱስን የሚጠብቁ መናወጡንና የሆነውን ነገር አይተው ይህ በእውነት የእግዚአብሔር ልጅ ነበረ ብለው እጅግ ፈሩ» የሚል ይነበባልና። እዚህ ላይ በእርግጥ መጻጸታቸው ይታያል። በዚህም ሰዎች ክርስቶስ የእግዚአብሔር ልጅ መሆኑን መቀበላቸው ስለሚታይ በወታደሩ አድሮ የወጋው ክፉ መንፈስ ከወጋው ወታደር ተወገቶ መውጣቱ ይታያልና። ክርስቶስ በክፉም ቢሆን የነካው ይፈወስበታል፤ ክብር ለእርሱ ይሁን። እንግዲህ ተደጋግሞ እንደተጠቀሰው በሕጉ መሠረት የወጋ ይወጋል፤ ያውም ጸድቁንና ቅዱሱን የወጋ እንዴት ይበልጥ አይወጋ!! ጸድቁ እግዚአብሔር ከእርሱ ጋር ስለሆነ ገና ከመወጋቱ ወዲያው ይፈውሰዋል የሚለው ዲያብሎስ ራሱን በራሱ እንዲደመስሰው አደረገ ከሚለው ጋር እንዴት ይጣጣማል?

➤ የኢየሱስ ግራ እጁ የማልኮስን ጆሮ ቆርጦ ከመጣሉ ፍጹም እንዳልተቆረጠ አድርጎ ቀኝ እጁ ወዲያው ፈወሰው፤ (ዮሐ.18:10) ለማለት ይቻላል። ጴጥሮስ በወቅቱ ገና ወደ ቀኝ እጅነት አላበፈም ነበርና።

➤ ምድር፤ ከፈሰሰባት ደም የምትነጸው በደም አፍሳሽ ደም ነው፤ የሚለው (ዘኁ.35:33) ለዚህ መልስ ይሆናል። ከዚህም ሌላ፤ በዘጸ.21:23-25 የተመለከተው «ያረዝዘች ሴት ጉዳት ግን ቢያገኛት ሕይወት በሕይወት፤ ዓይን በዓይን፤ ጥርስ በጥርስ፤ እጅ በእጅ፤ እግር በእግር፤ መቃጠል በመቃጠል፤ ቁስል በቁስል፤ ግርፋት በግርፋት ይከፈላል።»

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጉ አንብቡም፤ አፌ አዘልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልገደራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

የሚለው በገዛ እጅ መበቀል ሆነ እንጂ ለተበቃዩ መፈወሻ ነበር። እንደተደረገብን እንዲሁ ማድረግ ለጊዜው መፈወሻ ነው (መሳ.15:9-11)። ኢየሱስን የወጉት በጥላዊው (በፊደላዊ (ፍጥረታዊው)) ጦር የፊደል አካሉን የወጉት ሲሆን፤ ክፉን ለመልካም በመለወጥ ደምና ውኃ ፍርድና ምሕረት ተገልጦ የጌታ ቀኝና ግራ እጁ ለጠላቶቹ መዘርጋቱ እንዲገለጥ አድርጓል። ወታደሩ የሚያደርገውን የሚያውቅ ዕውር ሆኖ ጌታን ወጋሁ አለ እንጂ የመንፈሱ የሆነውን እውነተኛ ጦር ወደራሱ ተመልሶ በገዛ-እጁ ተወግቷል ማለቱ ነው።

በሌላ አንፃር ደግሞ ወታደሩንና የወታደሩን ክፉ መንፈስ ለመለየትና ከመንፈሱ እጅ ወታደሩን ለመንጠቅ ክፉን በመልካም አሸናፊ የሆነው ክርስቶስ በመካከላቸው ጣልቃ ገብቶ መሞቱን እንመለከታለን። ወታደሮቹንና ክፉውን መንፈስ አለያየ። እርሱ ሊገድሉት ከያዙት ጠላቶች ጆሮው የተቆረጠበትን ሰው በዚያ በቀውጢ ወቅት እንኳ ክፉን በመልካም በማሸነፍ የፈወሰ ነውና የማዳኑ ተአምር፤ የእይታው አድማስ የማይወሰንና የማይመረመር ጥልቅ ነው፤ እይታውን ሁኔታዎች አይገድቡትም። ይህን አሳብ ወደ ፊት በሚወጣው «ክርስቶስ በመታንና በሕያዋን መካከል» በሚለው መጽሐፌ በግልጽት ያገኙታል።

በሕጉ የደም አፍሳሽ ደም አድሮ ውሎ ይፈሰሳል፤ በመስቀሉ ላይ ግን ንጽሑን ደም ያለ ኃጢአት በራሱ ፈቅዶ የሞተውን ወግቶ ደም አፍሰሷልና ባፈሰሰበት ተግባሩ ደሙም አብሮ (በአንድነት) ፈሰሰ። በሕጉ «የሰውን ደም የሚያፈስስ ሁሉ ደሙ ይፈሰሳል፤ ሰውን በእግዚአብሔር መልክ ፈጥሮታልና፤ ዘፍ.9:6» ቀደም ሲል ይህን አይተናል፤ እዚሁ ጋልብ ማለት ያለብን፤ በእግዚአብሔር መልክ የተፈጠረው ሰው እርሱ ማን ነው የሚለውን ነው? አዳም ነው ወይስ ሰው ተብሎ የሚጠራው የሰው ልጅ ሁሉ ነው? በእግዚአብሔር መልክ ምሳሌ የተፈጠረው አዳም የእግዚአብሔር መልክ ምሳሌነት መንጸባረቁ ወደ ትውልዱ ሁሉ

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጉ አንብቡም፤ አፌ አዘልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልገደራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

ተላልፏል ወይስ ወዲያው በሰይጣን መልክ ምሳሌ ተለውጦ ከሰጧል? አመድ ሆነ ወይ? (ሕዝ. 28:18)።

አሁን በአጭሩ ስንመለከት የእግዚአብሔር መልክ ምሳሌ፤ ቋሚውና ትክክለኛ ነጻብራቁ ከክርስቶስ ኢየሱስ ሌላ እኔ ክርስቶስን እመስላለሁ የሚል ካለ በቀር የለም፤ (2ቆሮ.4:4፤ ቆላ.1:15፤ ዕብ.1:3፤) በመሆኑ፤ የሰውን ደም የሚያፈስስ ሁሉ ደሙ አውቆ በራሱ ፈርዶ ይፈስሳል፤ ሰውን በእግዚአብሔር መልክ ፈጥሮታልና የተባለለት ክርስቶስ ኢየሱስ ስለሆነ፤ የእግዚአብሔር መልክ ምሳሌና ክቡር፤ ቅዱስ የሆነውን ሰው የክርስቶስን ንጹህ ደም ለፍተሻ ወግቶ ያፈሰሰው ሰው ደም ወዲያው በጣም ፈሰሰ፤ ክብር ይሁን አሜን። (የደሙ መፍሰስ ባይታይም ተሰምቷል)፤ ይህስ በእውነት የእግዚአብሔር ልጅ ነበረ የሚለው የውስጡን መሰበር የሚያሳይ ነውና።

ከክርስቶስ ጎን የወጣው ቀዩ ደም የብሉይ ኪዳንን ደም ሲደመድም፤ (ሲዘጋ፤) ውኃው አዲስ ኪዳንን ይከፍታል። ቀዩ ቀይነቱ በቀለሙ (በመልኩ) የሚታይ በመሆኑ ጨለማ ነው፤ ይጋርዳል። ውኃው ቀለም አልባ ስለሆነ ብሩህ ሆኖ ያሳያል። አሮጌው የብሉይ ኪዳን ባለ ግርዶሽ ደም ለአዲሱ ደም የሚሆነውን እይታችንን እንዳይጋርድ መጋረጃው በወንጌል ቃል ከላይ እስከ ታች ከሁለት ይቀደድ ለማለት ነው የምንዋጋው። እግዚአብሔር የደምን ምንነትና አገልግሎት ለማስተማር ከዚሁ ከቁስ (ከገሃዱ) ዓለም በመጀመር ሰው ከኃጢአቱ በእግዚአብሔር ፊት እንዲሸፈንበት (ዘሌ.17:11-12) ደምን ሰጥቷል። ይህ በአዲስ ኪዳን በክርስቶስ መሸፈንን የሚያመለክት ነው (ገላ.3:26-27፤ ቁ27/ለ እና ዕብ.10:20፤) ክርስቶስ (ደሙ) ወደ አብ መግቢያ መጎናጸፊያ መሸፈኛ ነው። «በእርሱ ... ወደ አብ መግባት አለንና»፤ (ኤፌ.2:18፤ 3:12፤ ዮሐ.14:6)

ደምና ውኃን እንደ ሁለት ነገሮች እንያቸውና፤ አብንና የአብ ክብር ነጻብራቅ የሆነውን እንዴት እንመለከታለን? በክርስቶስ የሚኖረው አብ ሕያው ነው። ሕያው አብ የላከው ሕያው መሆኑ ተጽፏል። አብ በክርስቶስ የጉደለበት ሳይኖር በሙላት፤ ሕዋሳቱ በሙሉ ከአፍ እስከ ገደፍ ጥም ብሎ ሞልቶ ያደረበት ስለሆነ ራሱ ከሕያው አብ ጋር ፍጹም አንድ ነው ማለት ይቻላል። ሕያው የሆነው ክርስቶስ ከሕያው አብ የተነሣ ሕያው መሆኑ ከመመስከሩም በላይ ሕያው የሆነውን ክርስቶስን የሚበላ ሰውም ጭምር «ሕያው አብ እንደ ባከኝ እኔም ከአብ የተነሣ ሕያው እንደምሆን እንዲሁ የሚበላኝ ከእኔ የተነሣ ሕያው ይሆናል» (ዮሐ.6:57) ተብሎ እንደተጻፈ ከእርሱ የተነሣ ሕያው ነው በሚል በራሱ ደረጃ ጠርቷል፤ እኛም እንደዚሁ ከእርሱ የተነሣ ሕያው መሆናችንን በምን እናውቃለን? እኔን ያየ አብን አየ፤ እኔን የተቀበለ አብን ተቀበለ፤ እናንተን የተቀበለ እኔንና አብን ተቀበለ ማለቱ ለዚህ መልስ ነው። (ዮሐ. 13:20፤ 19:34፤ ማቴ.10:40)። ስለዚህ፤ ኢየሱስን የወጋው አብን ወጋው። አገልጋዮቹን የሚወጋ እርሱ ኢየሱስን አልፎ ተርፎም አብን ወጋ።

ነፍሱ-ገዳዩና ተበቃዩ

«ደም፤ ምድሪቱን ያረክሳታልና የምትኖሩባትን ምድር አታርክሱለት፤ በደም አፍሳሽ ደም ካልሆነ በስተቀር ምድሪቱ ከፈሰሰባት ደም አትነጻም፤ እኔ እግዚአብሔር በእስራኤል ልጆች መካከል አድራለሁና፤ የምትኖሩባትን በመካከሏም የማድርባትን ምድር አታርክሱለት» (ዘኁ.35:33-34)።

ይህ በመጋረጃው ዘመን የተሰጠ ትእዛዝ ነው። መጋረጃውም አለመገረዝን አመልካች መሆኑን እያየን መጥተናል። የጌታ ነገር ለሰው በባለቤቱ ሁኔታ ራሱን የሚያይበት መስተዋት ሆኖ ይገለጣል፤ የማንነቱ መንጸባረቅ

ሆኖ ይታየዋል በገዛራሱ ላይ ይፈርድ ዘንድ። ለምሳሌ፤ 2ኛመ.22:26-27 እና መዝ.18:25-26) እንዲህ ይነበባል፤ (ጌታ) ለቸር ቸር፤ ለቅን ቅን፤ ሲሰማው ወይም ሲያነበበውና ሲያገናዝበው ቸር፤ መልካም ብሩክ ነገር ሆኖ ይሰማዋል፤ ይታየዋል፤ ለንጹሕ ሰው ንፁህ ሆኖ የገዛ ራሱ መስተዋት ይሆናል። ደግሞም የተወደደ አንባቢው ሲያነበው፤ ሰሚው ሲሰማው የተባረከ፤ ቸር፤ ቅን፤ ንጹሕ ሆኖ መለወጡ ከውስጡ ይሰማዋል። ለጠማማው ሰው ግን የተጣመመ ነገር ሆኖ ተጣምሞ ይታየዋል። የራሱን ማንነት ራሱ መለሶ እንዲያይ ያደርገዋል። ደግሞም ጠማማው ከቶ አይባረክበትም፤ አይፈወሰበትምም።

ነፍሱ-ገዳዩ ማን ነው? ቢባል፤ ነፍሱ-ገዳዩ ዲያብሎስ መሆኑን ይገልጻል። ዲያብሎስ ከመጀመሪያ ነፍሱ-ገዳይ ነው (ዮሐ.8:44)። ዲያብሎስ እየታየ ይገድላል ወይስ ተሰውሮ ይገድላል? ዲያብሎስ በውስጥ/በመንፈስ ሲገድል ባሮቹ በግልጽ (በፊደል) ነፍሱ ገዳይ ናቸው? ዲያብሎስ በውስጥ በመንፈስ እንጂ በውጭ ተገልጦ አይወጣም። በውስጥ ራሱ ሲገድል፤ በውጭ አገልጋዮቹን ልኮ ይገድላል።

ዲያብሎስ ማንን ነው የገደለው? ነፍስስ የማን ገንዘብ ነው? (ሕዝ.18:4) እንደሚያመለክተው የአባት ነፍስ የእግዚአብሔር እንደሆነ፤ እንዲሁ የልጅ ነፍስ የእግዚአብሔር ነው። ከዚህም ሌላ እግዚአብሔር ሰውን መጀመሪያ ፈጥሮ ከምድር አፈር ባበጀው ጊዜ በገዛ ራሱ እስትንፋስ ሕያው አድርጎታልና፤ (ዘፍ.2:7።) የሰው ሕይወት የእግዚአብሔር ነው። ለሰው የተሰጠችውን የእግዚአብሔርን ነፍስ ከፍጥረት ሁሉ እጅ፤ ከሰው ወንድም እጅ፤ ከባሕርም ውቅያኖስ እጅ፤ ከሞትና ሲኦልም እጅ፤ (ራዕይ 20:13) ከበላው፤ ከዋጠው ሁሉ እጅ የገዛ ራሱን ንብረት/ገንዘብ የሆነችውን ነፍስ ሊያስተፋ እግዚአብሔር አምላክ ራሱ በሰው መልክ ምሳሌ የሰው ወኪል በመሆን ሰው ሆኖ ተገልጧል።

ክርስቶስ የደም አፍሳሹን (የዲያብሎስን) ደም እንዴት አፈሰሰ? ዲያብሎስ መንፈስ እየሆነ ሊደማ እንዴት ይችላል? ቢባል፤ ዋናውና የእውነት እውነተኛው ደም መንፈስ ነው የሚለው ለዚህ መልስ ሊሆንን ይችላል። መንፈስ ጠጣር ሳይሆን ፈሳሽ ነው፤ (ኢ.ሳ.32:15፤ 44:3፤ ኢዩ.2:28፤ ሐሥ.2:16-17፤ ቁ.33፤ ቲቶ.3:6-7) «ከሥጋ የተወለደ ሥጋ ነው፤ ከመንፈስ የተወለደም መንፈስ ነው (ዮሐ.3:6) ሲል የመንፈስ ተቃራኒነት ከአፈር አካል ሰውነታችን ጋር ሳይሆን ከሥጋ ጋር ሆኖ እንደሚታይ መገንዘብ ያሻል። ማለትም ዐረፍተ-ነገሩ ሥጋን ከመንፈስ ጋር ተነጻጻር ማድረጉን ለማስገንዘብ ነው። ከዚህም በተጨማሪ የሥጋ አሳብ ሞት ነው፤ በተቃራኒ ደግሞ የመንፈስ አሳብም ሕይወትና ሰላም ነው፤ (ሮሜ.8:6) የሚለውን ስናይ፤ የሥጋ አሳብ የሆነው ሞትም፤ የመንፈስ አሳብ ለሆነው ሕይወትና ሰላም ተቃራኒ ነው። በሥጋ የሚያስቡ ሰዎችም በመንፈስ ለሚያስቡ ሰዎች ፍፁም ተቃራኒ የሆነ ሕይወት የሚኖሩ ናቸው፤ (ሮሜ.8:5) እንደ ሥጋ አሳብ ብትኖሩ ትሞቱ ዘንድ አላችሁ፤ በመንፈስ የሥጋን ሥራ ብትገድሉ በሕይወት ትኖራላችሁ» ከሚለው ስንነሣ ሥጋና መንፈስ ተቃራኒ፤ የሥጋና የመንፈስ ሐሳብም ተቃራኒ፤ ሥጋ የመንፈስ ተቃራኒ፤ መንፈስም የሥጋ ተቃራኒ መሆኑን እንረዳለን። ከዚህም ተነሥተን ሥጋ ከመንፈስ አንፃራዊ ተነጻጻር የሆነ የማይጨበጥ ሰውርና አደገኛ አካል መሆኑን መገንዘብ እንችላለን።

የመንፈስ አሳብ የሚለው ቃልም ቅዱሱ የእግዚአብሔር መንፈስ ማለት ሆኖ፤ ሥጋና የሥጋ አሳብ ማለትም የዚህ ተቃራኒው የሰውና የሰይጣን አሳብ እንዲሁም ፈቃድ ሆኖ ይታያል። በሥጋ የሆነ ሰው የሚኖርበት አሳብም በሰይጣን ቁጥጥር ሥር የዋለ አሳብ ነው። ሥጋና የሥጋ መንቀሳቀሻ ኃይል የሆነ ደምም ከሰይጣን ተጽዕኖ ያላመለጠ ነው፤ ሥጋ ተጨባጭ እንዳልሆነ ሁሉ ደሙም ተጨባጭ ያልሆነው ከሰይጣን የተነሣ ነው። የሥጋ መከራ፤ የሥጋ ሥቃይ ሁሉ ከዲያብሎስ እንጂ የሥጋ

መከራ፤ የሥጋ በሽታ፤ የሥጋ ሞት ገና ከጥንቱ መነሻው ሌላ ሆኖ አይደለም፡፡

ሥጋን የሚያንቀሳቅሰው (ራሱ ሥጋ፤ የሥጋ ኃይል) የኃጢአት አቀጣጣይ የሆነው ዲያብሎስ ነው እንጂ፤ መንፈስ ቅዱስ አይደለም፡፡ ሥጋና መንፈስ ፍጹም ተቃራኒ የሆኑ ጠላቶች ናቸው (ሮሜ.8:6-7)፡፡ ክርስቶስን መከራ ያበላው፤ የተፈታተነው፤ ያንገላታው፤ እንዲሁም እርሱ የተዋረደው፤ የጣረው፤ የተገረፈው፤ የተመታው፤ የተቸነከረው፤ በጦር የተወጋው፤ የቆሰለው፤ ደምና ውኃ የወጣበት፤ የተሠቃየው፤ የፊኔዝው ከኃጢአት ጣጣ ተጽዕኖ የተነሣ በሥጋው ነው፡፡ ሥጋን በመንፈስ ገድሎት ግን የደም አፍሳሹን (የሥጋን) ደም አፍስሶ እግዚአብሔር ከእኛ ጋር በስውር የሚያድርባትን ሰውር ምድራችንን (ውስጣችንን) አነጻው፡፡ በመንፈስ ሥጋን ገድሎ የሥጋን ደም አፍስሶ ተበቅሎ፤ ወደ ክብሩ የገባው ደግሞ በመንፈስ ነው፡፡

እዚህ ላይ «ሥጋን» በመንፈስ መግደል እንዴት ነው? መንፈስ ሥጋን መግደያ ብቃት ያለው ነው ወይ? አዎ!! መንፈስ ሥጋን የመግደል ብቃት እንዳለው ሁሉ እንዲሁ ሥጋ መንፈስን የመግደል ብቃት ያለው ነውና፡፡ የእንደኛው በጽድቅ የሌላኛው በኃጢአት ከመሆኑ በቀር ብቃታቸው አሌ የማይባል ነው፡፡ በዚህ ሁኔታ መንፈስ ረቂቅ እንደሆነ ሥጋም ረቂቅ ነው፡፡ መንፈስና ሥጋ አቻና ተመሳሳይ፤ ተመጣጣኝ የሆኑ ጠላቶች ናቸው ማለት ይቻላል፡፡ «...ሥጋ በመንፈስ ላይ፤ መንፈስም በሥጋ ላይ ይመኛልና እነዚህ እርስ በርሳቸው ይቀዋወማሉ...» (ገላ.5:16-17) ሲጠቀሰልም መንፈስና ሥጋ በክርስቶስና በዲያብሎስ የሚመሩና የሚታገዙ ናቸው፡፡

የእግዚአብሔር ማደሪያ የሆነ ምድር ከማንነት በውጭ የሚታየው ቁሱ የሰው መኖሪያ ምድር ነው ወይ? ቁርበታችንን (ሸለፈታችንን) ተገፍፈን

ከጌታ ጋር በጥምቀት ተቀብረን ቀብረነዋልና ከቁርበት ጨለማ ስለወጣን የብርሃን ልጆች፤ የቀን ልጆች ሆነን በብርሃን ስናየው ጌታ የሚያድርባት ከእርሱ ጋር የምንኖርባት የተባረከችው እውነት፤ እውነተኛዋ ምድርም፤ የአዲስ ኪዳን የእግዚአብሔር እስራኤልም (ገላ.6:16) ክርስቶስ ተዘርቶ ከእርሱ የበቀልን እኛው ነን፡፡ እግዚአብሔር እንደ ተናገረ «...ከአሕዛብ ሁሉ የተመረጠ ርስት ትሆኑኝላችሁ፤ ዘፀ.19:5/ለ፤ 1ቆሪ.3:9» እኛ የእግዚአብሔር ማደሪያው የሆንን ርስቱ ነን፡፡ በዚህ በቅዱሱ ምድር የጻድቁ የክርስቶስ ደም በከንቱ ፈሰሶ እንዳይቀር ነው፡፡

እስራኤላውያን ምንም የተገረዙና ከእንደኛ ሸለፈት ግርዶሽ የወጡ ቢመስሉም፤ የወረሱት ምድር በአሕዛብ አንፃር ሲታይ የተቀደሰ ምድር ቢባልም፤ ይህን መመሪያ የሰሙት ባልተገረዘ ጆሮ ያዩትና የተቀበሉት ደግሞ መጋረጃው ሳይቀደድ ነበር፡፡ መገረዛቸው ከመጋረጃ ግርዶሽ ወደ እግዚአብሔር ብርሃን የሚያወጣቸው መሆን ነበረበት፡፡ ነገር ግን፤ የጌታ ትእዛዝ በሰይጣን ጣልቃ ገብነት ምክንያት ሁልጊዜም ተቃራኒው እየተሰማ፤ ተቃራኒው ስለሚተገበር፤ ነገራቸው ሁሉ፤ ሥርዓታቸውም ሁሉ በመጋረጃ የተሸፈነ ሆኖ ከሕግ በታች እድርጓቸው ኖሯል፡፡ እግዚአብሔር በመካከሏ አድርባታለሁ ያላት ምድር፤ እስራኤልም፤ የእስራኤል ልጆች ነበሩ፡፡ ምድሩን የሚያረከሰው ደምም በአዲስ ኪዳን ብርሃን ሲታይ፤ ባለመጋረጃ ሆኖ ጨለማ ነበረና ወደ ውጭ የቀረ ምድር፤ ወደ ውጭ የቀረ ሕዝብ፤ በውጭ የቀረ መካከል፤ «የውጪን ዕድሞ ተወው» ተብሎ እንደተጻፈ፤ ውጫዊ ደም ሆኖ የተተወ ነው (ራዕይ 11:1-2)፡፡

በዚያ ምድር እግዚአብሔር በእስራኤል ልጆች መካከል በአጥርና በመጋረጃ ተለይቶአቸው በምሳሌ ያድርበት ነበር እንጂ፤ እንደ ዛሬው አማካኤ ሆኖ ተቀላቅሎአቸው አልነበረም፡፡ ያ- ምድራቸው በራሱ ምድር ሳይሆን፤ አሁን እግዚአብሔር አማካኤ ሆኖ ተቀላቅሎን ከእኛ ጋር የሚያድርበትን ምድር እርሻው /ሕንፃ የሆነውን የሥጋ አካላችንን

(1ቆሮ.6:19-20) አመልካች ነው። ስለሆነም ከእስራኤልም በላይ የእግዚአብሔር እስራኤል (ገላ.6:16) በክርስቶስ ደም የክርስቶስ አካል የሆንን እኛ ሰንሆን፤ ማደራያውም እጅ ያልሠረውና የእግዚአብሔር ማደራያ ነው። እርሱ በመካከላችን በማደራ ምድራችን (ልባችን) በደም መርከስ የለበትም። የጻድቅ ደም ማለትም ቀደም ሲል እንዳየነው ሁሉ ጻድቅ ሰው (የሚመለከት) የሚንቀሳቀሰውም በእግዚአብሔር መንፈስ ስለሆነ (1ኛ 8:14)፤ ሊመጣ ያለውን ጻድቅን (ክርስቶስን) የሚያመለክት ነጻብራቅ ልንሆን ይገባል። እርሱ የእግዚአብሔር መልክ ነው። እግዚአብሔር በከንቱ የፈሰሰውን የጻድቅ ደም ይሻል፤ አጥብቆም ይፈልገዋል (ዘፍ.9:4-6፤ ማቴ.23:34-36፤ ሉቃስ 11:49-51፤ ራዕይ 6:9-10፤ 18:24ን እናመሳክር)። ሰውን በመልኩ ፈጥሯል የሚለውም ጻድቅ ሰው እንደ አቤል ሊመጣ ያለውንና ፍፁም የእግዚአብሔር መልክ ምሳሌ፤ ክብር የሆነውን ክርስቶስን ስለሚያንፀባርቅ መልኩ አለበትና እግዚአብሔር የጠፋ መልኩ፤ ምሳሌው የሆነውን ሰው ደም ይፈልጋል። የእግዚአብሔር መልክም ቁስ-አካሉ ሳይሆን፤ ደሙ ነው። የጻድቃችን የነቢያት ደም የክርስቶስ ደም ስለሆነ እግዚአብሔር የሚፈልገው ደም ነው።

ከዚህም በተጨማሪ በአዲስ ኪዳን ብርሃን፤ በተቀደደ መጋረጃ (ማቴ.27: 50-51) በተከፈተ በር፤ (ራዕይ 3:8፤ ም.4:1) ስንመለከት ይህ የጻድቃችን ደም፤ ስለክርስቶስ ምስክር የፈሰሰ ለራሱ ለክርስቶስ ክብርና ለወንጌል መዳረስ ፋይዳ ያለው መሆኑን እንረዳለን። ደሙን ፈላጊ መብራትም፤ ከተቀበረበት ሲያል፤ ከተደበቀበት ጉድጓድ ፈነቃቅሎ ለማውጣት፤ ከፍቶ ለማጋለጥ ብርሃን፤ የሲኦልና የሞት መክፈቻ ያለው፤ ከጠፋበት ዓለም ዳርቻ ድረስ በተጨማሪ ጥሪ ሰብሳቢም፤ በብርሃን ፈራጅም፤ ደሙን በጽድቅ ተበቃይም ሆኖ የተሾመው ክርስቶስ ኢየሱስ ነው። የዮዳሄ ልጅ ነቢዩ ዘካርያስ በግፍ ተወግሮ ሲሞት፤ «እግዚአብሔር ይያው፤ ይፈልገውም»

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጉ አገብቶም፤ አፈ እህልና መንፈሱም ስብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንጀራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

ሲል ለእግዚአብሔር አመልክቶ በነበረው መሠረት ያንን አስታውሶ ጌታ እግዚአብሔር እርሱ ራሱ እንደመሆኑ መጠን የባርያውን ደም ሲፈልግ፤ «...ከዓለም ፍጥረት ጀምሮ የፈሰሰው የነቢያት ሁሉ ደም ከአቤል ደም ጀምሮ በመሠውያና በቤተ-መቅደስ መካከል እስከ ፈሰሰው እስከ ዘካርያስ ደም ድረስ ከዚህ ትውልድ እንዲፈለግ አዎን፤ እላችኋለሁ ከዚህ ትውልድ ይፈለጋል» ሲል የቅዱሳን ደም በምድር ላይ ፈሰሶ እንደማይቀርና እግዚአብሔር በጽድቅ እንደሚፈርድ አስታውቋል (ሉቃስ 11:50-51)። እግዚአብሔር እስከ አሁን፤ እስከ ብዙ ሺህ ዓመታት ደማቸውን ሳይፈልግ ዘግቶ ዝም ብሎ ያዘገየው ለምንድን ነው? (ማቴ.23:34-36፤ ራዕይ6:9-11) የሚች ሰማእታት ቁጥር ድምር ተጠቃሎ እስኪቀርብ ድረስ እዘገዋው።

በዚያ ዘመን ያልነበረ፤ የዛሬው ሰው የክርስቶስን ደም በግፍ እንዳፈሰሰ ሊቆጠር የሚችለው እንዴት ነው? የዚህን መልስ፤ በጥያቄና በመልስ እንመለከታለን፤ ለምሳሌ፤ ወንድሙን የሚጠፋ ሁሉ ነፍሱ-ገዳይ ነው፤ (1ዮሐ.3:15) የማንን ነፍስ? ነፍስ የማነው? «እነሆ ነፍሳት ሁሉ የእኔ ናቸው የአባት ነፍስ የእኔ እንደ ሆነች ደግሞ የልጅ ነፍስ የእኔ ናት... ይላልና ሕዝ.18:4» ነፍስ የእግዚአብሔር ናት።

ስለሆነም፤ ዛሬ ወንድሙን የሚጠፋው የእግዚአብሔር ገንዘብ የሆነችውን ነፍስ ገዳይ ሆኖ ቀድሞ ነፍስ ከገደለው ቃየን ጋር ግብረ-አበር ተደርጎ ተከሰሷል (1ዮሐ.3:12-13)። ይህ እንዴት ይሆናል ቢባል፤ የእግዚአብሔር ፍርድ በመንፈስ በልቡና ላይ እንጂ በቁስ-አካል ላይ አይደለምና። እንተ ዱሮ ባትኖርም የወረሰኸው መንፈስ፤ የዱሮ ያ- አቤልን በጥላቻ ተነሣሰቶ የገደለው የጥል መንፈስ በመሆኑ ዛሬ ወንድሙን የሚጠፋው ራሱ በዚያ መንፈስ ተጽዕኖ ሥር ነውና (1ዮሐ.3:12-13) ወንድሙን የሚጠፋ ነፍሱ ገዳይ ስለሆነ፤ ዛሬ የጥልን መንፈስ አስተናጋጅ ሰው ከመንፈሱ ጋር ተጣምሮ ተከሰሷል። ጥል ደግሞ በሌላ መጽሐፍ የሥጋ ሥራ ተብሎ ከመግደል ጋር በአባሪነት ተዘግቦ ይነበባል (ገላ.5:19-20)። ከዚህም በላይ

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጉ አገብቶም፤ አፈ እህልና መንፈሱም ስብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንጀራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

አስቀድሞ አቤልን ጀምሮ ነቢያትን ሁሉ እየገደለ መጥቶ ክርስቶስን የገደለ የጽድቅ ሁሉ ጠላት፡፡

- ወንድሙን የሚጠላ ነፍሱ-ገዳይ ነው ሲባል፤ ደም አፍሰሷል ለማለት እንዴት ይቻላል? የሰው ልጅ የውጭና የውስጥ ሰውነት ስላለው የውጭና የውስጥ ደም አለው፡፡ እንዲሁም ሲባል የፊደልና የመንፈስ ደም፤ ከሥጋ ወላጅና ከመንፈስ ወላጅ የሚወረስ ደም (ውስጣዊ ሕይወት) አለው ለማለት ነው፡፡
- ወንድሙን የሚጠላ ሰው፤ ኃጢአተኛውን ወንድም ስለሚጠላ ነው ወይስ ጻድቁን ወንድሙን ስለሚጠላ ነው፤ ነፍሱ ገዳይ የተባለው? የተጠላው ጻድቅ ከሆነ ጻድቁ ማን ነው?
- በ(ማቴ.23:34-36 እና ሉቃስ 11:49-51) ሲታይ ከአቤል ደም ጀምሮ የፈሰሰው የጻድቃንና የነቢያት ሁሉ ደም ከዚህ ትውልድ ይፈለጋል ይላልና፤ ጻድቁን ስለሚጠላ ጽድቅን ይጠላል፡፡ አንተም ወንድምህን ትጠላለህና፤ በሰልፉ ከነፍሱ-ገዳይ፤ የቃየን ግብረ-አበር ነህ? ቃየን የዲያብሎስ ግብረ-አበር (ጣምራ) ነበረና ዲያብሎስ በቃየን መልክ ምሳሌ ቁርጥ፤ ቃየንን መስሎ ተገለጠ፡፡ ንስሐ ካልገባህና መንገድህን ካላሳመርህ በአንተም እንደዚሁ ይገለጥሃል፡፡
- የንስሐው ጥሪ፤ ያን- በጻድቁ ደም የተነከረውን ወንጀለኛ መንፈስ ዛሬ አንተ ተቀብለሽው በአንተ ዘንድ፤ በጓዳህ ውስጥ ስለምታኖረውና ለኃጢአት ሥራ ስለምትገለገልበት፤ ወንጀለኛው ለፍርድ ሲፈለግ ማለትም ቤትህ ሲበረበር በአንተ ጓዳ ውስጥ ተሸሽጎ ተገኝቷልና፤ አንተን ራስህን አባሪ ተነባባሪ ወንጀለኛ ስለሚያደርግ ቶሎ ብለህ ይህን ደመኛ ከጓዳህ አውጥተህ ለደም ተበቃዩ ጌታ አሳልፈህ ስጥ ነው፡፡
- የሥጋ አሳብ ሞት ነው፤ የመንፈስ አሳብ ግን ሕይወትና ሰላም ነው የሥጋ አሳብ የማን ሞት ነው? ሥጋ ማንን ገደለ? ማንንስ በደለ? የሥጋ አሳብ ሞት ነው ሲባል፤ ለመሆኑ ሞቱ ሥጋን ይገድላል ወይስ

መንፈስን ይገድላል? የሥጋ አሳብ የቅዱሱ መንፈስ ሞት ነው? ወይስ የርኩሱ መንፈስ ሞት ነው? አንተ በአንተ ዘንድ በስፍተኛ ፍቅርና ክብር የምታኖረው ሞት የሆነውን የሥጋ አሳብ ነው ወይስ ሕይወትና ሰላም የሆነውን የመንፈስን አሳብ ነው? ከገደለ ዘንድ ደም አላፈሰሰም ወይ? በ(ማቴ.25:40፤ 45 ም.10:40 እና ዮሐ.13:20) ላይ ሲታይ፤ የጌታን መልእኮች የተቀበለ ጌታን ተቀብሏል፤ እነርሱን ያስተናገደ ክርስቶስን፤ በክርስቶስም አብን አስተናግዷል፡፡ መልእክተኞቹን፤ (አገልጋዮቹን) ያልተቀበለ፤ የናቀ፤ የጠላ፤ ያዋረደ፤ ያሳደደ፤ የገደለ፤ የበደለ ሁሉ እርሱ ክርስቶስን፤ በክርስቶስም አብን ጨምሮ የናቀ፤ የጠላ፤ ያዋረደ፤ ያሳደደ፤ የበደለ፤ የገደለ፤ ማለትም ደሙን ያፈሰሰ ነው፡፡

- በብሉይ ኪዳን አሥራ ሁለቱም ወገኖች ነገደ-እስራኤል ማለት ሮቤልን አንድ ብሎ ብንያም ድረስ እያንዳንዱ ምድራቸው በደም እንዳይረከስ በየራሱ ኃላፊና ተጠያቂ ሆኖ ይጠብቅ ነበር፡፡ እስራኤላውያን ይህን ትዕዛዝ በዲያብሎስ ጣልቃ ገብነት ከመጋረጃ ውጫዊ ገፁን በውጭ ጆሮ ሰምተው ከማንነታቸው ወደ ውጭ በመተርጎም ውጫዊው (ፊደላዊ (ፍጥረታዊ)) ደም በውጫዊ (ፊደላዊ) ምድር ላይ እንዳይፈሰስ ይጠብቁ ነበር፡፡ በዚህ ምክንያት እግዚአብሔርም በእስራኤላውያን አንፃር ወደ እያንዳንዱ ሰው ውስጥ ሳይገባ በመጋረጃ በውጭ ቆይቷል፡፡ ይህ ከፍ ብሎ እንደታየው በእርግጥ በግልጽ የሚሆነው አሁን በመካከል ግድግዳ የሆነውን መጋረጃ በቀደደው በአዲስ ኪዳን ብርሃን ሲታይ ነው፡፡
- አሁን፤ በመንፈስ እንጂ በፊደል በማይሆነው በአዲሱ ኪዳን፤ (2ቆሮ.3:4-6፤ ሮሜ 7:6) የትኛው ደም፤ የትኛውን ምድር ያረክሳል? ግልጽ ደም ግልጹን ምድር ማርከሱ ሰው፤ ደም ሰው፤ን (ቅዱሱን) ምድር ማርከሱን አመልካች ነው፡፡ የምትረክስውም ምድር፡-

ሀ/ እግዚአብሔር በመካከልህ የሚኖርባትን ምድር ሲል ከሁሉ በላይ የሆነ ከፍተኛውን ምድር (መዝ.37:34) ማለትም የተቀደሰውን ተራራህን ጽዮንን፤ የመቅደሳችን ሥፍራ የሆነውን፤ ከፍ ያለውን የክብር ዙፋኑን፤ (ኤር.17:13) በክርስቶስ ትንሣኤ ከፍ-ከፍ ያለውን (ወስጥህን) ያረክሳል ማለቱ ነው።

ለ/ «አቤቱ በድንኳንህ ውስጥ ማን ያድራል በተቀደሰውም ተራራህ ማን ይኖራል? ...መዝ.15:1» የእግዚአብሔር ድንኳን የሆነውን የተቀደሰውን ተራራ ያረክሳል።

ሐ/ «በእኔ የታመነ ግን ምድሪቱን ይዝል፤ የተቀደሰውንም ተራራዬን (ክርስቶስን) ይወርሳል፤ ኢሳ.57:13/ለ» ይህን ምድሩን ማለት የተቀደሰውን የእግዚአብሔር ተራራ እያንዳንዱ ግለ-ሰብ እንደ እስራኤል ነገዶች ዓይነት ከደም መጠበቅ ያለበት ነው። አጥብቀህ ልብህን ጠብቅ የሕይወት መውጫ ከእርሱ ነውና፤ (ምሳሌ 4:23)

የክርስቶስ ደም እንደ ፊደል (ቁሳዊ) ደም ውስን ነገር ሳይሆን፤ ለመብላት እንጀራ፤ ራሱም፤ ለመጠጣትም ደግሞ ውኃ፤ ወተት፤ ወይን ጠጅ፤ ሳይጨመርበትና ሳይቀነስበት ብቻውን በቂ የሆነ ሕይወት ለሰው ልጅ ዘላለማዊ ሁለመናው ነው፤ (ኢሳ.55:1-2፤ ዮሐ.4:10፤ ቁ.13-14፤ ም.7:37-39፤ ም.6:35፤ ቁ.41፤ ቁ.50-58ሰ) ከኃጢአት (ከማይታይ ሞት) ከለላ፤ መጋረጃ፤ (ዘፀ.12:6፤ ቁ.21-23) ከቅጠል ራቂትነት (ዘፍ.3:7-10፤ ራዕይ 3:17-18፤ ከዝጋ.3:27 ጋር) የክብር መጎናፀፊያ ወደ አብ እግዚአብሔር መግቢያ ልብሳችን...ወዘተ ነው።

ዲያብሎስ ደምን በማፍሰስ ከአቤል ጀምሮ ይፈጽመው የነበረ ተግባሩን በመቀጠል የሕይወት ራስና መደምደሚያ የሆነውን ጌታ (ክርስቶስን) በመግደል ዕዋውን ሞላ፤ ደመደመ። ከዚህ በኋላ ማን የተረፈ አለና ይገደል? 2ቆሮ.5:14/ለ። ይህ ደምን የተቃባ ወንጀለኛ ከደም ተበቃዮች ሸሽቶ አንተን እንደሸማ ተከናንሶ አሳዳጆቹ እስኪመለሱ በአንተ ጓዳ

ይሸሽጋል (መሳ.4:17-19)። ቢጠይቁህ አንተም እርሱን በኢየሱስ ስም በማለት ጭምር ሸሽገኝ ይላል። አሳዳጆቹ ከተመለሱና ጸጥታ ሲሆን የአንተን ልብስ ለብሶአልና ቁርጥ አንተን መስሎ ይወጣል ይገባል፤ ሥራም ይሠራል፤ ይነግዳልም። አንተንና እርሱን ለይቶ የሚያውቅ ስለሌለ በቤተ-ክርስቲያን አገልግሎት ውስጥ ጭምር ይሳተፋል። ሃሌ-ሉያ፤ ኢየሱስ ጌታ ነው ማለትን ያበሃል፤ በቃ አሸነፈ ማለት ነው በአንተ ተሸፋፍኖ ተጠመቀ ክርስቲያንም ሆነ።

የክርስቶስ ውጫዊው ፊደላዊው ደም (ቀዩ) በውጫዊ ምድራ አልፈሰሰም ማለት ይቻላል። ነገር ግን፤ የክርስቶስ ያልቀላው ደም ውኃው በጆሮዬ አልፎ በውስጠኛው ምድራ (በልቤ) አልፈሰሰም የሚል ማን ነው? በምድርህ ንጹሕ ደም መፍሰሱ የታወቀ ነውና ምድርህ ረክሷል። ያለ ደም አፍሳሽ፤ ደምም ምድርህ ከቶ አይነጻም። በምድራ የማን ደም ፈሰሷል? ትላለህ? ከንጹሕም ንጹሕ የሆነ የክርስቶስ ደም (ውኃው) ፈሰሷል። ይኸውም፤ አባቶች በሙሉ፤ «ደሙ በእኛና በልጆቻችን ላይ ይሁን!» (ማቴ.27:25) ሲሉ በውል ተስማምተው የተቀበሉት፤ ከእነርሱም አልፎ በእኛ ሁሉ ላይ ሆኗል። በምድር ላይ ሳይሆን በእነርሱና በልጆቻቸው ላይ በላያቸው ሆኗል። በላያችን ሲባል በሰውነታችን ላይ ማለት ነው። ይህም በእውነት እውነተኛ ምድር፤ አፈር በሆነው ሰውነታችን ላይ ማለት ነው። በአባቶች ላይ የሚታየው የጊዜው ደም (1ቆሮ.4:18) የፈሰሰ ሲሆን፤ በእኛ በልጆች ላይ የማይታየው የዘላለም ደም ፈሰሷል። የክርስቶስ የዘላለም ደም ማለት ቃሉ (መንፈሱ) ነውና። በምድራችን ላይ የዘላለም ሕይወት የሆነው ቃሉ በምድራችን (በልባችን) ላይ በከንቱ ፈሰሶ አፈር ለብሷል። መድኃኒት በመሆን ፈንታ ከንቱ ሆኗል።

አንባቢ ሆይ ለመሆኑ ከኃጢአትህ በምን ትነጻለህ? ደም አፍሳሹም፤ ሕይወት ደምሳሹም ሁልጊዜም ዲያብሎስ ነው። ያለ ዲያብሎስ ደም

አፍላሽ፤ ሕይወት ደምሳሽ ሌላ የለም፡፡ ያለ እርሱ ምንም ክፉ ነገር አይደረግም፡፡ ደም ነፍስ ነው፤ እንደ ተጻፈ፡ «ነገር ግን ነፍሱ ደሙ» ያለችበትን ሥጋ አትብሉ፤ ነፍሳችሁ ያለችበትን ደማችሁን በእርግጥ እሸዋለሁ፤ ከአራዊት ሁሉ እጅ እሸዋለሁ፤ ከሰውም እጅ፤ ከሰው ወንድም እጅ የሰውን ደም እሸዋለሁ፡፡ የሰውን ደም የሚያፈስ ሁሉ ደሙ ይፈስሳል፤ (ራሱ ይፈስሳል፡፡) ሰውን በእግዚአብሔር መልክ ፈጥሮታልና» (ዘፍ.9:4-6) ተብሎ ተጻፈ፡፡

የሰውን ደም የሚያፈስስ ደሙ ይፈስሳል የሚለውን ሕግ በመናቅ ዲያብሎስ ደምን በማፍሰስ ከአቤል ጀምሮ የቀጠለውን የሕይወት ራስና ድምጻማ የሆነውን የክርስቶስን ደም በማፍሰስ ዕዋውን ሞላ፡፡ ይህን ክፉ ተግባሩንም ሲፈጽም ኖረ፡፡ ከዚህ በኋላ ማን ቀረና ይግደል?? አንባቢ ከዚህ እንዴት ይነሃል? የክርስቶስ ደም ስለ እኔ ፈስሷል በሚል መፈክር? ብቻ ወይስ የደመኛውን ደም በማፍሰስ ነው? ይህን በተግባር የሚናገረው ያንባቢ ሰልፍ በየትኛው በኩል ነው? ከደም አፍላሽ ወይስ ከከላሽ (ተብቃይ)? (ዮሐ.5:45፤ ሮሜ 11:2፤ ም.3:9-18...) የአንባቢ ቤት ቢበረበር ደም አፍላሽ ከወንጀል ሥራው ሽሽቶ ተደብቆ በዋሻህ (በጸጸህ) አይገኝም ወይ? የደመኛውን ቦታና ክፍል ሰጥቶ መደበቅ መከለል፤ እየመገቡት ማኖር በግብረ-አበርነት አያስጠይቅም ወይ? አንተ ከሰላ ከሆንክበት አብሮ ከመጥፋት ማን ያድንሃል? ለእርሱ ሽፋን ከሆንንበት ቶሎ ዞር ብሎ እርሱንም ሥራውንም ማጋለጥ ብልህነት ነው፡፡ ይህን መለኮታዊ የሆነ የእግዚአብሔርን ጥሪ አንናቀው፡፡ የእግዚአብሔር ቃል የእግዚአብሔር ደም ስለሆነ እግዚአብሔር ያለውን (የተላከበትን) ሳይፈጽም በምድር ላይ በከንቱ ፈስሶ ከቶ የማይቀር ነገር ነው (ኢሳ.45:23፤ ም.55:10-11)፡፡ የእግዚአብሔር ቃል የማይጠፋ ዘር ነውና፤ ከቶ የሚጠፋ ዘር አይደለም፤ (1ኛጥ.1:23) ይህም ደሙ ካላለማን ያጠፋናል እንጂ ከንቱ ሆኖ አይቀርም ማለት ነው፡፡

እንግዲህ ዲያብሎስ የክርስቶስን ደም ሲያፈስስ የሁላችንን ደም አፍሰሶ አምላካችን እግዚአብሔር በመካከላችን አማኑኤል ሆኖ የሚያድርባትን ምድር ያረከሰ ስለሆነ ደማችን በእጁ ፈስሶ ደሙ እንዲፈስ በተለያዩ ውጊያዎች ውስጥ ለእግዚአብሔር መፍቀድ የእኛ ፈንታ ነው፡፡ የክርስቶስ ደም ደማችን ነው፤ ደግሞም የአገልጋዮቹ ደም የእርሱ ደም ነው፡፡ ወደዚህ ጥበብና ኃይል የሚመራን የተጻፈ መመሪያ አለን (1ኛጥ.3:9፤ ማቴ.5:44፤ ሮሜ 12:19-21)፡፡ ይህን መመሪያ እንደ-ጋሻ ይዘን ብንገለገልበት ክፉ አድራጊውን በራሱ እጅ ገደልነው፤ እኛም ከደሙ ንጹሐን ሆንን ማለት ነው፡፡ ለዚህ የሚያበቃንም ከሰማይ አባት የሚገኝ የልጅነት ሥልጣን ነው፡፡

ክፉ አድራጊውን በራሱ እጅ ገደልነው፤ ለሚለው የሚሆን የሚከተለውን ምሳሌ እንመለከታለን፡፡ አንድ የመንግሥት መሥሪያ ቤት በወኪሉ በኩል ጸሓፊው የማያውቀውን ክርስቲያን ሰው ከቶ በማያውቀው በሌላ ሰው ጀርባ ሆኖ በአውራጃ ፍርድ ቤት ከሰሰት በገንዘብ እንዲቀጣ አስፈረደበት፡፡ ተከሣሹም ለከፍተኛ ፍርድ ቤት ይግባኝ ብሎ ከሰዓት ችሎት ለመቅረብ ምሳውን ለመብላት አንድ ምግብ ቤት ገባ ብሎ እጁን ሲታጠብ ከሣሹም እንዲጋጣሚ እጁን ሲታጠብ መጥቶ በተከሣሹ ጎን ፈንጠር ብሎ የቆመውን ሰውዬ ተከሣሹ እንደ ድንገት ያየውና ወንድሜ! የእኔ መጽሐፍ ቅዱስ ጠላትህን ውደድ ይላልና እባክህን ምሳ ልጋብዝህ! ሲለው ከላሽ በመደነቅ ድንግጥ ካለ በኋላ እሺ! ሲለው ተከሣሹ ከደስታ ብዛት የተነሣ የፈለገውን እንዲበላና እንዲጠጣ አድርጎት ነበር፡፡ ከሣሹ ከዚያ ቀን ጀምሮ የልቡ ጥላቻ ሞተና በፍቅር ዓይን ተከሣሹን ማየት ጀመረ፡፡ ከዚያ ቀን ጀምሮ በተከሣሹ ላይ ጠንካራ ቃል ለመተንፈስ አልቻለም፡፡

በሌላ በኩል ደግሞ የክርስቶስ ደም ምንድር ነው? ትሉ ይሁን? ክርስቶስን ምንድን ነው? ክርስቶስ በመጀመሪያ የነበረ፤ በእግዚአብሔር ዘንድ የነበረ፤

እግዚአብሔር የሆነ ቃል ነው፡፡ ቃል ሌላ፡ ክርስቶስ ሌላ ከቶ አይደለም፡፡ ሁሉ በእርሱ የሆነው ቃል ነው፤ ስሙም የእግዚአብሔር ቃል ተብሎአልና (ራዕይ 19:13A)፡፡ ክርስቶስ ሕያው ቃል ነው፤ የሕይወት ምንጭም ነው፡፡ ይህም ምንጭ ለዘላለም ዓለም ሕይወት የሚፈልቅ ነው፡፡ ክርስቶስ፡ ቃሉ፡ ደሙ ከቅድመ-አያቶችን ጀምሮ በእኛም፤ በልጆቻችንም ላይ ሆኗል፡፡ ቃሉ፡ (ደሙ) ያልነካው ሰው የለም፡፡ የክርስቶስን ደምም ሆነ ሥጋውን፤ በተመለከተ አሁን ቁሳዊነት ማለትም ፈደላዊነት የለውም፡፡ ሁሉም በክርስቶስ ሥራ አንድ ነገር ብቻ ሆኖ በእርሱ በሰማኸውና በተቀበልኸው ክርስቶስ ተጠቅልሏል፤ እርሱ ሁሉ በሁሉ ነውና፡፡ ምንም አይጨመርበትም፤ አይቀነስበትም፡፡

እስራኤላውያን በአሮጌው በፊደል ኑሮ የሚገዙ ሲሆን፤ እኛ ከመጋረጃው መቀደድ በኋላ የተጠራን፤ በአሮጌው በፊደል ኑሮ የምንገዛ ሳይሆን፤ በአዲሱ በመንፈስ ኑሮ የምንገዛ ነን (ሮሜ7:6)፡፡ ቁሳዊ (ፈደላዊ) ደሙ ነው፤ ብለን የምንገምተው በመስቀል አየር ላይ ማለት በሰማያዊ ሥፍራ ከፍታ ላይ ሲፈስስ፤ ለዮሐንስ እንደ ራዕይ መታየቱ ተጻፈ እንጂ በሌላ በየትም አልተጠቀሰም፡፡ ያ- ደም አሁን ቢኖር እንኳ ሳለመልክ ማለት ባለጥላ (ባለጨለማ) ቁሳዊ የሆነው በጠባቡ በር ወደ ውስጣችን ገብቶ በልባችን ሊረጭ ከቶ የማይችል ስለሆነ ውስጣችንን ከኃጢአታችን አጥቦ ሊያነፃ፤ ሊቀድስና ሊያድስ አይችልም፡፡ የእነዚያንም ውስጥ አላነፃም፡፡ ውጫዊ ሥርዓት ሁሉ ማስመሰያ ስለሆነ የሐሰት እውነተኛ ሥራ ነው፡፡ ከዚህም ሌላ ወደ ውስጥ ማለትም ወደ ልብ ያልዘለቀ ውጫዊ ሥራ የጨለማ ሥራ ስለሆነ ለብርሃን ልጆች፤ ለቀን ልጆች ስለማያገለግል በውጭ እንዳያስቀረን በምንም አቅጣጫ ወደ ውጭ አንውጣ (ገላ.4:17)፡፡ ይላል መልእክቱ፡ «ድል የነሣውን በአባቴ መቅደስ እምድ እንዲሆን አደርገዋለሁ፤ ወደ ፊትም ከዚያ ከቶ አይወጣም ...» ራዕይ 3:12፤ ይህ ድል አደራጊ ሰው በአብ ማለት በመንፈስ ቅዱስ፤ በወልድ፤ በአዲሱቱ

ኢየሩሳሌም ስም የታተመና የእግዚአብሔር ገንዘብ የሆነ ሰው ነው፡፡ ከአዲስ ኪዳን ደሙ በውጭ ያሉ ግን ዮሐንስ በራዕዩ እንዳመለከተው ውሻዎች፤ አስማተኞች፤ ሴሰኞች፤ ነፍሱ-ገዳዮች ማለት ወንድምን የሚጠሉ፤ ጣዖትንም የሚያመልኩ፤ ማለት የሚመኙ፤ ውሸትን የሚወዱና የሚያደርጉ ናቸው፤ (ራዕይ 22:15)፤ ጣዖትን የሚያመልኩ፤ (ከፉ ምኞትን የተሞሉ፤ ኤፌ.5:5) ናቸው፡፡

እግዚአብሔር በክርስቶስ በኩል በእኛ ላይ "አትርፎ አፈሰሰው" የተባለው ቅዱስ ደም (ከቲቶ.3:4-7፤ ኢዩ.2:28-29፤ ኢሳ.32:15)፤ እንዲህ ተብሎ እንደተጻፈ "በዚያ ቀን ለዳዊት ቤትና በኢየሩሳሌም ለሚኖሩ ከኃጢአትና ክርኩሶት የሚያነፃ ምንጭ ይከፈታል" (ዘካ.13:1) ይህ፤ ከኃጢአትና ክርኩሶት የሚያነፃ ምንጭ የሚከፈተው ከዳዊት ቤትና ከኢየሩሳሌም በውጭ ለሚኖሩ አይደለም፤ ምንጩ ቅዱስ ነውና፡፡ ከዚህም ጋር ትንቢተ ሕዝቅኤል 36:25-27 የተመለከተውን እናመሳክራለን፡፡ ይህኛውም ምንጭ ደግሞ የሚረጨው ከአሕዛብ መካከል ለወጡ፤ ከየአገሩ ሁሉ ለተሰበሰቡት ሰዎች ነው፡፡ የእውነት እውነተኛውና የዘላለም ሕይወት የሆነው የክርስቶስ ደም ይህ ከኃጢአትና ክርኩሶት የሚያነፃው ምንጭ ነው፡፡ ለዚህ የምንጠቅሰው፡-

1. በ(ዕብ.10:22)፤ ከክፉ ሕሊና ለመንጻት ልባችንን የምንረጭበት ጥሩ ውኃ፤
2. በ(ቲቶ.3:3)፤ ከተዘረዘረ ኃጢአታችን ሊያነፃን (ቂ.4-7) የሚነበበው የእግዚአብሔር ቸርነቱና ምሕረቱ በተገለጠ ጊዜ ለአዲስ ልደት በሚሆን መታጠብ በክርስቶስ ኢየሱስ በኩል በእኛ ላይ ተትረፍርፎ የፈሰሰው አጣቢው የፈላ ሣሙና ውኃ (ሚል.3:1-4) መንፈስ ቅዱስ ሲሆን፤

3. በ(ሕዝ.36:25-27) ክርስቶስ፡ ከኃጢአት እና ከድንጋይ ልብ አጽድቶን አዲስ ልብ፤ አዲስ መንፈስ አድርጎ የሚለውጠው የመርጨቱ ጥሩ ውኃ፤
4. በ(1ዮሐ.1:5-7፤ ቁ.7) ላይ የተመለከተው ከኃጢአታችን ሁሉ የሚያነጻ ብርሃን የልጁ የኢየሱስ ክርስቶስ ደም ነው፤ ወደ ብርሃን ስትወጣ ኃጢአትህ ተወገደ፤ አንተ ወደ ብርሃን እርሱ ወደ ጨለማ፤
5. በ(1ቆሮ.12:13) ላይ እንደሚነበበው «አይሁድ ብንሆን፤ የግሪክ ሰዎችም ብንሆን፤ ባሪያዎችም ብንሆን፤ ጨዋዎችም ብንሆን በአንድ መንፈስ አንድ አካል እንሆን ዘንድ ተጠምቀንበትና ከአንዱ ፅዋ የጠጣነው አንዱ መንፈስ» ነው የክርስቶስ ደም፤
6. በ(ዮሐ.4:10:13-14፤ 7:37-39) የተመለከተው ጌታ ኢየሱስ የሚሰጠውና ከጠጣው ሰው ውስጥ፤ (ከሆዱ) ለሌሎችም ሕይወት ይሆን ዘንድ የሚፈልቀው መንፈስ የሕይወት ውኃ የክርስቶስ ደም ነው፤ ማለትም ይህን ውኃ በ(ኤር.2:13፤ ም.17፤ 13) በሚታየው ዓይነት የሕይወት ውኃ ራሱ እግዚአብሔር ሆኖ እናገኛለን፤ ከኃጢአት ክርስቶስ ሊያጥብ የሚችለው እግዚአብሔር ወይስ የተባለው ደም ነው? ኢየሱስ በሽተኞችን ከበሽታቸው፤ ኃጢአተኞችን ከኃጢአታቸው ለምጽዋችን ከለምጽቸው ያነጻ፤ ሙታንን ያሥነሣ የነበረው ከውጫዊው አካል ከሰውነቱ በሚፈሰስ ደም ነበር ወይስ ከውስጣዊ ሰውነት ከማንነቱ በሚፈሰሰው ቃሉ በመንፈሱ ነበር? ኢየሱስ ይፈውሰ፤ ያጥብ፤ ያነሣ የነበረው ከውስጥ ማንነቱ በሚፈልቀው ቃሉ ማለትም በመንፈሱ እንጂ ከውጫዊ ማንነቱ አልነበረም፤ (ማቴ.8:8፤ ቁ.17/ለ፤ 15:28፤ ማር.1:40-42፤ 2:1-5፤ ሉቃስ 7:48-49፤17:12-15፤ ዮሐ.5:2-9...) ዓለማትን በፈጠረበት በቃሉ (በልጁ) (ፅብ.1:2) ሁሉ በእርሱ በሆነበት በቃሉ፤ (ዮሐ.1:1-4) ሁሉም ቃሉ፤ ሁሉም በቃሉ መሆኑን እንዳንዘነጋ ልንጠነቀቅ ይገባል፤ ቃሉን ማለት መንፈሱን በማጠብና በማንጸቱ አገልግሎት አንፃር ሰናይ ምን እንበለው? አዎን፤ ደምና ውኃ

እንላለን፤ በአዲስ ኪዳን የሚፈለገው የውጫዊ አካል መንፃፃት ነው ወይስ የውስጣዊ አካል መንጸት? የብሉይ ኪዳን ቁሳዊው (ፍጥረታዊ) ደም ውጭን ያነጻል ወይስ ውስጥን? ያይ ቢሆንም እኮ ቅዱስ በመሆኑ ሳይታይ በውስጥ በቀዩ ደም መጋረጃ ተሸፍኖ ደም መሆኑ ሳይታወቅ ይፈስ የነበረው የማንፃፃት ደም መንፈሱ/ቃሉ ነበረ፤ ውስጣዊው ደም ውጭን፤ ውጫዊው ደም ውስጥን አይሸፍንም፤ በብሉይ ኪዳን እግዚአብሔር ከማንነት በውጭ በመጋረጃ በሚመለከበት ገዜ ውጫዊ መንፃፃት፤ ውጫዊ በረከት፤ ውጫዊ ሰላም ይገኝ ነበረ፤ በውጭ በሆነበት ጊዜ ይፈራል፤ ይከበራል፤

አሁን እግዚአብሔር ወደ ውስጣችን ቅዱስ መቅደስ ገባ ብለን በምንሰብክበት አዲስ ኪዳን ዘመን ሊሆን የማይችለውን፤ ውጫዊውን ለውስጥ፤ ውስጣዊውን ለውጭ በማድረግ በማደበላልቅ ብዙ ጊዜ ግራ ስንጋባ እንታያለን፤ በእጅ ያለ ወርቅ፤ አይደምቅ እንደሚባል በውስጣችን ማንነት አማኑኤል ሆኖ እጅግ ሲቀርብ ጊዜ እንደ ቀድሞው አይፈራም፤ አይከበርም ተናቀ፤ በውጭ የነበረ ሕጉም ክርስቶስ ራሱ እየሆነ ከሕግ በታች በመምጣቱ ውጫዊው እስራኤል ከውጫዊ በሽታ፤ ከውጫዊ ሞት ተፈወሰ፤ ለውጫዊ ረኃብ ቁሳዊ እንጀራ ባረከ፤ በውጭ መገባ፤ ዘላቂና ዘላለማዊ ያልሆነ ሥራ ሠራ፤

ደምን በተመለከተ ስንነጋገር፤ መጽሐፍ ቅዱሳዊ የሆነው ዓለም ሁሉ አጽንኦት ሰጥቶ የሚሰብከው የእውነት እውነተኛ ደሙን ማለትም ከውስጥ ማንነቱ የሚፈልቀውን ቃሉን ነው ወይ? አይደለም፤ ከውጭ ማንነቱ ለጊዜው የፈለቀውን ደሙ እንጂ ከውስጥ ማንነቱ ዘላለም የሚፈልቀው ቃሉ የተናቀ ነውና፤ ስለደሙ ጭምር የሚነግረንን ቃሉን፤ በቃሉ ከተገለጠው ደሙ ለይተን መመልከቱ አደገኛና አሳሳች ማስጨበጡ ተዘነጋ፤ የኢየሱስ ደምም በቁሳዊነት መልኩ ብቻ የሚታይ ሳይሆን መንፈሳዊ ገጽታው ከቃሉ ጋር የተሳሰረ መሆኑ ነው አልታይ ያለው፤ እኛ ግን የሚታየውን የጊዜውን ሳይሆን የማይታውን የዘላለሙን እንሰብካለን፤

ክፍል አራት
ሥጋ እና አፈር

«ሥጋ» ማለት ምን ማለት ነው? በተለምዶ ሥጋ የሚባለው ሲተረክ በውጭ የሚታየው እርጥቡ፤ ከባዱ፤ መጠንና ልኩ ውስን፤ ንብረትነቱ የምድር የሆነና ወደ ምድር ተመላሹ፤ ክፍለ-አካል ቂሱ ነው። እግዚአብሔር አፈር ያለውን ሰውነት እኛ፤ በተቃርኖ ሥጋ ነው ማለታችን፤ ሰው የተባለውን ሁሉ ሰው የእግዚአብሔር ተቃራኒ አድርጎታል። ዳዊት ሲናገር፤ «ፍጥረታችንን እርሱ ያውቃልና፤ አቤቱ እኛ አፈር እንደ ሆንን አስብ (መዝ.104:14)»።

ሥጋ ደግሞ በአዲስ ኪዳን አስተምህሮ መሠረት በመጋረጃ ባልተከደነ ፊት (2ቆሮ. 3:15-18) ሲታይ እንዴት ነው? ሥጋ በአዲስ ኪዳን ከላይ እንዳየነው እንደ አፈሩ አካል ሰውነት እርጥቡ፤ መጠንና ልኩ ውስን የሆነ ሳይሆን፤ ሥጋ የማይጨበጥ፤ የማይዳሰስ፤ መልክና መጠኑ፤ ልክና ቁመቱ፤ ክብደቱ፤ ወርድና ስፋቱ የማይታወቅ፤ የቅዱሱ መንፈስ አቻ ተቃራኒ የሆነ ባሕሪ ያለው፤ በገሃድ የማይታወቅ ረቂቁ ውስጣዊ ክፍለ-አካል ነው። የሥጋ ባሕሪው፡- ሥጋ በውጫዊ አካል ውስጥ ጋቢና ቁጭ ብሎና ቁሳዊ አካልን እየላከ ባሠራው ክፉ ሥራው የውጪን ምድራዊ ክፍለ-አካል እርጥቡን እያስወነጀለ፤ እያሰቃየ፤ እያስኮነነና ለአደጋ ሁሉ እየዳረገው የሚኖርና በሠራው ኃጢአት እንዲሰቀል እግዚአብሔር የፈረደበት (ገላ.5:24: 2:20) ወንጀለኛ የሆነ ልዩ የውስጥ ሰውነት ነው። ውጫዊው አካል አፈር ሆኖ ሳለ በዚህ በውስጣዊው በወንጀለኛው አካል ሲያሟ ሥጋ ተብሎ ከመጠራቱም የእርሱን ክፉ ሥራ በአባሪ ተነባባሪነት ከውስጥ ወደ ውጭ እያስተላለፈ ከመኖሩም የሚመጣበትንም ውጫዊ ፍርድ በጋሻነት በውጭ እየተቀበለ ይኖራል፤ እስከ ሞት ሽረት ድረስም ይመክትለታል፤ (ይዋጋለታል)።

ሥጋ በእውነት እውነቱ ሲመረመር በአዳም ኃጢአት የተጫነብን ጥምብ ዕዳ፤ የሞት ጥላ ጭምብል ነው። ሥጋ የመንፈስ ተቃራኒ ግራ ነገ፤ ወደ ግራ ሳቢ አደገኛ ኃይልም ነው። በብርሃን ሲታይ ሥጋ በኃጢአት ምክንያት እንሰቃይበት ዘንድ የተለጠፈብን ሞትህ፤ ገዳይህና ሰይጣንህ ነው እንጂ ሕይወትህና አካል ገላህ ከቶ አይደለም፤ በብርሃን ካልሆነም ሥጋ ሰይጣን ስለሆነ ከቶ የሚታይና የሚጨበጥ ነገር አይደለም። አረጋግጠን በተረዳነው መሠረት ደግሞ ሞት፤ ሞት ሳይሆን፤ ኃጢአት ነው ሞት። እርሱም የዘላለም ሞት። ከዘላለም ሞት ነፃ መውጣት የሚቻለው ጊዜ ሳይሰጡ አሁን፤ ዛሬ ኃጢአትን መትፋተና ከትፋቱ ደግሞ መሸሽ ሲሆን ለዚህ ችላ ማለትና ጊዜ መስጠት ራሱ ሌላ ተጨማሪ ኃጢአት ነው። ችላ የምትለውም አንተ ራስህ ሳትሆን በማህሀን ተለውሶ አብሮ ተፈጥሮ የተወለደ (መዝ.58:3: ም. 51:5) መቶ በመቶ አንተን ራስህን ማንነትህን ሆኖ ተዋሽዶ የኖረ፤ ያለ እግዚአብሔር ብርሃን መነፅር ማየትና መለየት የማይቻለው አካል ነው።

ሥጋ፤ የሥጋ ቁርበትም ሆኖ አብርሃም እርሱን ገፍፎ እስኪጥል ድረስ ወደ እግዚአብሔር ፊት ብርሃን ሊወጣ ያልቻለው መጋረጃ በእግዚአብሔርና በእኛ መካከል ተዘርግቶ ብርሃን እንዳይደርሰን የጋረደና በውስጣዊ ጨለማ እንድንዋጥ መንስኤ የሆነ የጥል ግድግዳ የተባለው ነው። እርሱን በትክክለኛ ንሥሐና በዳግም ልደት በማፍረስ ከወዲህ ጨለማ ግርዶሽ ግድግዳውን ሰንጥቀን ወደ ማዶ ወደ እግዚአብሔር ሕይወት ብርሃን እንሻገር ነው፤ (ዮሐ.5:24) ጥያቄው። ሥጋ ቀደም ሲል እንዳየን ሁሉ የገዛ አካል ሰውነታችን መስሎ በውስጣችን መሸጎ የሚኖረውን አቅፎ መመላለስ ከሞት ጋር ተቃቅፎ መመላለስ ለመሆኑ ውስጥ፤ የልቡና፤ የኩላሊት የመቅኔ ብርሃን የሆነው የእግዚአብሔር ቃል መጽሐፍ ምስክር የሚያረጋግጠውን መናቅ በገዛ-ራስ አላይም፤ አልሰማም ብሎ ገደል መግባት ነው። ሥጋ ደግሞ የመንፈስ ተቃራኒና የውስጣችን

የውስጠኛው ጥቁር መጋረጃ፤ የልቡና ጨለማ ሆኖ የእግዚአብሔርን ክብር ከማየት የታወርንበት ክፍለ ሰውነታችን ነው፡፡

መንፈስ ማለት እግዚአብሔር ራሱ ስለሆነ ሕይወት፤ ብርሃንና ሰላም ሲሆን፤ «ሕይወት» ደግሞ የሞት ተቃራኒ ነውና የመንፈስ ድምፅ ሕይወት ሰላምና ተስፋ ነው፡፡ እንግዲህ ሕይወት የሞት ተቃራኒ ከሆነ፤ መንፈስ የሥጋ ተቃራኒ፤ እንደ ተጻፈውም የመንፈስ አሳብ የሥጋ አሳብ ተቃራኒ ነው፡፡ «ሥጋ» ሞት ነው፤ ሥጋ ያለ ምንም ጥያቄ የሰይጣን አካል ብልት ጉዳዩን አስፈጻሚ ነው፤ የመንፈስ ሕይወት ምንጭ እግዚአብሔር እንደሆነ የሥጋ ሕይወት ምንጭ ያለ ጥያቄ ሰይጣን ነው፡፡ ያለ ሥጋ ሰይጣን እንደልቡ ሊፋንንም ሆነ ራሱን ሊገልጥ አይችልም፡፡ ይህን ክርጫ 8:5-7 ጋር ስንመለከት የበለጠ ግልጽ ይሆናል፡፡

ሀ/ እንደ ሥጋ ፈቃድ የሚኖሩ የሥጋን ነገር ያስባሉ (ቁጥር 5) ከሥጋን ነገር አሳባቢው የተነሣ፡፡

ለ/ ስለ ሥጋ ማሰብ ሞት ነው፤ (ቁጥር 6) (ራሱ.6:8)፡፡ ሞት፤ ነፍሱ-ገዳይ ማለትም ሰይጣን መሆኑ ተጽፏል (ዮሐ.8:44/ለ፤)

ሐ/ ስለ ሥጋ ማሰብ በእግዚአብሔር ዘንድ ጥል ነው፤ ቁጥር 7፤ «ጥል» ጠላት ሰይጣን መሆኑ ደግሞ ተጽፏል፤ (ማቴ.13:28፤ ቁ.39)፡፡ የሥጋ ፍሬ እርሱም የሰይጣን ፍሬ ማለት ነው (ገላ.5:20)፡፡ ሥጋ፤ የሰይጣን መራቢያ ስለሆነ ሰይጣን አድርጎት ክፉ ፍሬ ያፈራል፡፡ የሥጋና የሰይጣን አሳብ አንድ ነው የተባለውን ይህ ግልፅ ያደርገዋል፡፡

በተጨማሪም የዓለምን፤ የሰይጣንና የሥጋን ቁርኝት ያዕቆብ ሲገልፅ ታችኛዬቱ ጥበብ የሥጋ፤ የምድርና የአጋንንት ናቸው ብሏል፤ (ያዕ.3:15-18)፡፡ ሰይጣን፤ ውጫዊ፤ ቁስ አካላዊ ሞት ነው ወይስ ውስጣዊ፤ መንፈሳዊ ሞት ነው? ነፍሱ-ገዳይ ተብሏል እንጂ ሥጋ ገዳይ አልተባለም፡፡ ሥጋ በውጭ፤ የውስጥ ሥጋ ጥላ (መንግሥታዊ) ሆኖ የውስጡ መገለጫ ነው፡፡

እግዚአብሔር የውስጥን ማንነት ስለሚመለከት በፊቱ በደም ያልተሸፈነ ሥጋን ማየት አይፈልግም፡፡ ውጩ በደም ሊሸፈን ከቶ አይችልም፤ እስራኤላዊ ማንነት ከሸለፈት የወጣ ማንነት ስለሆነ አሕዛባዊ ማንነት አይደለም፤ ደም የሚሸፍነው በእግዚአብሔር ፊት የሚታየውን ማንነት እንጂ ከሸለፈቱ ማዶ ለቀረ አሕዛባዊ ማንነት አይደለም፡፡ በነቢያት የተራቆተውን ብታይ ታለብሰው ዘንድ ሲል፤ (ኢሳ.58:7/ለ፤ ኢዮብ 31:19፤ ሕዝ.18:7ቁ.16፤ ማቴ.25:36)፤ በውጭ በሰው ፊት የተራቆተውን ወይስ በውስጥ በጌታ ፊት የተራቆተውን ነው? እግዚአብሔር ሰው እንዲያይ ያያል? አያይም፤ (1ሳሙ.16:6-7) እግዚአብሔር የተራቆተውን ሲያይ ምንን ያለብሳል? በፊቱ መራቆት እንዴት ነው? በእግዚአብሔር ፊት መራቆት፤ ልብስ ተገፍፎ መገኘት ነው ወይስ ሸለፈትን ተገፍፎ መገኘት ነው? ሸለፈትን ተገፍፎ መገኘት ሁሉንም ተገፍፎ መገኘት ነው፤ ከምንም ሥራችን ባዶ፤ ዜሮ ሆኖ መገኘት ድል አድራጊነት ሆኖ የሚታይ ነው፡፡ አዳም ባዶ፤ ዜሮ ሆኖ ከመገኘት ምን እንደሆነ እናስታውሳለን፤ (የእጅ ሥራ የሆነ ቅጠላ ቅጠል) ይህ ለእኛ ብርቱ ማስጠንቀቂያ መሆኑ አለበት፡፡ ይህ ባሕሪ ከዲያብሎስ ነው ወይስ ከእግዚአብሔር? መጽሐፍ የሞተ ሥራ የሚለው የተኛውን ነው? ልብ እንበል፤ ያ ዲያብሎሳዊ የሆነው የአዳም ባሕሪ አልለቅ ብሎን፤ በጌታ ፊት ርኩስ በሆነው የድካማችን ውጤት፤ በጸሎታችን፤ በምግባችን፤ በምፅዋታችን፤ በጥምቀታችን፤ በአገልግሎታችን እንሸፋፈናለን፡፡ እስራኤል ሸለፈቱን ተገፍፎ እንደተራቆተ ስለሚታሰብ፤ እግዚአብሔር እስራኤልን ደምን ማለት፤ ጽድቅን ያለበሰዋልና በዚያ ተምረን፤ የአዳም መሸፈኛ የሆነ የሞት ቁርኝት አስወግደን በፊቱ ብንራቆት እግዚአብሔር ሕይወትና የጽድቅ ልብስ የሆነውን ደም፤ ክርስቶስን ያለብሰናል (ገላ.3:27)

ሥጋና መንፈስ፡- መንፈስና ሥጋ ሁለቱም እንደ ርብቃ ፅንሰ በማህፀናችን ውስጥ የሚገኙ ጌሳውና ያዕቆብን የሚወክሉ እርሱ-በርስ አቻ

ጠላቶች ናቸው፡፡ ያለ ሥጋ ሰይጣን ሆነ መከራ፤ በሽታ ሆነ ሥቃይና ሞት የለም፡፡ መንፈስን መግደያ ሥጋ እንደሆነ ሁሉ ሥጋን መግደያ መሣሪያም ደግሞ መንፈስ ነው፡፡ ሥጋ፤ ኃጢአት፤ ሰይጣን ተጣምረው ነው እግዚአብሔርን ለመጸረር የቻሉት፡፡ ሰይጣን፤ ሥጋ፤ ኃጢአት፤ አንድ ሆነው፤ በተቃራኒ ሦስትና አቻ የሆኑ ርኩሳን ሥላሴዎች ናቸው፡፡ 1/ ሰይጣንን፤ 2/ ሥጋን፤ 3/ ኃጢአትን፤ መከፋፈል ከቶ የማይቻል ነው፡፡ እንዲህ ያለ ከፋፋይ ከተገኘ ቅዱሳን ሥላሴንም ከፋፍሎና ለያይቶ ሦስት በማድረግ በሦስት በተለያየ ቦታ ማስቀመጥ ይችላል ማለት ነው፡፡

ከሰይጣን አካላት አንዱ አካል የሆነው ሥጋ ከጎደለ ቀሪው አካል ተንቀሳቃሽ (Active) መሆን አይችልም፡፡ ስለዚህ ሥጋን በወንጌል ስለት ተቆርጠን ቆርጠን፤ በጥምቀት ተቀብረን የምንቀብረው ሥጋን በማስወገድ ዲያብሎስን በውስጡ ምድራችን እንዳይንቀሳቀስ አካለ-ጎደሎ (ሻባ) ለማድረግ ነው፡፡ ሥጋ ከሌለ ዲያብሎስ የለም፡፡

ሥጋን በተመለከተ ስንነጋገርም፤ መሠረታዊው፤ የአዳምን ሥጋ ከጌታ ኢየሱስ ሥጋ ጋር ማየት አለብን፤ የአዳም ሥጋ ከምድር ምድራዊ መሆኑን የፍጥረትና የእርግጫ ታሪክ ይመሰክራል፤ በታሪክ ደረጃ፤ (ዘፍ.2:7፤ 3:19/ለ፤ መክ.12:7፤ 1ቆሮ.15:47-48፤) የኢየሱስ ሥጋ ከሰማይ ሆኖ (ዮሐ.6:50-58፤ ቁ.38፤ ቁ.50-51፤) ወደ ነበረበት ተመላሽ መሆን ያለበትን፤ አለ ቦታው ወደ ምድር የቀበሩት በጣም ጥሩ ሆኖ ተመልሶ ወደ መጣበት ሰማይ ሲመለስ ከምድር ውስጥ ቀድሞ አለአግባብ ተቀብረው ለተገኙት የሕይወት ምግብና ኃይል ሆኖአቸው አወጣ፡፡ እርሱ የተቀበረበት ምድርም ቢሆን የእግዚአብሔር ዓይን የማይለየው የእሥራኤል ምድር መሆኑ የእስራኤል አገር የሞትና የትንሣኤያቸው ልዩነት በሚለው ርእስ ሥር ታትቷል፡፡ በታሪክ ደረጃ ሲነገር የኢየሱስ ሥጋ መድኃኒት ከመሆኑም በእኔና በአንተ ውስጥ ተዘርቶ የምንበቅልበት ዘር እንጂ በሰብስ እዚያው የሚቀር ነገር አይደለምና፡፡ ክርስቶስ ከሰማይ

የሆነና፤ በሰማይ የሚኖር ነው፤ (ዮሐ.3:13፤ ም.6:62፤ ም.6:38) ...ወዘተ ክርስቶስ ቃል የሆነ ከሰማይ የወረደ የእግዚአብሔርን ድንኳን፤ ማደሪያውን፤ ሕያው መቅደሱን (ዙፋኑ) ሆኖ ራሱ የተሠራበት ቃል ነው፤

ሙሴ ከፒውን፤ ምስሉን ይዞ ሲወርድ፤ ኢየሱስ ዋናው ሆኖ መጣ፡፡ ሥጋ የሆነው ቃለ-እግዚአብሔር ማደሪያው የሆነ ድንኳንን ራሱ ሠርቷል (ዮሐ.6:49-51፤ ቁ.38፤ 41፤ ሉቃስ 1:38)፤ ሰው ራሱ ፈራሽ እንደ መሆኑ መጠን እንደ ራሱ ፈራሽ የሆነ ድንኳን ከማንነቱ በውጭ ሠራ እንጂ ሕይወት ያለውን (ሕያው ማደሪያ ሊሠራ) አልቻለም፡፡ እግዚአብሔር ለራሱ የሚሆን እንደ ራሱ ሕያው የሆነ ድንኳን ራሱ ሠራ፡፡ ነቢዩ ሙሴ በተራራ ላይ በነበረበት ወቅት ይህን ዘላለማዊ ድንኳን (ክርስቶስን) በማየቱ ነው፤ ምሳሌውን በምደር ላይ መሥራት የቻለው፤ (ዕብ.8:5፤ ዘፀ.25:40)

መለስ ስንል፤ የጌታ ሥጋ ከማርያም ተወሰደ እንጂ ከሰማይ ነው ለማለት እንዴት ይቻላል? አንደኛ ሥጋው ከሰማይ መሆኑን ከፍ ብሎ የተመለከቱ ታሪካዊ ጥቅሶች በማያሻማ ሁኔታ ይመሰክራሉ፡፡ ሁለተኛ፤ የእግዚአብሔር ዘር የሆነው ቃል (ማቴ. 1:3-42) በገብርኤል ወንጌላዊነት በማርያም ጆሮዋ በኩል በልቡናዋ (በእስራኤላዊ ማሕፀን) ተዘርቷል፡፡ ማስተዋል ያለብን ሰማይም፤ (የእግዚአብሔር) መንግሥትም ፊደላዊ (ፍጥረታዊ)ው ገሠዱ ሰማይ ሳይሆን፤ በተቀደሰ፤ በተሰወረ፤ በመጋረጃዎች በተሸፈነ፤ በስውር ያለ ሰማይ መሆኑን ነው፡፡ (ሉቃስ 17:20-21፤ ራዕይ 21:1-4፤ ዘሌ. 26:11-12፤ 2ቆሮ.6:16፤ ኢሳ. 40:22) በጽሑፉ ጭብጥ መሠረት ሲታይ ቅዱስ የሆነ ነገር ሁልጊዜም ካልተገረዘ ዕይታ የተሰወረ ነው፡፡ የጌታ ሥጋ ከአንደኛ ሰማይ በመልእክ በኩል ወደ ሁለተኛ ሰማይ ወደ ማርያም ከፍታ ወደ ልቧ ወርዷል፤ ትንቢቱ በእስራኤል እንዲፈጸምም ከልቧ ወደ ማገፀኗ ወርዷል (ወደ እስራኤላዊ ማህፀን)፡፡ እስራኤል ቅዱስ ሕዝብ ሲሆን፤ እሷ ያልተበከለች ስለሆነች ይበልጥ ቅድስት በመሆኗም

ቃሉ የተዘራበት በተቀደሰና ከእኛ ወደ እግዚአብሔር ከፍ ባለ ሥፍራ ነው። ስለዚህ ቃሉ (እግዚአብሔር) በቅድስና ከዚህም የሚበልጥ ሕያው መቅደስ ክርስቶስን ለራሱ ሠርቶ በሰዎች መካከል ሆኖ የፍቅር ግጻጽን ተወጥቷል። ክርስቶስ ከእግዚአብሔር እንጂ ከሥጋ፣ ከደም፣ ከወንድ ፈቃድ አይደለም፤ የክርስቶስ የሆኑትም እንዲሁ በተመሳሳይ ደረጃ፤ (ዮሐ.1:12-13)፤ 'ለተቀበሉት ሁሉ ግን በሰሙ ለሚያምኑት ለእነርሱ የእግዚአብሔር ልጆች ይሆኑ ዘንድ ሥልጣንን ሰጣቸው፤ እነርሱም ከእግዚአብሔር ተወለዱ እንጂ ከደም ወይም ከሥጋ ፈቃድ፣ ወይም ከወንድ ፈቃድ አልተወለዱም። ሥጋ ከሰማይ ወረደ ማለትን እንዴት እንመለከታለን? የአፈር አካል ሳይሆን ሥጋ ሁልጊዜም ከፍታን፤ ከብርን ቦብጠትን፤ መንጠራራትን ስለሚወድድ እግዚአብሔርን ሲቀናቀን በሰማይ ላይ ነው። የክርስቶስ ሥጋ ግን መሥዋዕት ሊሆን ወረደ፤ ተዋረደ ነው። የሰው ያልተገረዘ ሥጋ በትዕቢት ከፍ፣ ከፍ በማለቱ ምክንያት በተመለከትነው ሁኔታ ቦብጠትን ይፈጥራል፤ ቦብጠቱ ደግሞ በጌታ ፊት መግል ይፈጥርና ርኩስ፣ ብስበስ ስለሚሆን ለመሥዋዕትነት አያገለግልም።

ቃል ሥጋ ሆነ

ክርስቶስ ማለት ቃል ማለት መሆኑን እያስታወስን፤ የአሮን በትር ትርጉም ምንድን ነው? የአሮን በትር የእስራኤል በትር ነው፤ የእስራኤል በትር ክርስቶስ ነው። በትሩ እባብ የሆነው ለምንድር ነው? ቃል ሥጋ የሆነው ነው። የአሮን በትር እባብ ሆኖ እባቦችን ማለት ሞትን ሁሉ እንደዋጠች ክርስቶስ ሥጋን (ሞትን) ሁሉ መዋጥ ይችል ዘንድ ሥጋ /ሞትን ሆነ። አስቀድሞ ወድቆ፤ ማለት በመዋረድ ወድቀው እንዲዋረዱ አደረገና ወድቆ ጣለ፤ ተወርዶ አወረደ ሞቶ ገደለ ነው። የአሮን በትር እባብ የሆነው፤ የግብፃውያንን በትሮች ወደ እባብ ለመለወጥ፤ ለመዋጥና ለመደምሰስ አስቀድሞ አይቶ ነው። የግብፃውያን በትሮች የሚያደርጉትንና የሚሆኑትን ማየት ስለማይችሉ ዕውሮች ናቸው።

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጥ አንብቡም፤ አፈ አዲስ መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤
ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንደራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

የአሮን በትር፤ ሆኖ አድራጊ ነውና አስቀድሞ እርሱ እባብ ሆነ። ተመልሶ በትር ለመሆን እምነት አለውና። እባብ ሰይጣን ነው። የእስራኤል በትር የግብፅን በትሮች ሁሉ ስለማረከ አሁን በነርሱ እነርሱን መታ። በራሳቸው በትር ራሳቸው ተማቱ፤ የእግዚአብሔር ጥበብ ነው። እግዚአብሔር ብቻውን የእባቡን ራስ (ፈርዖንን) ይቀጠቅጥ የነበረው፤ የግብፅ በትሮች በሙሉ ተውጠዋልና ነው። ትርጉሙም፤ ከያዕቆብ የሚወጣው ኮከብ፤ ከእስራኤል የሚነሣው በትርና ከእሴይ ግንድ የሚወጣው ቁጥቋጥ የእስራኤል በትር ክርስቶስ ነው፤ (ዘጌ.24:16፤ ኢሳ.11:1) የሙሴ (የአሮን) በትር፤ እንደ ፍጥረቱ በትር ሆኖ ኖሮ ቢመጣ የግብፁም በትር ያው እንደ ነበረ በትር ሆኖ ይቀራል እንጂ ወደ እባብነት አይለወጥም፤ አይዋጥም ነበረ። አንድን ነገር መዋጥ የእባብ ተግባር እንጂ የበትር ተግባር አይደለምና ይህ ክስተት ነበረ። እርሱ ሥጋ ሳይሆን ሥጋ ሆነ። ተመልሶ ቃል ለመሆን እምነት አለውና። ቃል ሥጋ የሆነው ሥጋን ለመዋጥና ለመደምሰስ ነው። እርሱ ወረደ፤ ሁሉ ወረደ፤ እርሱ ተዋረደ፤ ሁሉ ተዋረደ፤ ሁሉ ተዋረደ፤ እርሱ ሞተ፤ ሁሉ ሞተ፤ እርሱ ሁሉ ነውና። ሞቶ ሞትን ገደለው፤ ዋጠው፤ ጣፋጭ ምግብ ነው። እንዲህ ተብሎ እንደተጻፈ «... ሞትን ለዘላለም ይውጣል፤ ጌታ እግዚአብሔርም ከፊት ሁሉ እንባን ያብሳል፤ የሕዝቡንም ሰድብ ከምድር ሁሉ ላይ ያስወግዳል...ኢሳ.25:8፤ ከ1ቆሮ.15:54» ጋር ይነጻጸር። ሞትን ለዘላለም ይውጣል ሲባል፤ ምንን ይውጣል? ሞት ምንድን ነው? በተመለከትነውና ባረጋገጥነው መሠረት ሞት ሰይጣን፤ ሥጋ፤ ኃጢአት ነው።

ክርስቶስ ሞትን ለምን ዋጠ? ሞት ማለት ሰይጣን ሕይወትን ስለዋጠ፤ የዋጠ እንዲዋጥ፤ የገደለ እንዲገደል የበላ እንዲበላ በሙሴ ሕግ የታዘዘው ፍርድ እንዲፈጸም ክርስቶስ በቀል የእርሱ ነውና ሕይወትን ውጦ የደመሰሰውን ውጦ መደምሰስ ስላለበት ሞትን/ሰይጣንን ዋጠው። ሰይጣን ሕይወትን የዋጠው እንዴት አድርጎ ነበር? ሰይጣን ሥጋ ካልሆነ

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጥ አንብቡም፤ አፈ አዲስ መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤
ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንደራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

ሕይወትን መዋጥ ስለማይችል የእባብን መርዛም ሥጋ ሆነና ውጦ መግደል ቻለ፡፡ አዳዋች መዋጣቸውን ሳያውቁ ተዋጡ አንባቢ ያውቃል ወይ? ተዋጡ ማለት በኃጢአት ውስጥ ሰጠመ ማለት ነው፤ ሰይጣንና ኃጢአት በሥጋ ክብር መጋረጃ ውስጥ የሚኖሩ ናቸው፡፡ ሥጋ እነርሱን ለመጋረድ የተቀባ እርኩስ ኪሩብ ነው፤ መንጸባረቃቸው፡፡ ስድብስ ምንድን ነው? (ኢሳ.25:8) ስድብ፡ በ(ራዕይ 13:1) ላይ እንዲህ ይነበባል፤ "አንድ አውሬ ከባሕር ሲወጣ አየሁ፤ አሥር ቀንዶችና ሰባት ራሶች ነበሩት፤ በቀንዶቹም ላይ ዘውዶች፤ በራሶቹም ላይ የሰድብ ስም ነበረው፡፡ በሰድብ ስም የሚጠራ አውሬ ሰይጣን ስለሆነ ጌታ እግዚአብሔር የሆነው ክርስቶስ ሞት የሆነውን ሰይጣን እርሱንም ኃጢአትን ከነስሙ (ስድብ) ጋር ጠቅልሎ ዋጠው (ቀበረው) ማለት ነው እንደ አሮን በትር፡፡ እንዲህ ባይሆንና ክርስቶስ በአምላካነቱ ክብር እና ግርማ ወይም በትር እንደሆነ ወደ ዓለም ቢመጣ ኖሮ 1/ አቻ አይደለም፤ 2/፤ ከሰይጣን (ከሥጋ) አንዱም (ቢጋጠመው) ቢዋጋው አይወጣም ይሸሸዋል እና አይዋጥም ነበር፡፡ ስለሆነ አሁን ክርስቶስ ሥጋ ሆነና መስሎአቸው ቀረበ፤ ሁሉም ሰይጣኖች ደፍረው ቀረቡትና በሥጋው ጠቅልሎ በማያዳግም ሁኔታ ደመሰሳቸው፡፡

የአዳም ሥጋ ለመሥዋዕት የማይሆን ርኩስ የሆነው የሰይጣን ቃል (መንፈሱ) በእባቡ መልእክተኝነት በኩል ተልኮ ሰላደረበት፤ ስለተዘራበት ርኩስ እንደሆነ ሁሉ፤ እንዲሁ ይህ የክርስቶስ ሥጋ፤ መንፈስም፤ እሳትም የሆነው ቅዱሱ የእግዚአብሔር ቃል በሙላት ሰላደረበት በራሱ፤ በመቅደስ ውስጥ ከዉት እስከ ማታ ድረስ ብቻ ሳይሆን፤ ዘወትር እየነደደበት የኖረ (ዘዕ.27:31) በመሆኑ የተቀደሰ ሕያው መሥዋዕት ሆኖ ለእግዚአብሔር ዘወትር ባለ ማቋረጥ ሊቀርብ ችሎአል፤ ክብር ይሁን፡፡ ሥጋ ለክርስቶስ ማለት ለመንፈስ ተገዝቶአል፤ ሰይጣን በኢየሱስ ላይ አዳች የለውም፤ (ዮሐ.8:49) እሳቱ ዘወትር ይነዳላ!! አይደፍረውም፡፡ ክርስቶስ ከአብ የተነሣ በሥጋ ሁሉ ላይ ባለሥልጣን ገዥ እንደሆነ፤ (ዮሐ.17:2)

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጥ አንብቡም፤ ከፊል አዲስ መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንጀራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

ይገልጻል፡፡ (ማንም ሰው ለአብ ተገዢ ከሆነ በሥጋ ሁሉ ላይ ገዢ ነው፡፡) አብ በአንተ ገዥ፤ አንተ በአብ ሁሉ ላይ ገዥ፤ እርሱ ከላይ ነውና፡፡

ክርስቶስ በሥጋ ሁሉ ላይ ሥልጣን አለው ማለት በሰይጣን ሁሉ ላይ ገዥ ነው ማለት ነው፡፡ ስለዚህ ሥጋ፤ ከክርስቶስ ጫማ ሥር ሆኖ ለሰላሣ ሦስት ዓመት ቆይቶ (መዝ.110:1፤ ዕብ.1:13) በመጨረሻ ታርዶና ተቃጥሎ ተኑ፤ (እንፍዋሎቱ) በእሳት ሰላለፈ ተቀድሷልና ለእግዚአብሔር ቀርቧል፡፡ የተረፈ ትርፍራፈ (ፍርፋሪ) ለእኛ ለቡችሎችም (ማቴ.15:21-28፤ ቁ27) ቃሉ ክርስቶስ ቅዱስ በመሆኑ ተጋልጦ ሳይሆን፤ በምግቡ ተጋርዶ በሰገነቱ ፋሲካ እራት ላይ ቀርቧል፤ ተበልቷል፤ (አንኩ ብሉ) ቃሉ ራሱ ነው፤ ውኃ በደም ተሸፍኖ ደም ነው ሲባል እንደሚቀርብ ቃሉ በምግቡ ሸፋን ምግብ መስሎ ቀርቧል፡፡ ፋሲካ የማለት እውነታው ይህ ነው፡፡ ፋሲካው በሰገነቱ ላይ ሁልጊዜ ቀርቦ እንዳለ ነው፡፡ እሳቱ የት ነበር? ለሚለው ጠያቂ መልሱ፤ እንደ ተጻፈ ሁሉ ቃሉ እሳት፤ ድንጋዩን የሚያደቅ መዶሻ አይደለምን? (ኤር.23:29) የማይታይ የመንፈስ እሳት፤ ዲያብሎስን እንኳ ከቆርበቱ (ከሸለፈቱ) ጋር አቃጥሎ ጢሱ ከዘላለም እስከ ዘላለም ይወጣል፤ ይህም በንሥሐ ዲያብሎስን ከሸለፈቱ ጋር ቆርጦ በመጣል አልለይ ያለ ሰው ሁሉ ነው፡፡ ከሸለፈቱ ሊቆራረጥ ሲሳሳ ሰውዬው ከዲያብሎስ ጋር በዘላለም እሳት እየጤሰ የእግዚአብሔርን ዕዳ እስከ መጨረሻዋ ሳንቲም ድረስ ለዘላለም ዓለም ሲከፍል ይኖራል፤ ጢሱ የጌታ ገንዘብ ነውና ገቢ ይሆናል፤ የእግዚአብሔር ገንዘብ ተበልቶ (ተውጦ) ከንቱ ሆኖ አይቀርምና፤ ከዚህ ዕዳ ሸሽተን ከማምለጥ በስተቀር የምንከፍልበት ብቃት ከቶ ስለሌለን እግዚአብሔር ራሱ በመሸሽ ብቻ የምናመልጥበትን መማፀኛ ከተማ የሆነውን ክርስቶስን ራሱ እዘጋጅቷልና ቶሎ ወደ እርሱ እንሸሽ (ኢዮሱ 20:1-9፤ ዘኁ.35:9-34፤ ዘዳ. 4:41-43)፡፡

ኢየሱስ በፋሲካ እራት ላይ ደቀ-መዛሙርቱ ካዘጋጁት ምግብ አንሥቶ/ለይቶ፤ ትንሣኤ ሰጥቶ፤ ባረከው/ቀደሰው ማለት በምን ቀደሰው?

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጥ አንብቡም፤ ከፊል አዲስ መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንጀራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

በቃሉ፤ (ዮሐ.17:17) ማለት በሌላ በኩል በእሳት አሳለፈው ማለት ነው፤ ቃሉ እሳት ነውና፡፡ (የተራ ሰዎች ቃል እሳት ሆኖ ነው በጸሎት መሰል ቃል ምግብን እንቀድሳለን በሚል የሚንጠራት?) ማንኛውም ነገር ያለ እሳት አይቀደስም፤ አይባረክም፤ ለእግዚአብሔርም አይቀርብም፡፡ እግዚአብሔር ባርኮ ቀድሶና ቆራርሶ ለዓለሙ ሁሉ ሕይወት እንዲሆን የላከው እንጀራ ክርስቶስ ብቻ ነው፡፡ ይህ ልማዱ እንዳይቀርና ለጉራ የተባረከ ነገር የሚበላ ሰው ለመምሰል ብቻ በየቋንቋ፤ በየቤቱ በየቡና ቤቱ ማንም ከምንም ያልተለየ ሁሉ ጌታን ለመምሰልና ጸለይን በሚል ቃል ብቻ ድምፅ ወርውሮ ሲበላ ደግሞ በሌላ መንፈስ ሆኖ ያግበሰብሳል፤ ይህ በጌታና በቅዱስ ሥራው ላይ ምህረት የሌለው ኃጢአት፤ አስመሳይ እርጉም ሥራ፡፡ መሥዋዕት ግን በሕጉ መሠረት አስቀድሞ ጌታ እግዚአብሔር ማለት እሳት ሳይበላው ባሪያ ማለትም ሰው (በቅድሚያ) ሲበላ አይፈቀድለትም፤ (ሉቃስ 17:7-8) ሰው ባርያ ስለሆነ ከጌታው ቀጥሎ ይበላል፡፡ የእስራኤል ካህናት እሳቱ (እግዚአብሔር) ሳይበላ ቀድመው ሊበሉ አይፈቀድላቸውም፤ (1ኛሙ.2:15-16፤ ቁ29፤ ዘሌ.3:12-17) ክርስቶስ መፈተን፤ መከራ መቀበል መሞትና የኃጢአትን ዕዳ መክፈል የሚችለው በሥጋ ስለሆነ፤ ሥጋ ሆነ፡፡ በሥጋ ሆኖ በመንፈስ በመመላለሱም የእግዚአብሔር ልጅነቱን አስመሰክረ፤ (ሮሜ 8:14)፡፡ እንደ ግብፅ እስራኤል ለአሥራ አራት ቀን ታሥሮ ለሞት እንደቀረበ እንበሳ ክርስቶስ፤ ሥጋን በመንፈሱ ሥልጣን ኃይል ኃጢአት እንዳይሠራ ሠላሳ ሦስት ዓመት ጠፍሮ አሥሮት፤ በቁጥጥር ሥር አቆይቶት ለመሥዋዕት ቀርቦ አቅርቧል፡፡ ባዩር ላይ ከፍ ብሎና ከፍ አድርጎት ተሰቅሎ ሰቅሎት ሞቶ ገድሎት ሲያል ጉድጓድ ገብቶ፤ ሲያል ጉድጓድ ከተተው፡፡

ጌታ ኢየሱስ ከመሰቀሉ በፊት የፍጥኝ አሠሩት፤ ኮረኩሙት፤ በጥፊ አሉት፤ በበትር መቱት፤ ጎሽሙት፤ ገረፉት፤ ገፉት፤ ሰቀሉት ...ወዘተ

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጉ እንብብም፤ አፌ አሂልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንጀራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

በእርሱ ላይ የደረሰው ማንኛውም በሰው ምስክርነት ሲቀርብ የሐሰት እውነት ይሆናል፡፡ እነርሱ በፊደል (በግልፅ) ገፉት፤ አንተንና እኔን በባሰ ደረጃ በሰውር (በመንፈስ) ከመግፋት እርሱ ራሱ ያድነን፡፡ ነገር ግን የእውነት እውነቱ በእርሱ የተደረገው ሁሉ በፈቃዱ ብቻ እንጂ ያለ ፈቃዱ ተገድዶ የተቀበለው ነገር ምንም እንደ ሌላ ማስተዋል አለብን፡፡ ፍቅሩ እንጂ ሰማይና ምድር ሁሉ ተባብሮ ምንም ነገር በጉልበት ሊያደርግበት ከቶ አይችልም፡፡ ተገድዶ መከራ ከተቀበለ ደግሞ መከራ የተቀበለው፤ የሞተው እርሱ ራሱ አይደለም፡፡ ተሰቀለ ማለት ሥጋውን (ሰይጣንን) እንዲሰቀል የተፈረደበት ወንጀለኛውን በመሆኑ ሁሉ እንዲሁ፤ ሥጋውን ተሰቅሎ እንዲፈርድ ምክንያት በመሆን በመስቀል ላይ ፍርድ ሰጠ፡፡ ክርስቶስ አብ ቀድሶት ወደ ዓለም የላከው ነው፤ (ዮሐ.10:36)፡፡ ኢየሱስ ሥጋውን ራሱ በራሱ ላይ ዳኛ ስለሆነ በመለኮት ኃይሉ ፈርዶበት ገደለው፡፡ ሥጋው ቀድሞም በራሱ ሥልጣን የተገደደውን ቀድሞም የታሠረውን፤ ሳይሞት በፈቃዱ የሞተውን፤ ሳይሰቀል የተሰቀለውን ለፈቃዳቸው አሳልፎ ሰጠ፡፡ የኢየሱስ ሥጋ የደከመው፤ የተጨነቀው፤ የተሠቃየው፤ የተራበው ከምን የተነሣ ነው? ከኢየሱስ ብርቱ ክንድ የተነሣ ነው፡፡ ይህ ሁሉ ሥቃይ ከማንነቱ በውጭ፤ በመጋረጃ በርቀት ስለሆነ ወደ እርሱ አልቀረበም፡፡ ኃጢአትን እንዳይቀምስና እንዳይጠጣ በሕይወት እንዳይኖር አድርጎ አስራበው አስጠማው፤ አሠቃየው፤ ቀድሞውኑ አንጠልጥሎ ሰቅሎ ገድሎ አቆየው፡፡ ኃጢአት እንደ ውኃ ይጠጣልና፤ (ኢዮብ 34:9)፡፡

ሥጋ፤ የአፈር ክፍለ አካል ተጨባጩ እንዳይደለ በዚህ መጽሐፍ በግልፅ ተብራርቷል፤ ኢየሱስ ሰይጣንን ያሠረበትን ሥጋ ተሸክሞ ራሱ መስቀል ላይ ወጣና ለእግዚአብሔር ተሰቅሎ ለእግዚአብሔር ሰቀለው፤ (ዘጉ.25:4) ለእግዚአብሔርና ለሰው ሞቶ ለእግዚአብሔርና ለሰው ገድሎት የመሥዋዕቱን ግብዣ ለሰማይና ለምድር፤ ለእግዚአብሔርና ለሰው ግዳዩን

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጉ እንብብም፤ አፌ አሂልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንጀራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

(ምርኮን) አቀረበው፡፡ ብሉ ኢየሱስን ጠጡ ተብላችኋል (ፋሲካችን ክርስቶስ ታርዷል)፡፡ ዓለሙ ሁሉ ለግብዣው በወንጌል ቃል ተጠርፏል፤ (1ቆሮ.5:7፤ ማቴ.22:1-14፤ ሉቃስ 14:15-24)፡፡ ጆሮ ያለው ይሰማ፡፡ በዚህ ዓለም ግብዣ ሲደረግ ዝርዝሩ እጅግ ብዙ ነገር ተሰብስቦ ይዘጋጃል፤ በእግዚአብሔር መንግሥት ግን ሁሉ በአንድ ላይ ተጠቅልሎ ክርስቶስ ብቻ ነው፤ ልብ እንበል፤ በእርሱ ላይ ምንም አትጨምሩበት አትቀንሱበትም ተብሎ በሕግ ተጽፏል፡፡

መሰቀል እንዴት ነው? የመሰቀል ታሪክ የየት አገር ታሪክ ነው? ለደህንነት መሰቀልና ለጥፋት መሰቀል እንደሚለያዩ የምናውቀው ነው፡፡ ለምሳሌ፤ ለጥፋት መሰቀል ከጌታ ጋር ተሰቅሎ የጠፋው ሽፍታና የሐማ መሰቀል ዓይነት ሲሆን፤ ለደህንነት፤ ደግሞ የዳነው ሽፍታ በገድ ቢሆንም ለደህንነት የሆነለትና የጳውሎስ ከሰው ዓይን ስውር ቅዱስና እርኩስ ዓይነት መሰቀል የሆነው ከክፍሉ መመልከት ይቻላል፡፡

ነገሩ በወቅቱ የእስራኤል አገር የቅዱስ ሕዝብ ታሪክ ሲሆን አሁን፤ ከትንሣኤ ወዲህ ለእግዚአብሔር ከዓለም፤ ከኃጢአት ለመራቅ ለመቀደስ በሰውር መንጠልጠልን ያመለክታል፤ ገላ.2:20፤ 5:24፤ ም.6:14) ይመሳከር፡፡ እኛም ይህን ምሳሌ በመከተል ሥጋን (ሰይጣንን) ተሽከመነው በሰማያዊ ሥፍራ ከፍታ ላይ ተንጠልጥለን ማንጠልጠል ነው፡፡ ለእግዚአብሔር በፊቱ ተሰቅለን እንድንሰቅለውና ለእግዚአብሔር ሞተን ጠላቱን በመግደል ለእግዚአብሔር ሕያዋን እንሆን ዘንድ ሕያው፤ ቅዱስ መሥዋዕት ሆነን እንድንሠዋው ያስተምረናል፤ (ገላ.5:24) ለሰውም፤ ለእግዚአብሔር ደስ የሚያሰኝ የመሥዋዕት እንጀራ መሆን የምንችለውም በዚያን ጊዜ ነው፡፡ በሰማያዊ ሥፍራ ለእግዚአብሔር መሞትና በምድር መሞት ቅዱስና እርኩስ ሞት ሆኖ በዚህ ይለያል፡፡ በሌላ አቅጣጫ ስናይ፤ ክርስቶስን ያንጠልጠለው የመስቀሉ ምስማሩ ነው ወይስ ፍቅሩ ነው? ከፍቅርና ከመስቀል የተኛው ብርቱ መንጠልጠያ ነው? እኛንስ መስቀሉ

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጉ አንብቡም፤ አፌ አሂልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንደራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

ቢያንጠለጥለን ዋጋ አለው ወይስ ፍቅሩ ቢያንጠለጥለን ዋጋ አለው? ሞት የሞት ምሳሌ ሲሆን፤ መሥዋዕት የመሥዋዕት ምሳሌ ነው፤ የሚታየው ለማይታየው፤ ውጫዊው ለውስጣዊው፤ ምስያ ጥላ ነው፡፡ የሚታየው፤ ጥላው የሐሰት እውነቱ ሲሆን፤ የማይታየው አካሉ የዘላለሙ፤ የእውነት እውነቱ ነው፡፡

የጌታ ጠላቶች የሆኑ ወዳጆች በክፋት ታላቅ ጥቅም ያስገኙት በበኩላቸው ሊገድሉት ሲያዘጋጁት፤ ቀይ ልብስ (ሐምራዊ) ማልበላቸው፤ (ዮሐ.19:2/3 ማብራሪያ በእ.መ.ት ይታይ፡፡ የእሾህ አክሲል በራሱ ላይ መጫናቸው፤ በትረ መንግሥት በእጁ አስይዘው የአይሁድ ንጉሥ ሆይ፤ ሰላም ላንተ ይሁን እያሉ በፊቱ ተንበርክክው መዘባበታቸው፤ አስመሳይ የሽርደዳ ክብር መስጠታቸው፤ የራስ ቅል ወደ ተባለ ከፍታ ላይ አውጥተው በምስማር መቸንከራቸውን፤ እዚያ ላይም፤ እመስቀል ከፍታ ላይ ከፍ አድርገው ሰቅለው የመግደላቸውን ሥነ-ሥርዓት ሁሉ እንዴት እንመለከታለን? ይህ ኢየሱስን ከፍ፤ ከፍ ማድረጋቸው መሆኑን ኢየሱስ ራሱ በ(ዮሐ.8:28) ላይ ከተናገረው ሰንረዳ፤ የእርሱ የራሱ ትንቢትም ፍፃሜ ሲያገኝ መሆኑን እንመለከታለን፡፡ እዚህ ላይ ኢየሱስ ሲናገር፤ «የሰውን ልጅ ከፍ ከፍ ባደረጋችሁ ጊዜ እኔ እሆን ዘንድ አባቴም እንዳስተማረኝ፤ እነዚህን እናገር ዘንድ እንጂ ከራሴ አንዳች እንዳላደርግ በዚያን ጊዜ ታውቃላችሁ» ያለው ቃል በትንቢቱ መሠረት ገዳይ ጂዞች ክብር ሁሉ ከሰጡት በኋላ ደግመው ውርደትን ሁሉ እስከ መግደል ድረስ ሲሰጡት ቀዩን ልብስ ገፈፉ፤ በትሩን ከእጁ ነጥቀው ራሱ የሆነውን አብ እግዚአብሔርን መቱ፤ (1ቆሮ.11:3) እያጋፉትም ወስደው ባዘጋጁት ከፍታ ላይ እንደ ትንቢቱ እንደሰቀሉት ተጽፎ እናነባለን፡፡ ሰዎች ሆነን በጊዜያዊ ከፍ፤ ከፍ እንታወራለን፡፡ ይህ የሞት፤ ሞት መሆኑ አይታየንም

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጉ አንብቡም፤ አፌ አሂልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንደራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

በኢየሱስ ላይ የደረሰ ውርደትና መከራ በራሱ ፈቃድ ብቻ የሆነ ለዚህ ጉዳይ በዓለማዊ የተዘጋጀ የገዛራሱ ሥጋ ነው እንጂ ሌላ ማንም አይደለም። ክርስቶስ ለዓለሙ ሁሉ የሚሆነው የዘላለምን ክብር ውጤቱን አስቀድሞ አይቶና ሀውቆ የገባበት ጉዳይ ስለነበር በኢየሱስ ላይ ለደረሰ ውርደትና መከራ ክብር እየሰጠን ማክበርና ማፍቀር እንጂ ምን ሀውቀን እናገኝለታለን? ነገሩ በግርዶሽ በምናየው በእኛ ዓይን ውርደትና መከራ ይምሰል እንጂ በኢየሱስ ይህ የጊዜው መከራ የዘላለምን ክብር ብዛት እንደሚያፈራ እየተመለከተ መሸፍን ለማጨድ በጉጉት ይጓዝ ነበረ።

እግዚአብሔር ሰውን የሚያውቀውና የሚጠራው በባሕሪውና በመንፈሱ እንጂ በመልኩ ከቶ አይደለም፤ (ማር.3:17፤ ዮሐ.1:46፤ ማቴ.3:7፤ ሉቃ.13:31-32)፤ የሰው ውስጡ እንጂ የውጪ ገለባው ሰውነት አይቆጠርም፤ የውጪ ዕድሞ ከቁጥር ውስጥ አይገባም (ራዕይ 11:1-2)። ወንጌላዊ ትምህርት በእምነት እንጂ በማየት አይደለም። የሰው አልጠግብ ባይ፤ መጨረሻ የሌለው እንጦርጦስ የሆነ ጥማት ከሰይጣን የተገኘ የባሕሪ ውርስ ነው። እንጦርጦስ በውስጡ እያለ የውጭውን እንጦርጦስ ያወራ፤ ለውስጡ ዕውር ነውና። እግዚአብሔርን የሚፈራ ግን ጠግቦ የኖራል ምሳ.19:23ለ። ምኑን ጠግቦ ይኖራል? ሀብትን ነው ወይስ እግዚአብሔርን ራሱን? ሰው የአምላኩን (የእግዚአብሔርን) አሊያም የሰይጣንን ፈቃድ እንጂ ከራሱ አንዳች አይደርግም፤ ሰው በጨለማ ስለሆነ የሰይጣንና የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለይቶ/ቀድሶ እስከማያውቅ ድረስ ፈገዟል። በኃጢአት የተገኘውንም ነገር እግዚአብሔር ሰጠኝ ሲል በሰፊው ይደመጣልና።

የሥጋዊ ሰው ሁሉ ትግል በጨለማ ልቡ ምን እንደሚያደርግ ሳያውቅ እግዚአብሔርን ከከፍታ ለመጣልና ቦታውን ለመውሰድ ነው። ወንጌል ሲሰብክ ሁሉ ራሱን ከፍ፤ ከፍ ሚድረጉ፤ ባለማቅረጥ የከፍታ የሞቅታ፤ የክብሬታ፤ የዝና ጥማቱ። ይህ ከልቡናው ከፍታ እግዚአብሔርን

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፈልጉ እንዘቡም፤ አፌ እሂልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንጀራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

ማፈናቀል መሆኑን ጨርሶ አያውቅም። ለዚህ በቀንም በሌሊትም እንቅልፍ የማይዘው ሰይጣን/ሉሲፈር ከአዳም ጀምሮ ተፈናጥጦ ይነፃዋል። ለምሳሌ፤ የባቢሎን ግንብ፤ (ዘፍ.11:1-4) የባቢሎን ንጉሥ የተራራ ሰልፍ፤ (ኢሳ.14:12-13) በሰማይ የተካሄደው የዘንዶው ሰልፍ፤ (ራዕ.12:7) መመልከት እንችላለን። ይህ የማያቋርጥ የዘላለም ሰልፍ ነው። በሰይጣን ከፍታ መውጣት ማለትም በጨለማ መገሥገሥ ማለት ስለሆነ ማንም ሰው የሚያደርገውን አያውቅም። እንዲህ ተጽፏልና፤ በጨለማ የሚመላለስ ወዴት እንደሚሄድ፤ ምን እንደሚያደርግም አያውቅም፤ (ዮሐ.12:35፤ 1ዮሐ.2:11፤ ከሉቃስ 23:34)።

የምንመለከተው፤ በኢየሱስ ትንቢት መሠረት አይሁዶች ጌታን ከፍ ከፍ በማድረግ ሰቅለው የመግደላቸውን ምሥጢር (ዕንቁቅልሽ) ነው። ሰውን ከፍ ከፍ በማስደረግ ሰማይ አየር ላይ አውጥቶና ሰቅሎ ከመስቀል ከፍታ ላይ መግደል እንዴት ነው? እዚህ ላይ ኃጢአተኛው ጸድቁን ሰቅሎ ከፍታ (ሰማይ) ላይ በእግዚአብሔር ፊት ማለት ነው መግደልና ኃጢአተኛው፤ ኃጢአተኛውን ሰቅሎ መግደል ሁለቱ የተለያዩ ዓይነት ይሆናል። በሰማይ ላይ መግደልና በምድር ላይ መግደል ደግሞ ሁለት ነው። በምድር ላይ መግደል በሰው ፊት በአካል መግደል ሲሆን፤ በሰማይ ላይ መግደል፤ ሳይገደሉ በቁመና በመንፈስ መግደል ነው። ሰቅሎ መግደል እንደ ኢየሱስ ቃል ከክብር ወደ ክብር ከፍ ከፍ እያደረጉ መግደል ነው። እዚያ ተራራ ላይ ባለ ደመና ጨለማ ውስጥ ሰውዬው በሰማይ በእግዚአብሔር ፊት እንጂ በምድር በሰው ፊት በሕይወት አለ፤ ይበላል ይጠጣል፤ ያጌጣል ይሸጥንሞናል፤ ይንደላቀቃል፤ አቶ፤ ደክተር፤ ኮሎኔል፤ ጀኔራል፤ ፕሬዚዳንት፤ ክቡር ሆይ... ወዘተ እየተባለ የሚደረግበትን ሳያውቅ በቆዳው እተኮፈሰ በሕይወት ይኖራል።

ይህ ሁሉ አክብሮት ከመስቀሉ እንዳይወርድ የእውነት እውነተኛ ምስግር ነውና የቀረውንም አካል ሞት እዚያው በተሰቀለበት ይሞታታል እንጂ

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፈልጉ እንዘቡም፤ አፌ እሂልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንጀራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

ከዚያ ከቶ ቁልቁል ወርዶ በሰው ፊት በሰው ዘንድ የተናቀውን ክርስቶስን ተቀብሎና ተዋርዶ እንቱ በተባለበት ምድር እንተ ተብሎ ተንቆ መታየት በእርሱ በኩል የሞት ሞት ስለሆነ ከቶ አይሆንለትም፡፡ ይህ ዓይነቱ ሞት ለእርሱ የሞት ሞቱ ሆኖ ይታየዋልና ከቶ አይጥመውም፡፡ ርኩስ ሞት፤ ለጊዜያዊ ክብርና ዝና ሲል ወደ ምሥራቅና ምዕራብ በአየር ላይ በጉራ ተወጥሮ፤ ገድሎ በማይገድል ምስማር በተቸነከረበት አለ ሲባል ከአሮጌ ማንነቱ ሳይገረዝ ጥምብ የሆነ ሞት ሞቷል፤ እግዚአብሔር ምስክር ነው? «በልቡ የታበየ ሁሉ በእግዚአብሔር ዘንድ ርኩስ ነው»፤ (ምሳሌ 16:5) «...በሰው ዘንድ የከበረ በእግዚአብሔር ፊት ርኩስ ነው»፤ (ሉቃስ 16:15) ሥጋዊ ሰው ወደ ብርሃን ያልወጣ ዕውር ስለሆነ የሚሆነውንና የሚያደርገውን አያውቅምና አንዱ በሌላው እየተሞጋገሠ፤ እየተከባበረና ከፍ፤ ከፍ እየተደራረገ በምድር ሳይሆን በሰማይ ከፍታ ላይ ተሰቅሎ ርኩስ ሞት የሞተ ብቻ ሆኖ በወንጌል ብርሃን ቁልጭ ብሎ ለሁላችንም የሚታይ ነው፡፡ ጭኑ ካልተሰበረ በስተቀር አይዋረድም ከዚያ ላይ አይወርድም፤ አይሞትም፡፡ ((ዕንቁቅልሹ ሐቀኛ፤ ትርጓሜውም እውነተኛ ነው))፡፡

ዲያብሎስ በዚህ ዘዴ ነው ሰው ተብዬውን ሕፃን አዋቂ ሳይቀር፤ በየሙያው መስክ የተሠማራውን ሁሉ በእርስ በርስ ክንቱ ክብር በእርስ በእርሱ ከፍ፤ ከፍ በመደራረግ እጅ ሳይነካው በአየር ከፍታ ላይ ተንጠልጥሎ ትዕቢትን ተሞልቶ በሰው ፊት በሕይወት እያለ በእግዚአብሔር ፊት ርኩስ ሞት እንዲሞት ያደረገው፡፡ የተሰቀለበት የተራራው ከፍታና የመስቀሉ ርዝመት ይነስ ይበዛ እንጂ ሁሉን እንደየ ደረጃው በጌታ ፊት ራሱን ዝቅ አድርጎ እንዳይወርድ፤ እንዳይዋረድ ቸንክሮ ያንጠልጠልው፤ የሰቀለው ማን ነው? ሁሉን በእንቅታ፤ በክብር፤ በማዕረግ፤ በዝና፤ በጉበዝና... ወዘተ በማይረቡ በፅላት ነገሮች ጋርዶና አሳውሮ በመንፈስ ሞት ፈጅቷል፡፡ በትንቢተ ኢሳይያስ 14 እንደሚመለከተው ዲያብሎስ የባቢሎንን ንጉሥ ልኩና መጠኑ በምድር

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጉ አንብቡም፤ እፌ አሂልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንደራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

ላይ መስፈርያ መለኪያ በሌለው በልዑል እግዚአብሔር ልክ በሰሜኑ ዳርቻ በመሰብሰቢያ ተራራ ላይ ከሸፈኑ ደመናዎች ከፍታ በላይ ሊያንጠልጥለው ከፍ፤ ከፍ እያደረገው ይዞ ሲገሠግስ ነበር ተመትቶ ወደ ጉድጓድ ውርደት እንዲወርድ የተደረገው፡፡ እንዲሁም አዳሞችን በተመሳሳይ ደረጃ ከሁሉ በላይ እንደ እግዚአብሔር አዋቂዎች እንዲሆኑ ለማድረግ ከፍ፤ ከፍ እያደረገ ተንጠራርተው ውጤቱ ምን እንደሚሆን እንዳያዩ በክብር ምኞት ጋርዶ አሳውሮአቸው የዛፉን ፍሬ ወስደው በልተው በሕይወት ወደ ሲኦል መቃብር እንዲወርዱ ያስደረገው፡፡ (ዘፍ.3:16-24)

የሐሰት እውነቱ ውጫዊው የፊደል አካል የሚሰቀልበት ለውስጣዊው የመንፈስ አካል ለሚሰቀልበት ለእውነት እውነተኛው መስቀል ምስያ (ምሳሌ) ነው፡፡ ውጭ ውጫዊው ዓለማዊው መስቀል በሰው ዘንድ ሥጋ የተባለው አሕዛባዊው ሽለፈታሙ አካል ሰውነት የሚሰቀልበት ሲሆን፤ ውስጣዊው እስራኤላዊው መስቀል ከሥጋ ቁልፊት የወጣው አካል ሰውነት የሚሰቀልበት፤ ውስጥ ውስጣዊው ዋናውና ዲያብሎሳዊው ረቂቁ ሥጋ ሰውነት የሚሰቀልበት መስቀል መሆኑ ነው፡፡

ግዝረት፤ የተሰጠው የሰይጣን መጋረጃ (መሸፈኛ) የክብሩ ክፉብ የሆነው ሥጋ ቁርበት በስለታም ሰይፍ ተገፍፎ (ተገርዞ) ሲጣል ሰይጣን ተራቁቶ ርኩሰቱ ተጋልጦና ወደ ውጭ ተጥሎ ፍርድ እንዲቀበል (ዮሐ.12:31) ነው፡፡ በአጭር ቃል እውነትን ስንናገር ሰይጣን ወደ ውጭ ወጣ፤ ተተፋ ለማለት ይቻላል፡፡ ምንም ይሁን ምን፤ ማረጋገጫ የሌለው ነገር ተጨባጭ ሆኖ ያልተረጋገጠውን ነገር እውነት ነው ብለህ አትቀበል፤ ሃይማኖታዊ አስተማሪዎች ከማንም በላይ ውሸታሞች ናቸው፤ የሚሉት ነገር ቀድሞ የተባለ ስለሆነ በምስክር ብዛትና በመደገም ብቻ እውነት የሆነ ነውና ለሚናገሩት ነገር አንድ ማረጋገጫ ሲሰጡ ስለማይችሉ ዘላለም ዘወርዋራ መንገዶችን ሲጓዙ ይኖራሉ፤ ለጥያቄ ደረት የሰጡ አይደሉም፡፡ እውነት በመናገር ብቻ ሰይጣንን ያን ጊዜ መውጫ መግቢያ አሳጣህ ማለት ነው፡፡

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጉ አንብቡም፤ እፌ አሂልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንደራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

ለዚህ ተግባር በያለንበት ክንዳችንን ብናነሳ በሰይጣን ላይ ፈራጆች ሆንን ማለት ነው። ሰይጣን ምን ማለት ነው? ሐሰት፣ ማስመስል፣ መዋሸት፣ ማጭበርበር፣ ማታለል፣ ሥርቆት ...ሰይጣን ነው።

"የሰውን ልጅ ከፍ፣ ከፍ" ሲል፡- ልክ አዳዋችን ከፍ፣ ከፍ አድርጎ በመንጠራራት መስቀል ላይ ከፍታ ላይ አውጥቶ በቁመና በመስቀል ሞት በገደለበት ልምድ መሠረት ኢየሱስንም ቀደም ሲል በእግዚአብሔር ልጅነት ሥልጣን ድንጋይን ዳቦ እንዲያደርግ፣ በቤተ-ክፍታ ላይ ከፍ፣ ከፍ፣ ተራራ ከፍታ ላይ ከፍ፣ ከፍ በማድረግ ሰቅሎ በከፍታ ላይ አንጠራርቶ ሊገድለው ሞክረ፣ በትራ-መንግሥት አስይዞ በፍቱ በመንበርክክ የአይሁድ ንጉሥ ሆይ፣ እያሰኘ ከፍ፣ ከፍ ለማድረግ ሞክሯል። በሌላ አንፃርም ቀደም ሲል «ሰይጣን በእውነት ወደ ዓለም ሊመጣ ያለው ነቢይ ነው» በማለት ሊያነግሡት ሞክረዋል፤ (ዮሐ.6:14-15)።

አሁን ደግሞ ዲያብሎስ በሠራዊቱ በኩል፣ ራሱ ፈቅዶ ካልሞተ በስተቀር በማይገድለው ዘዴ ጭኑን ሰብሮ አዋርዶ አውርዶ ለመግደል ባለ ዕቅድ ነበር መስቀል ከፍታ ላይ ያወጣው። ግን ኢየሱስ በራሱ ስለሞተ የዲያብሎስ ጭኑን ሰብሮ የመግደሉ እቅድ ከሸፈነ። «ጭን» ኃይል ብርታት ሆኖ ይታያል። ሳምሶን ፍልስጥኤማውያንን መጀመሪያ ሲመታ ጭን፣ ጭናቸውን በመስበር ነው፤ (መሳ.15:8) ጭን ደግሞ በአካል ሰውነት ውስጥ ዋናው አጥንት ከመሆኑም የሥጋ ሕይወት የሆነው ደም ከእርሱ ይመነጫል ይባላል። በኢየሱስ እይታ በኩል የከፍታ ላይ ሞት፣ በእግዚአብሔር ፊት ሥጋን ሕያው ቅዱስ መሥዋዕት አድርጎ በመሠውያ ላይ (በመንፈስ) ማቅረብን ያመለክታል። በተጨማሪም መጽሐፍ እንደሚገልፅ ከፍ፣ ከፍ አድርጎ የመግደል ሙከራ በኢየሱስ ላይ በርከት ያለ ነው። (በሉቃስ 4:28-30) ላይ እንደሚታየው፤ «...በምክራብም የነበሩ ሁሉ ይህን ሰምተው ቁጣ ሞላባቸው፤ ተነሥተውም ከከተማ ወደ ውጭ አወጡት፤ ከከፍታ ይጥሉት ዘንድ ከተማቸው ተሠርታበት ወደ

ነበረችበት ወደ ተራራው አፋፍ ከፍ፣ ከፍ እያደረጉ ወሰዱት፤...» ኢየሱስ ግን እንደ ተራ ሰው በከፍ፣ ከፍ ከብርና ጥቅም ዓይነት ያጣ፣ የታወረ ሳይሆን፣ ከዚህች ከጥቂት እርምጃ ወዲያ ሊደርስበት ያለውን ቀርቶ ዘላለምን አሻግሮ ሁሉን የሚያይ ነውና ወደ ገደል ከመገፍተራቸው በፊት በመካከላቸው አልፎ ሄደ። በዚያኔው ገደል የኢየሱስን ውጪዊ ጊዜያዊ ሕይወት የሚያጠፋ የሚታይ ግልፅ ገደል ነበር ወይስ ውስጣዊ ዘላለማዊ ሕይወትን የሚያጠፋ የሚታይ ሰውር ገደል ነበር? የዛሬው ሰይጣን እኛና ለወገኖቻችን ዓይኖችን በጥቂት እርምጃ ከፍ፣ ከፍታ እርምጃ በኋላ ገፍትሮ ሊጥለን እየመራን ያለው ተጋርዶ አልታይ ያለን ገደል ምን ዓይነት ነው? አዳም በጥቂት እርምጃ ከፍ ከፍታ ተጋርዶ የገባበት አሁን ድረስ ለዘሮቹ ሁሉ አልታይ ብሎን የታወርንበት ገደል፣ ገደል ነው ወይስ ገሃነም? ከፍታ የሚመኝ ሁሉ ከጥቂት እርምጃ በኋላ ቀጥሎ ባለው ገደል የሚገባ መሆኑ የማይቀር የተረጋገጠ እውነት መሆኑን ልብ እናድርግ። ባለቤቱ ከፍ ሊያደርገን ለከፍታ ሠርግ የጠራን ስለሆነ ከፍ በሉ እስኪለን ድረስ በገብትኛ ወንበር ላይ እንቆይ፤ ይላል ጠሪ መልእክተኛው ሉቃስ፤ (14:7-11)

አንተንም፣ አንችንም፣ እርስዎንም በእግዚአብሔር ፊት እንደ አለቃችን ኢየሱስ ምሳሌ ፈቅደን ሞተን ዝቅ፣ ዝቅ ብለን እንዳንወርድ እንዳንዋረድ ከፍ፣ ከፍ አድርጎ፣ ሰቅሎ አንጠልጥሎ በቁመና የገደለ ማነው? በምድር ላይ የሚበላው ሰው ሰይጣን በውስጡ ባዶ ጭድ ሞልቶበትና በቁርበት ሸፍኖ ሕይወት በሌለው በሙት መንፈሱ በወናፍ የሚያንቀሳቅሰው ብቻ ሆኖ ይታያል። ሰው ሁሉ ማለት ይቻላል በውስጡ ሙት በውጪ ሕይወት ነው የሚንቀሳቀሰው፤ በውስጡ ኃጢአት በውጪ በሕይወት አለ ማለት ሰውዬው በማንነቱ፤ (በእሱነቱ) ሙት ማለት ነው። የዘላለም ሕይወት የአለው፤ በውስጡ የዘላለም ሕይወት የሆነው «ልጁ» ያለው ነው ወይስ ነገ ዕዳሪ የሚሆነው ዳቦ ያለው ነው? (1ዮሐ.5:12) የዘላለም

ሕይወት የሆነው እውነተኛው አምላክ ማነው? (ዮሐ.5:20) ሕይወት የሚሆነው ሕያው ሆኖ በውስጥህ የሚኖር ነገር ነው ወይስ ከደቂቃ በኋላ አልም ብሎ ጠፊው ነገር ነው?

ሰይጣን፤ በሰው ፊት ውጭህን (ገጽህን) ቀባብቶ አሳምሮ አደልቦ፤ ውጭ አካልን አደንድኖ ውስጥህን የገደለ ነቀዝ ነው። በውስጥ ብርሃን ሲበራ ይህ እውነት መሆኑ ግልፅ ሆኖ ይታያል። ነቀዝ የዘሮችን ውስጥ ቡጁ የሚሆነውን ሕይወት ክፍል እንደሚያጠፋ ሁሉ ሰይጣን እንዲሁ ውጭን አደልቦ ውስጥን ባዶ ያደርጋል።

ከጌታ ጋር የተሰቀሉ ሽፍቶች እንደ ጌታ በፈቃዳቸው ሳይሆን በግዴታ የተሰቀሉ ስለሆነ እንኳን በምድር ሆነውና ተሰቅለውም የራሳቸው ዕዳ የሆነ የኃጢአትን ዋጋ በፈቃዳቸው ሞተው ሊከፍሉ ፈቃደኞች ያልሆኑ የባሰውን አመፀኞች ስለ ነበሩ ሁለቱም እኩል ተገድደው እንደ ተሰቀሉ ሁሉ ዕዳቸውንም እኩል በዱላ ተቀጥቅጠው በግዴታ ከፈሉ፤ በፈቃድ ሰላይደለ ከፈሉ አይባልም እንጂ። በተንጠለጠለበትም ኃጢአት ይሠሩ ነበር። ይህ ሁኔታ ሁላችንንም እጅግ ሊያስጠነቅቅን ይገባል። ተገደሉ እንጂ አልሞቱም!! እኔሳ? ሞቻለሁ ወይስ ተገድያለሁ?

ጌታ ኢየሱስ ግን የተደረገበት ሁሉ በፈቃዱ ብቻ ስለ ነበረ ያለ ኃጢአት የሆነ ሥጋ ብቻ ስለ ለበሰም የኃጢአትን ዋጋ ሞትን (ዕዳ) ማንም በዱላ ሳይቀጠቅጠው ሳይጠይቀው ገና ገዳዮቹ ሳይመጡ ቀድሞ በራሱ ሥልጣን (በፈቃዱ) ከፍሎ ጠበቃቸው፤ (ዮሐ.19:32-33)። በሥጋው ላይ ራሱ ባለ ሥልጣን፤ በራሱ ላይ ራሱ ዳኛ (ፈራጅ) ነውና ሌላ ፈራጅ አልሠለጠነበትም። ኢየሱስ በተናገራቸው ትንቢት መሠረት ነፍሱን ሊያኖርና ሊያነሣ ባለው ሥልጣን (ዮሐ.10:17-18) ሥጋውን በሥልጣኑ እንደ ሰጠ ሁሉ ነፍሱንም በሥልጣኑ ሰጠ፤ (ማር.15:37) በሌላ ገጽ እንደ ተመለከተ ክርስቶስ የማይሞት ነው፤ (1ጢሞ.6:16) ማንም በማይቀርበው

ብርሃን የሚኖር ብርሃን ስለሆነ ሞት ማለት ጨለማ ወደ እርሱ አይቀርብምና ሞትን በርቀት በዓይኑ ብቻ ያያል። ክርስቶስ አይሰደብም፤ ስድብ ወደ እርሱ አይቀርብም በርቀት ግን ይሰማዋል። ክርስቶስን ማንም በጥፊ፤ በበትር፤ በአለንጋ አልመታውም፤ ውርደት፤ ሥቃይ፤ መከራ፤ ሕመምም የሰይጣን ሥራ ሁሉ በዓይኑ ከማየት በስተቀር ወደ እርሱ አይቀርብም፤ እንደተጻፈ ...እርሱ ከአዳኝ ወጥመድ፤ ከሚያሰደነግጥም ነገር ያድንሃልና። በላባዎቹ ይርድሃል፤ በከንፎቹም በታች ትተማመናለህ፤ እውነት እንደጋሻ ይከብባሃል።... በአጠገብህ ሺ በቀኝህም አሥር ሺ ይወድቃሉ፤ ወደአንተ ግን አይቀርብም። በዓይኖችህ ብቻ ትመለከታለህ... (መዝ.91:1-8; በውሃ ውስጥ ባለፈህ ጊዜ ከአንተ ጋር እሆናለሁ። በወንዞችም ወስጥ ባለፍ ጊዜ አያሰጥሙህም፤ በእሳትም ውስጥ በሄድህ ጊዜ አትቃጠልም፤ ነበልባሉም አይፈጅህም፤ ኢሳ. 43-1-2፤ ከዳን. 3:21-27፤ ም. 6:16-18)...ወዘተ

ሰዎች ስንባል፤ እንኳ በምድር ላይ ስንንቀሳቀስና ተሰቅለንም በተንጠለጠልንበትም አየር ላይ የግል ዕዳችንን ላለመክፈልና ለማዘግየት ባለን ምኞት ይህ ኃጢአተኛው ዕድሜአችን እንዲረዝምልን የምንፈልግና ለዚሁም የማንጸልይ ስንቶች ነን? ዋና የምንመለከተው ነጠብ፤ ሰይጣን ከፍ፤ ከፍ ሲያደርገን ሁሉ በዚያ ከፍታ ከብርና ዝና ላይ የምንሰነብት መስለውን መጽጃላችንን ነው። በጌታ ላይ፤ በክፉ መልካም አድራጊዎች ያደረጉት ሁሉ በክፉት ጨለማ ተጋርደው (ታውረው) የሚያደርጉትን ሳያውቁ ያደረጉበት ሲሆን፤ ኢየሱስ ግን የሚሆንበትን ሁሉ አስቀድሞ ያይ፤ ያውቅ ነበርና ሥጋውን ፀውቆና ፈቅዶ አሳልፎ የሰጠበት ጉዳይ ነበር። ወገኔ ሆይ እንደ ኢየሱስ፤ እንደ አብርሃም፤ ይሰሐቅ ያዕቆብ ነፍሳችንን ማንም ክፉ እንዳይወስድብን በዱላም፤ በጦርም፤ በአደጋም፤ በበሽታም ...ወዘተ ሳንጠየቅ፤ ሳንገደድ ለእግዚአብሔር አሳልፈን እንስጥ የአዳም ልጆች፤ ራሳቸው አዳም (ሉሲፈር) መሆናቸውን ቁልጭ አድርጎ የሚያሳየው በተሰቀሉበት መስቀል ላይ ተንጠልጥለውም እንኳ ትዕቢትን ተሞልተው የሚንጠራፋ መሆናቸው የባሕሪያችን ናሙና ነው፤ ለዚህ

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጉ አንብቡም፤ አፌ እህልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንጀራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጉ አንብቡም፤ አፌ እህልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንጀራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

ምሳሌ የሚሆነውም ከሽፍቶቹ አንዱ በኢየሱስ ላይ በመንጠራራት ሞራ ተዋለቱ የተናገረው የሰድብ ቃል ነው፤ (ሉቃስ 23:39)። ኢየሱስ የሚሆንበትን ሁሉ አስቀድሞ ማየትና ማወቅ ሲችል እነርሱ (ጠላቶቹ) ለምን አያዩም? ለምንስ የሚያደርጉትን ጭምር አያውቁም? ዓይንን የሚያሳውር ነገር ምንድን ነው? የእነርሱ ዓይን የጠፋበት ምክንያት፤ እንደኛው ጥል፤ ጠላትነት። ሁለተኛው፤ ጉቦ፤ ጥቅምን፤ ክብርን መመልከት ነበር፤ ነውም። ዘፀ.23:8-9፤ 1ሳሙ.12:3፤ 1ዮሐ.2:11-12) ሰው እግዚአብሔርን እስካላወቀ ምንም ሊቅ፤ ሳይንትስት ይሁን የሚያደርገውንም፤ የሚሆነውንም አያውቅም፤ በጨለማ ነው። ኢየሱስ ዘላቂውን ክብር እንጂ የቅርቡን አያይም፤ የቅርቡን የሚያይ ዕውር ነው (2ጴጥ.1:9)። እንደ ሰዎች የቅርቡ የሩቁን ሊጋርድበት አልቻለም።

ጌታን ከፍ፤ ከፍ ያደረጉና የሰቀሉት አይሁዶች ናቸው ወይ? እርሱ ከፍ፤ ከፍን አልተቀበለምና እዚያው ከፍታ ላይ በሥልጣኑ ሙትት ድብን፤ አለባቸውና ጠላቱን ሙትት ድብን አደረገ፤ ወረደ ተዋረደና ጠላቱን አወረደ፤ አዋረደ፤ ከሰው ጫማ በታች ካለው አፈር በታች ሆኖ መሥዋዕት ሆነና ጠላቱን ከሰው ጫማ በታች ካለው አፈር በታች አደረገ መሥዋዕት አደረገው። እዚህ ላይ ጠላቱን ስንል ማንን ተመልክተን ነው? ጠላቱ ራሱ አካል ሰውነቱ (ሥጋው) ስለሆነ በእንዲህም ዓይነት ነው ጠላቱን (ሥጋውን) እንበላው ዘንድ ፋሲካ አድርጎ ያቀረበልን። አይሰወርበትምና ይህንን ሁሉ እያየ አደረገ። ሰዎች ግን ተሰውሮብን ጠላታችንን አካል ሰውነታችን ነፍሳችን መስሎን ለአጅሬ ስለምንሣሣለት ለእግዚአብሔር የሚገባ መሥዋዕትነት ማቅረብ አልቻልንም፤ ከምናየው ጥቅማ ጥቅም የተነሣ አይታየንምና (ጥቅሙ አሳወረን)። በኢየሱስ ብርሃን ስናይ ጠላታችን ማነው? የለየለት ጠላታችንን አካል ገላችን መስሎ ተዋክዶን በሰውር የሚኖረው ሥጋችን/ሰይጣኑ ነው። ጠላት እንዴት እንጀራ

እንደሚሆን በካሌብ ትንቢት፤ በኢየሱስ ሥራ አይተናል። የሚገድል ነገር ቢጠጡም አይጎዳቸውም የተባለው ዕንቁቅልሽ እዚህ ተተርጉሟል።

ጌታን የሰቀሉት አይሁዶች ናቸው ወይ? ማለት፤ ሰይጣናዊ ፍርድ ነው፤ አጅሬ ሰይጣን ከፍርዱ ለማምለጥ በውስጣቸው በመጋረጃ ራሱን ሰውሮ ጋሻ ጃግሬነት ተከልሎ የጌታን ደም በእነርሱ ላይ ለማላከክ በአይሁዶች ላይ ያስፈርዳል። አሁን የዚህ ዓለም ገዢ ፍርዱን ለመቀበል ከተደበቀበት መጋረጃ ውስጥ ወደ ውጭ ይጣላል፤ (ዮሐ.12:31) ይኸው! ተጣለ። ያኔ እጋቢና ውስጥ በሰውር ተቀምጦ ለክፉ ሥራ ሁሉ ሲነዳን እርሱ መሆኑ አልታወቀም ነበር። በኢየሱስ ሥራውን ሁሉ የሚሠራ አብ እንደ ነበረ (ዮሐ.14:10፤ 2ቆሮ.5:19) እንዲሁ፤ በሰው ሁሉ ሆኖ ወደ ጥፋት ሁሉ እየመራ ሥራውን ሁሉ የሚሠራ እርሱ ዲያብሎስ ነው። ከፍ፤ ከፍ የሚያደርግህ ሰው ሁሉ አክባሪህ አይምሰልህ፤ እመስቀል ከፍታ አየር ላይ ተንጠልጥለህ በርኩሰትህ እንድትሞት የሚያደርግ ገዳይህ ሌባ ነው!! እዚያ ትሞታታለህ እንጂ፤ ሳትሞት ከዚያ እንዳትወርድ ምን አድርገውብሃል? ከመስቀሉ ጋር በማይታይ ምስማር ቸንክረውሃል። ምስማሩ አይታይም ግን አይለቅህም፤ ቆራጥ እምነት የለህምና ከዚያ መውረድ መናቅ አትችልም አይደል? ምስማሩ ማን መሰለህ? የማይላቀቁት ዲያብሎስ ነው፤ ከዲያብሎስ ጋር ከተሰቀሉበት፤ ከፍታ ላይ ሆነው ሰው ሁሉ ሲሰግድላቸው ክቡር፤ ክብርት፤ አንቱ፤ ጌቶች፤ እመቤት፤ መምህር ከተባሉበት አየር ከፍታ ወርዶ ማንነቱን መሥዋዕት አድርጎ የሚድን ማነው? ምስማሩ አይነቀልም አይደል? እንደ ጌታ እዚያው በአምላክ ፊት ሙትት ማለት ያድን ነበር።

ከመስቀል ወርዶ ተዋርዶ አንቺ፤ አንተ ተብሎ ተንቆ፤ የተናቀውን ጌታ ለመቀበል ከሚታየው ከፊደል መስቀል ምስማርና ከማይታየው ከመንፈስ መስቀል ምስማር ለመንቀል የሚቀልለው የትኛው ነው? ክርስቶስ ሲሰቀል በውጪ ከዲያብሎስ (ከሥጋ) ጋር ስለ ተሰቀለ ከመስቀል በጀግንነት

የመውረዱ ስሜት ከብቦ ይዞት እስቲ ከመስቀል ውረድ!! እያለ (ማር.15: 31) ቢፈትነውም በውስጡ ከእግዚአብሔር ጋር ስለ ነበር በእግዚአብሔር እጅ በቀላሉ ሞቱ ያንን አንጣጭ (ከሣሽ) ሰይጣንን ገደለና ድምፁን ጭጭ አደረገ፡፡ ያ ጌታን በመስቀሉ ዙሪያ ከብቦ ያሳጣው የነበረ ሠራዊት ዛሬ አለ ወይስ የለም? ያ ከሣሽ መንፈስ ሳይሞት በሕይወት ለመኖሩ እኛም ዛሬ እንደ ሽፍቶቹ ሁሉ ለሞትና የኃጢአትን ዋጋ ለመክፈል ሳይሆን፤ የጌታን ቅዱስ የመስቀል ሞት ለማርክስ የተሰቀልን አስመሳዮች በመሆናችን በውስጣችን ዙሪያ የክበበን የክስ ድምፅ ማስረጃ ነው፤ ይኸው! በሕይወት አለና በክስ ተወጥረናል፡፡ ስለዚህ ዱሳው እየቀጠቀጠን ነው፡፡ ጌታ ግን በእስራኤል የተገለጠውንም ውጫዊ ሞት ጭምር በመሞት ከፍ ብሎ እንዳየነው ማንም ሳይጠይቀው የኃጢአትን ዋጋ (ዕዳ) በፈቃዱ ከፍሎ ስለጠበቀ ዕዳ አስከፋዮቹ በነፃ በመሰናበት አልፈውት የቀሩትን ክፍሉ በሚል በዱሳ ጠየቁ፡፡

ይህች እኔ ወደ እናንተ የላከኋት ያሁኗ ዱሳ ለሞት ሳይሆን የጌታን መስቀል መሰለው ለማክሸፍ በሐሰት እውነት ከጌታ ጋር ተሰቅለናል!! ለማለት ጉራ የተሰቀሉትን ሁሉ ጭን፤ ጭናቸውን እየቀጠቀጠች ነው አይደል? ሰይጣን ሁልጊዜ በሁሉ የጌታን የእውነት እውነተኛ ሥራ ለማክሸፍ ከግብፅ ጠንቋዮች ጀምሮ እንደ እንደቀጠለ ኖሯል፡፡ ጌታ ኢየሱስ ራሳችን በራሳችን ላይ ብንፈርድ ባልተፈረደብንም ነበር፡፡ ክርስቶስ በራሱ ላይ ራሱ ባለ ሥልጣን ነውና በፈቃዱ ሞተ፡፡ እኛ ግን በሌላ ላይ ለመፍረድ እንጂ በራሳችን ላይ ጉዞ በልተናልና የጥቅሙ ምንጭ ይደርቅብሃል የሚል የሰይጣን ማሰጠንቀቂያ ከገዛራሳችን ውስጥ ከዙፋኑ ሲለፈፍ ስለምንሰማ እንፈራለን፤ ከእርሱም ጋር ሰውነታችን ይርዳል፡፡

ክርስቶስ በሥጋ ሁሉ ላይ ሥልጣን አለው ሲባል፤ የሚያቅተው ነገር ሳይኖር በአመፃ ሁሉ ማለት ሆኖ «በተኩላውና በእባብ ላይ ትጫማለህ፤

አንበሳውንና ዘንዶውን ትረግጣለህ፤ (መዝ.91:13፤ ሉቃስ 10:19)» የሚለው ተፈጽሞአል፡፡ ለመሆኑ በፊደል በቁሳዊ ዘንዶው፤ በገሃዱ ተኩላውና እባብ በሐሰት እውነቱ ላይ ትረግጣለህ ማለት ነው ወይ? በገሃዱ ተኩላውና በእባብ ላይ፤ በቁሳዊ አንበሳ፤ ዘንዶ ከመጫማት ከመርገጥና መንፈሳዊ የሆነውን ተኩላ፤ ዘንዶና እባብ፤ በእውነት እውነቱ ላይ ከመጫማት የትኛው ይበልጣል? ይህ ማለት ቀደም ሲል እንዳየነው ሁሉ በሥጋ፤ በአመፃ ሁሉ ላይ ማለት ነው፡፡

ናቡከደነፆር በውጭ በሚዳዊው አንፃር ሰማይ ጠቀስ ዛፍ ሆኖ ሁሉ የሚበላው ክፋትና ዓመፅ (አራዊትና እንስሳ፤ በራሪና ተሸከርካሪ) በሥጋው ሥር የተከማቸና በእርሱ መኖነት እንደኖረ ለዚህ ሁሉ መኖ ሆኖ እንደ ተቆጣጠረ ሁሉ ክርስቶስ በግልግሬ፤ በውስጣዊው ኃይል በመንፈሱ የሚገዛ ነው፡፡ ምድር፤ ማለት ሥጋ ሁሉን አጠቃልሎ ዕቃ ስለሆነ ምድርን ማለትም የሥጋ ጠቅላይ ገዥ በመሆኑ ማንኛውንም በምድር ማለት በሥጋ ላይ የሚገኘውን ዓመፅ ተኩላውን፤ እባቡ ላይ ትጫማለህ፤ አንበሳውንና ዘንዶውን ትረግጣለህ፤ እንዲኖር የተፈቀደውን ነገር ከሥጋህ (ከምድር) ጋር ጠቅልለህ ትረግጣለህ፤ ትቆጣጠረዋለህ ማለት ነው፡፡ ክርስቶስ በሥጋ ሁሉ (በፍጥረት ሁሉ) ላይ ሥልጣን አለው ማለት፤ ከውድቀት በፊት የነበረ የአዳም በባሕር ዓሦች ላይ፤ በሰማይ ወፎች ላይ፤ በምድር አራዊትና እንስሳ ሁሉ ላይ፤ ከሚገዛበት ሥልጣን፤ በመፈንቅለ መንግሥት የወደቀበትን መብት ክርስቶስ መልሶ ለመያዝ በነፃ አውጪነት ስለተሾመ ነው፤ (ሉቃስ 2: 35፤ ማቴ.28: 18)፡፡

መንፈስ ረቂቅ መሆኑ የታወቀ ሲሆን፤ ሥጋም አቻና ተነጻጻሪ ረቂቅ ነገር መሆኑን ሰዎች አልተረዳንም፡፡ ሥጋና መንፈስ ማለት፤ እግዚአብሔር ቅዱስ መንፈስ እንደሆነ እንዲሁ ሥጋም ርኩስ ከመሆኑ በስተቀር ሁለቱም ወገኖች እርስ በርሳቸው አንፃራዊ ባላጋራዎች ናቸው፡፡ ከሥጋ የተወለደ፤ ከመንፈስ ለተወለደ አንፃራዊ ባላጋራ ነው፡፡ ሁለቱም በአየር

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጉ አንብቡም፤ አፌ አሃልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንደራውንም የሚያጣ የለም፤ ሊሳ.34:16

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጉ አንብቡም፤ አፌ አሃልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንደራውንም የሚያጣ የለም፤ ሊሳ.34:16

ላይ የሚዋጉ ናቸው፤ እንጂ ሥጋ በምድር ላይ፤ መንፈስ በሰማይ ላይ ሆነው አይደለም፤ ሥጋ የሰይጣን ተጣማሪ ነው፤ ከሥጋ የተወለደው ከመንፈስ ለተወለደው ጠላት ነው፤ (ገላ.4:29)፤ ከሥጋ የተወለደ ከውጭ (ከጨለማ) የተወለደ ሲሆን፤ ከመንፈስ የተወለደ፤ በተቃራኒ ከቤት/ከውስጥ ከብርሃን በእውነትና መንገድ ስለተወለደ የብርሃን ልጅ ነው፤ እንዲሁም ከሥጋ የተወለደ ሥጋ ገለባ ነውና ከውጭ፤ (ከገለባ፤ ከሚጣለው) ተወለደ፤ ከሥጋ የተወለደ ስለሆነ ተገናኛ እንዲጣል፤ እንዲሰቀል ከተፈረደበት ወንጀለኛ ክርኩሱ የተወለደ ነው፤ ሰይጣን በሥጋ ቁርበት ጥልቅ ጨለማ መጋረጃ የተሸፈነ ጨለማ ነው፤ ክርስቶስም ሰይጣንን ሲመክተው ወደ ዓለም ሲመጣ በተመሳሳይ ተቃራኒ፤ ሰው ክብሩን ዓይቶ አይድንምና (ዘፀ.33:20) በሥጋ ቁርበት ጨለማ የተሸፈነ ብርሃን ሆኖ ነውና፤ ከብሩ ሦስቱን ደቀ-መዛሙርት እጁን ጭኖ እስኪያድናቸው ድረስ እንደ መታቸው በአክብሮት እናነባለን፤ እግዚአብሔርም ከእስራኤል ዙሪያ ከበብ ቀጥሎ፤ ከከበበው ጥቁር መጋጃ ጨለማ የተጋረደ ብርሃን ነበረ ማለት ይቻላል፤ እስራኤል ደግሞ ራሷ በዙሪዋን በነበሩ አሕዛብ ጨለማ መንግሥታት የተከበበች ብርሃን ነበረች፤ እስራኤል ሸለፈትን ቆርጠው መጣላቸው አሕዛብን ቆርጦ የመጣል ፍርድ ነበረ፤

አዳምና ሚስቱ ከእግዚአብሔር አምላክ ፊት ሸሽተው በገነት ዛፎች ጥላ ጨለማ የተሸሸጉት ለምንድን ነው? ሰይጣን ያለበሳቸውን ገፍፈው ለመጣል ሳስተው/ራርተው፤ አዝነውለት ነው፤ ይህ በተግባር ሲታይ እንተና እኔ ከሰይጣን የሆነ ቅጠል ሥጋ ቁርበት ገፍፈን ከመጣል ራርተን ከዚህ ይልቅ ከእግዚአብሔር ድምፅ በሕይወት ዘመን ሁሉ መሸሽ ማለትን ይተረጉማል፤ መጽሐፍ አዳምና ሔዋን ሸሹ የሚለው እነርሱ የለበሱት ጨለማ፤ ብርሃን ከሆነው እግዚአብሔር ቃል ከክርስቶስ ፊት አዳሞችን ሊሸፍን ባለመቻል እነርሱን ለፍርድ እርቃናቸውን አሳልፎ ሰጥቶ ጥሎአቸው ሸሸ እንጂ፤

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጉ አንብቡም፤ አፌ አሂልና መንፈሱም ስብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንጀራውንም የሚያጣ የለም፤ ሊሳ.34:16

ሰይጣን በእስራኤል ሥርዓት ተራቁቶ ከመገኘት ገደል መግባትን መምረጡን የእግዚአብሔር ድምፅ ከሆነው ክርስቶስ ፊት ሸሽቶ ወገኑ ወደ ሆነው ዛፎች ጥላ ጨለማ መሸሸን ተጽፎ እናነባለን፤ (ዘፍ.3:8) ቁርበት ምንድን ነው? በቁርበትና በሰይጣን መካከል ልዩነቱ ምን ያህል ነው? ቁርበት ተቆርጦ ወደ ውጭ እንዲጣል የተፈረደበት የሥጋ ቁልፈት የተባለው ክፍለ አካላችን ለመሆኑ ተጽፏል፤ (ዘፍ.17: 11፤ ቁ. 14) እርሱም ርኩሳት፤ (ኢሳ.52:1-2)፤ ሞት፤ (ቆላ. 2:13)፤ እርሱም ምን ሲሆን፤ ርኩሳት ምንድን ነው? በርኩሳትና ርኩሳ መካከል ምን ያህል ልዩነት አለ? ርኩሳት ርኩሳ ነው እንጂ ሌላ አይደለም፤ ሞት፤ ርኩሳና ርኩሳት ማነው? አዳሞች ከእግዚአብሔር ፊት የሸሹት ቅጠል ስለለበሱ ነው ወይስ ርኩሳት የተባለውን ስለለበሱ ነው? ወደ ብርሃን (ወደ እግዚአብሔር) የሚሸሽ ሰው ቅድስናን የለበሰ ነው ወይስ ርኩሳትን የለበሰ ሰው ነው? ወደ ጨለማ (ወደ ሰይጣን) የሚሸሽ ሰው ርኩሳትን የለበሰ ሰው ነው ወይስ ቅድስናን የለበሰ ሰው ነው? ቅድስናን የለበሰ ማለት ክርስቶስን የለበሰ ሲሆን፤ ርኩሳትን የለበሰ ሰው ማንን የለበሰ ሰው ነው? ስለ ሆነ አዳሞች ከእግዚአብሔር ፊት የሸሹት ርኩሳትን (ሰይጣንን) ስለለበሱ ነው እንጂ ቅጠል ስለለበሱ አይደለም፤ በቁርበት፤ በሞትና በርኩሳት መካከል ልዩነት የለም፤ ቁርበት ቁርበት ሳይሆን፤ ሰይጣን ቁርበት ነው፤ ሞት፤ ርኩሳት፤ ቁርበት፤ የሰጋ ቁልፈት ነው፤

ይህ እውነት ነው ወይስ ሐሰት? የሐሰት እውነት ነው ወይስ የእውነት እውነት? በውጭ፤ በብዙ ዘመናት ርቀት፤ በብዙ ኪሎ ሜትሮች ርቀት፤ ከማንነታችን በርቀት፤ በታሪክ ብቻ የሰማነው (ያነበብነው) እውነት፤ ነው ወይስ ዓይናችን ያየው፤ ጆሮቻችን ያረጋገጠው፤ በሕይወታችን ተገልጦ ያየነው እውነት ነው? የእውነት እውነት በርቀት በወሬ የታወቀ እውነት ሳይሆን፤ በሕይወት የተገለጠ ተጨባጭ ሲሆን ነው፤ ለሰይጣን ሞት፤ ሞት ነው ወይስ ብርሃን ሞት ነው? (እግዚአብሔር?) ለሰይጣን፤ ብርሃን ብርሃን

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጉ አንብቡም፤ አፌ አሂልና መንፈሱም ስብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንጀራውንም የሚያጣ የለም፤ ሊሳ.34:16

ነው ወይስ ጨለማው ብርሃን ነው? ለሰይጣን መንፍቃልና መንፍቃልያው ነው ወይስ ጨለማ መንፍቃልያው ነው? በእንዲህ ሁኔታ ሰው ከእግዚአብሔር ፊት ወደ ተቃራኒ አቅጣጫ፤ ወደ ጨለማ ከሸሸ እርሱ ሰው መሆኑ ነው ወይስ ሰይጣን መሆኑ ነው? በመጀመሪያ ሰይጣን በገነት ከእግዚአብሔር ፊት ሲኮበልል፤ ራቁቱን ኮበለለ ወይስ የሥጋ ቁርበት ተከናኝቦ ነው የኮበለለው? ሰይጣን በዚያን ጊዜ ሽሽቶ አሁን አርፏል ወይስ ከእግዚአብሔር ያኔ የጀመረውን ሽሽት መድረሻ አጥቶ እስከ ዛሬም ድረስ በረራ እንደ ቀጠለ ነው? ያኔ ሰይጣን ራቁቱ ሆኖ ተገለጾ ሸሸ በአዳሞች ተሸፍኖ ከነርሱ ጋር አንድ አካል፤ አንድ አባል ሆኖ ተዋሽዶ እጥልቅ ውስጥ-ውስጥ ሆኖ መጽሐፉ ጭምር ተሳስቶ የሚሸሸው ማን እንደ ሆነ ለይቶ፤ አበጥሮ የእውነት እውነቱን ሳይመሰክር አልፎ አዳምና ሄዋን ከአምላክ ፊት በገነት ዛፎች መካከል ተሸሽጦ እስኪል ድረስ አንድ አምላል፤ አንድ አካል ሆኖ ነበር የሸሸው? ዛሬስ ራቁቱን ሆኖ በግልፅ እየሸሸ ነው ወይስ ጨለማ ተንፍፅፎ እየበረረ ነው? ጨለማው ምንድን ነው? በጥፋ ሁኔታ መሸፈን የሚችለው ጨለማ ነው ወይስ የሥጋ ቁርበት ነው? ያኔ የሥጋ ቁርበትና ሰይጣኑ በፍፁም አንድነት ይሸሹ ነበር ወይስ የሥጋ ቁርበት የሆኑት አዳሞች ወደ እግዚአብሔር ሲሸሹ ሰይጣኑ ተነጥሎ ብቻውን ወደ ተቃራኒ ሸሽቷል? ዛሬ ሰይጣን ወደ እግዚአብሔር እየሸሸ ነው ወይስ ከእግዚአብሔር እየሸሸ ነው? በግልፅ እየሸሸ ነው ወይስ ተሠውሮ፤ ተሸፋፍኖ እየሸሸነው? ያኔ የሥጋን ቁርበት ተከናኝቦ ሸሸ፤ ዛሬ በምን ተሸፋፍኖ ማንን ተሳብሶ እየሸሸ ነው? ያኔ ከእግዚአብሔር ድምፅ ሲሸሸ የተጎናፀፈው፤ የሥጋ ቁርበትን ነው ወይስ ሰውን ነው? ዛሬ ቁርበቱን ነጥሎ ተከናኝቦ እየሸሸ ነው ወይስ ቁርበቱን ከነሰውዬው ተንፍፅፎ ነው? የዛሬ ሰዎች ከአዳሞች ስለሚሻሉ ከሰይጣኑ በተቃራኒ ወደ እግዚአብሔር እየሸሹ ነው ወይስ ከሰይጣኑ ጋር ፍፁም አንድ አካል፤ አንድ አምላል ሆነው በጣምራ ከእግዚአብሔር (ከብርሃን፤ ከእውነት፤ ከግልጽት) እንደ ጥንቱም እየሸሹ ነው? አንባቢና እኔስ እንዴት ነን? አዳም፤ (ሰይጣን) ከሸለፈቱ

ያልወጣ፤ የተሸፋፈነ ስለሆነ ሁልጊዜም በብርሃን ከመገለጽ ይሸሻል፡፡ ይህን ከሰይጣን፤ ምንም ሳይለይ በጣምራ ከእውነት የሚሸሸውን ሁሉ ሰው ነው ለማለት እንዴት እንችላለን? ነው፤ ጥያቄው፡፡ አሁን ሰይጣን በሰው ተዋሽዶ በተጨባጭ ማለት በእውነት፤ እውነት ቤተ-ክርስቲያን የሞላውን አንድ ብሎ ከታላቁ ጀምሮ እስከ ታናሹ በየጋቢናቸው ተቀምጦ በከፍተኛ ፍጥነት እየነዳ ሽሽት ላይ ያለው ለኔ ይታያል ላንተ አይታይም? ዓይንህን አልተገረዝክም? ያለው

የሥጋን ምንነትና ፍርዱን አስፋፍተን ለማየት በነዚህ ጥቅሶች ብርሃን እንታገዝ፤ (ገላ.2:20፤ 5:24፤ መዝ.22:16-18፤ ኢሳ.50:6) ጳውሎስ በ(ገላ.2:20፤) ላይ ከክርስቶስ ጋር ስለመስቀሉ ሲመሰክር፤ ንጉሡ ዳዊት (መዝ.22:16-21) በሚነበበው ከክርስቶስ ጋር ብዙ ውሾች ከብበውት እንደነበር፤ የክፋተኞች ጉባዔ ይዞት፤ እጆቹንና እግሮቹን ተቸንክሮ፤ አጥንቶቹ ሁሉ፤ ተቆጥረው፤ ...ልብሱን ተከፋፍለውበት፤ ቀሚሱ ላይ ዕጣ ተጣጥለውበት እንደነበር ሲገልጽ፤ ነቢዩ ኢሳይያስም በ(ሦ.50:6) ላይ ከክርስቶስ ጋር ጀርባውን ለገራፊዎች፤ ጉንጨን ለጠጉር ነጪዎች ፊቱን ለውርደትና ለትፋት ሰጥቶ እንደ ነበር እናነብላለን፡፡ እንዲሁም ደግሞ በ(ገላ.5:24) ላይ ሐዋርያው ጳውሎስ የክርስቶስ ኢየሱስ የሆኑት ሥጋን ከክፉ መሻቱና ከምኞቱ ጋር የሰቀሉ መሆኑን ያመለክታል፤ ይኸውም ከክርስቶስ ጋር የተደረገ ድርጊት ነው፡፡ ይህ ሁሉ የተፈጸመውና እንዲፈጸም የተነገረው በውጫዊ (ፊደላዊ) ማንነት ላይ ሳይሆን፤ በውስጥ መንፈሳዊ ማንነት ላይ ነው፡፡ እንግዲህ ሥጋ ማለት ውስጣዊ የዓመፅና የክፉ ኃይል መሆኑን አውቀን ሥጋን ማለት ሰይጣንን (ጠላት መሆኑን ተረድተን) ከክርስቶስ ጋር በመስቀል ላይ ማለት በሰማያዊ ከፍታ ሥፍራ ላይ ተሰቅለን ሰይጣንን ሰቅለነው እንድንገድለውና ወርደን አውርደነው ደግሞ በጥምቀት መቃብር ሲያል ተቀብረን እንድንቀብረው ይህ አስቸኳይ ጥሪ ይሁንልን፡፡

በዚህ ሁኔታ ስንመለከት ሥጋ እኛ በውጭ የምናውቀው ግልጽ አካል ሰውነት እንዳይደለ ተጨማሪ ማረጋገጫ ይሆናል። ይህ የጳውሎስም ሆነ የእኛ ሥጋ በውጭ በሚታየው በቁሳዊ መስቀል እንደተሰቀለ ሳይሆን በማይታየው በውስጥ በኃጢአተኛ ሰውነት መስቀልን ይገልጻል። ተደጋግሞ እንደተነገረው ሥጋን ከክፉ መሻቱና ከምኞቱ ጋር ሰቀሉት ማለት በአጭር ቃል ሰይጣንን ጠቅልለው ከነሥራው ሰቀሉት ማለት ነው፤ በመሞት እሱን እናጠፋና እንሻገራለን። አንድ ሰው የተሰቀለውን ክርስቶስ ሊከተል ሲወስን፤ ወይም የኢየሱስ ክርስቶስ የሆኑት ሥጋቸውን ከክፉ መሻቱና ምኞቱ ጋር ሰቀሉ ሲል የተሰቀለው ሰው በፈቃዱ ይሰቀላል ወይስ ሌላው ሰው አስገድዶት ይሰቅለዋል?

በጥምቀት ከእርሱ ጋር ሲቀበር በራሱ ፈቃድ ይቀበራል ወይስ ተገድዶ ነው የሚቀበረው? ክፉ (ማቴ.13:19) መሻትና ምኞት ከሰይጣን ነው። ጌታ ኢየሱስ በግልጽ አካል ሕይወቱ በሰው ፊት በውጫዊ የእውነት ገጽታነቱ ከመሰቀሉም በፊት በሰው-ር (በእግዚአብሔር ፊት) ከክፉ መሻቱና ምኞቱ ጋር በእውነት እውነቱ የተሰቀለ ነበር። ደግመው በሰው ፊት በግልጽ (በጥላ) የሰቀሉት፤ ማለት በመንፈስ የተሰቀለውን በፊደል ሰቀሉት። ጳውሎስ ሥጋን ከክፉ መሻቱና ምኞቱ ጋር በእግዚአብሔር ፊት ውስጣዊ በሆነው እውነት በሰው-ር እንደ ተሰቀለ እንዲሁ እኛም ሥጋን ከክፉ መሻቱና ምኞቱ ጋር በእግዚአብሔር ፊት በእውነት እውነቱ በሰው-ር በእግዚአብሔር እንድንሰቀል ጥሪ ያደርጋል።

ሰውምኮ ለአንድ ነገር መድረስ ሲያቅተው ተሰቅያለሁ፤ ተንጠልጥያለሁ እያለ የሚናገረው በውጭ በቁስ-አካል ሰውነቱ እየተንቀሳቀሰ በውስጥ አካሉ መንጠልጠሉን ሲገልጽ ነው። እርግጥ ያልሆነ ነገር ሁሉ በጭፍን ስለሆነ ጣዖት ነው፤ ሰይጣን የዕውሮቸን ዓይን ሊገልጥ ብርሃን ሊሰጥ ይችላልን? (ዮሐ. 10:21)

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጉ አንብቡም፤ አፈ አሃልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንደራውንም የሚያጣ የለም፤ ሊሳ.34:16

የዚህኛው ዓለም ተጨባጩ ቁስ አካላዊው ሥጋ፤ የዚያኛው የመንፈሳዊ ዓለም ሥጋ ምሳሌ፤ ምስሉ (ጥላው)፤ ጣዖቱ ነው። ምስያ ነገር ሁልጊዜም ዋናውን ሊሸፍንና ሊያስረሳ፤ ሊከልል የተፈጠረ ጣዖት ነው። ጣዖቱ ስልም ጥላጫለማ የሚፈጥር ነገር ሁሉም ማለቱ ነው። ሰዎች ሥጋ እያልን የምንጠራው ጥላውን (ጣዖቱን) የሐሰት እውነቱን ነው። (መክብ.12:7)። አፈርም ወደ ነበረበት ምድር ሳይመለስ ነፍሱም ወደ ሰጠው ወደ እግዚአብሔር ሳይመለስ ፈጣሪህን አሰብ፤ (ዘፍ.3:19፤ መዝ.103:14) የተባለው።

የምንመለከተው የዚያኛው ዓለም ቋንቋ፤ አባባልና ሥርዓት እስከሆነ፤ በእግዚአብሔር ዓለም ሥጋ የተባለው በሰው ዓለም ፍቺው ይኸው ከላይ የተገለጸው ነው። የጌታን ሥጋም በተመለከተ በዚያኛው በእግዚአብሔር ዓለም «ሥጋ» የሚባለው በሰው ዓለም ረቂቅ (መንፈሳዊ) ስለሆነ ተጨባጭ በሆነው በሰው ዓለም ቋንቋ ለመግለፅ ቀጥተኛ መንገድ የለውምና ስለሆነም ጠመዝማዛ መንገድ ተጓዝን። «ሥጋዬን የሚበላ፤ ደሜንም የሚጠጣ» የሚለው በመንፈሳዊውና በብርሃን ዓለም ቋንቋ ነው እንጂ በሰውና በጨለማ ቋንቋ ከቶ አይደለም።

በተጨማሪም «እግዚአብሔር አንድ ነው» የሚለው ቃል መሠረታዊ እውነት ነው። በእግዚአብሔር መንግሥት ከአንዱ እግዚአብሔር በስተቀር ሌላ የሚቆጠርና የሚዘረዘር ነገር ከቶ የለም፤ ጥላ የለምና። እግዚአብሔር የማይጨመርበትና የማይቀንሰበት አንድና ሁሉ ነገር ሆኖ፤ ሁሉም ነገር ደግሞ አንድ ሆኖ እናገኘዋለን። እንዲህ ማለትም ሥጋውም፤ ደሙም፤ እንጀራም፤ ውኃም፤ ወተትም፤ ዳዖም፤ እግዚአብሔር ወይም የእግዚአብሔር ቃል እርሱም ክርስቶስ ነው። እግዚአብሔር ሁሉ በሁሉ ነው። ደም የምንለው በዚህኛው ዓለም ደም እንደሆነ በዚያኛውም ዓለም ደም እንደሆነ፤ የሚዘልቅ ነገር ሳይሆን፤ ያኛውን ጠቁሞ ለራሱ የሚጠፋ ሞግዚት ስለሆነ ቋሚው ደም ከቅዱስ መንፈስ የሚፈልቀው ቃል

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጉ አንብቡም፤ አፈ አሃልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንደራውንም የሚያጣ የለም፤ ሊሳ.34:16

ሆኖ ይቀራል፡፡ ውኃ፤ ውኃ ሳይሆን ከቅዱስ መንፈስ የሚፈልቀውን ቅዱስ ቃል ጠቁሞ የእኛ ውኃ፤ ውኃነቱ ይጠፋል፡፡ እግዚአብሔር ሁሉን ነገር ወይም ጉዳይ የሚፈጽመው በአንድ ነገር በቃሉ ማለት በክርስቶስ ብቻ ነው፡፡ ሙሴ በአንዲት በትር እርሰዋም ክርስቶስ የሆነች ለአገልግሎት ሁሉ በቂ ነበረች፡፡

የምንመለከተውን ሥጋ ግለፅ ለማድረግ እየሄድን ነው፡፡ ውጫዊው ተጨባጩ አካል አፈር እንጂ ሥጋ አይደለም፤ የሰውን ውስጥ ለራሱ መሰወሪያነት ለመገልገል ሲል ተጨባጩን አካል ሥጋ ነው ብሎ የሰሐተት ሰያሜ ያስጨበጠው ሰይጣን ነው፡፡ በውጭ በመልክ ተርጓሚውም ፈራጁም እርሱ ስለሆነ፤ በከፉ ሥራ ሁሉ የሚከሰሰው፤ የሚወቀሰው፤ የሚወነጀለው ቁሳዊው አካል ውጩ ሆኖ ቀረና ሰይጣን በሥጋው ማለትም በመሰወሪያው እንዳይታወቅ ከውስጥ ተሸሽጎ የብርሃን ወንጌል እስኪበራ ድረስ ማንም ሳይነካው በሰላም መኖር ችሏል፡፡ በውጪው ዓለም የታወቀው ሥጋ በሐሰት እውነት ነው፡፡

ሥጋን ደግሞ ከአፈር ለይተን (ቀድሰን) ማስቀመጥ አለብን እንጂ ማደበላለቅ፤ ማዳቀል አይቻልም፡፡ ትንሣኤ ማለት ከአፈር መለየት ሳይሆን፤ አፈር በቦታው እያለ ከሥጋ መለየት፤ ሥጋን ገፍፎ መጣል ከሥጋ ቆለፈት ውስጥ መውጣት (መገረዝ) ነው፡፡ (ቀላ.2:11-12፤ 3:9-10)፡፡ በውጭ ተንቀሳቃሾች የአፈር አካላችን በእውነት እውነት አፈር ሲሆን፤ ረግጠን የምንመላለስበት የውጭ ሜዳው ግዙዙ አፈር፤ የሐሰት እውነት አፈር ነው፤ የሐሰት እውነት ሲባልም፤ ጥንት ሰው ከሰይጣን የወረሰው መሰል እውነት፤ ምስያ እውነት መሆኑ በመግቢያ ሳይ ታትሯል፤ የመንፈስ አፈር ደግሞ የፊደል (ፍጥረታዊ)አፈር አይደለም፤ የውጭ ምድር የውስጥ ምድር አይደለምና፡፡ ውጫዊው አፈር የአፈር ምስል ጥላ ነው፡፡ አፈር፤ አፈር ነው እንጂ፤ ሥጋ አይደለም፡፡ ሥጋ አፈር

አይደለምና ወደ አፈር አይመለስም፤ አይበሰብስም፤ አፈር አይደለምና አፈር አይሆንም፡፡

አፈር ግን ወደ ተገኝበት አፈሩ ወደ ምድር ይመለሳል (መክ.12:7፤ ዘፍ.3:19/ለ ...)፡፡ ሥጋ ቢበሰብስ ኖሮ ፍርዱ ቀላል ነበር፤ ግን ፈቅዶ ስለማይበሰብስ የሥጋ ፍርድ ገሃነመ እሳት ሆነ፡፡ ሥጋ፤ የሥራውን ያመረተውን የኃጢአት ዋጋ ሥቃይን የመቀበያ ክፍለ-አካላችን ነው፤ ኃጢአት የምትሠራ ነፍስ እርስዋ ትሞታለች የሚለው ኃጢአት የሥጋ ሥራ ስለመሆኑ ተጽፏል፡፡ ውጫዊው አፈር ክፍለ-አካል የሥጋ ሥራ ውጤት በውጭ የሚገለጥበት ነው እንጂ ሥራው የሥጋ ነው፡፡ እግዚአብሔር ሥጋንና ነፍስን ባንድነት በገኘነም እንደሚያጠፋ ደግሞ ተጽፏል፤ (ማቴ.10:28) አብርሃም፤ ይሥሐቅ፤ ኢየሱስ፤ እስጢፋኖስ በሥጋ ከመሞታቸው ቀድመው ነፍሳቸውን ለእግዚአብሔር እንዳስረከቡ ታሪክ ይገልጻል፡፡ ነፍስን ቶሎ ቀድሰን ለእግዚአብሔር ካሳሰረከብን፤ ከሥጋ ጋር ሆኖ የሠራችው ኃጢአት ዋጋ የዘላለም ሞት እንዳያገኛት ማሸሽ ነው፡፡ ኃጢአት እሳት የሚቀጣተጠልበት ደረቅ እንጨት ነው፡፡ ሥጋ ከገሃነመ-እሳት ጋር ተመጣጣኝ ነው፡፡ አይሞትምና የመቋቋም ብቃት አለው፡፡ ሥጋን ጊዜ ሳይሰጡ ቶሎ ብሎ አሁን ገፍፈው ካልጣሉት ለገሃነመ እሳት መለኮሻነት ያገለግላል፡፡ የአፈር አካል ለገሃነም እሳት ብቁ ሰላይደለ የእርሱ ፍርድ በሰብሶ አፈር ሆኖ መቅረት ብቻ ነው፡፡ አፈርን የሰጠው አፈር ነውና ንብረቱን መልሶ ይረከበዋል፡፡ አፈር የባርነት ቀንበር፤ የቁርኝት ግንድ ነው፡፡ አፈርን ማራገፍ አሁያ ጭነቱን እንደ ማራገፍ ነው፡፡ ተቃራኒዎች መንፈስና ሥጋ ናቸው እንጂ፤ አፈርና መንፈስ አይደሉም፡፡

- የሥጋ አሳብ ሞት ነው፤ የመንፈስ አሳብ ግን ሕይወትና ሰላም ነው እንጂ (ሮሜ8:6) የአፈር አሳብ ሞት ነው አይልም፡፡
- አንድ ሰው ለሥጋ እያሰበ ለመንፈስ ሊያሰብ አይችልም፤ ቁ.6፤

- ስለሥጋ የሚያስቡ ከእግዚአብሔር ጋር ጥለኞች (ጠፋቶች) ናቸው፤ ቁ.7፤
- በሥጋ የሚመላለስ ለእግዚአብሔር ሊገባ ከቶ አይችልም፤ ቁ.8፤
- በሥጋ የሚኖር በመንፈስ መኖር አይችልም፤ ቁ.9፤
- በሥጋ አሳብ ግለት በሰይጣን አሳብ የሚመሩ ሁሉ በሥጋ ሕያዋን በመንፈስ ግን መታን ናቸው፤ ቁ.13፤
- በመንፈስ የሥጋን ሥራ የገደለ በሕይወት ይኖራል ቁ.13/ለ፤ እንጂ፤ በመንፈስ የአፈርን ሥራ የገደለ በሕይወት ይኖራል አይደለም፤
- በሥጋ የሚመሩ ሳይሆን በመንፈስ የሚመሩ ብቻ የእግዚአብሔር ልጆች ናቸው፤ ቁ.14፤
- የቆላስይስ ቤተ-ክርስቲያን ምእመናን የሥጋን ሰውነት የተገፈፉ ናቸው፤ እንጂ የአፈርን ቁርበት የተገፈፉ አይደሉም፤
- ጥምቀት የአፈር ሰውነት ተገፎ የሚቀበርበት የሚታይ መቃብር ሳይሆን፤ የሥጋ ሰውነት ተገፍፎ የሚቀበርበት የማይታይ ጉድጓድ ነው። (ቆላ.2:11-12) ሥጋን የሚታየው መቃብር ሊይዘው አይችልም።
- ሥጋ እንዲሰቀል የተፈረደበት ከፍለ-አካል ነው እንጂ አፈር እንዲሰቀል አልተፈረደበትም፤ (ገላ.5:24) ሥጋን ማንጠልጠል የሚችል ቁሳዊ መስቀል አይደለም።

አስተውለን ሰንመለከተው ሥጋና መንፈስ የሞትንና የሽረትን ያህል ሲቃረኑ የሚኖሩ በየምድራችን ላይ፤ በየማህበራችን ውስጥ የሚታገሉ (ዘፍ.25:21-26) የዕድሜ ልክ ሠልፈኞች፤ በአንድ አካል ሁለት አባል ናቸው። ሥጋንና አፈርን ለይቶ አለመመልከቱ የወንጌልን ፍቺ ያሳያል። በ(ገላ.2:20) ላይና (6:14) ላይ ጳውሎስ ከጌታ ጋር ከዓለም መሰቀሉን፤

ዓለምም ከእርሱ መሰቀሉን የሚመሰክረው በሰው-ር አካል በሥጋ እንጂ በተጨባጭ በፊደል (ፍጥረታዊ)አካል በአፈሩ አይደለም።

በ(ገላ.5:24) ላይ ደግሞ እንደሚያመለክተው የክርስቶስ ኢየሱስ የሆኑት ሥጋን ከክፉ መሻቱና ምኞቱ ጋር የሰቀሉ ናቸው እንጂ አፈሩን ቁሱን የሰቀሉት አይደሉም። በተመሳሳይ ረድፍ ዳዊት...እጆቼንና እግሮቼን ቸነክሩኝ ሲል፤ ኢሳይያስም ጀርባዬን ለገራፊዎች፤ ጉንጨን ለጠጉር ነፃዎች ሰጠሁ (መዝ.22:16-18፤ ኢሳ.50: 6፤) የሚለበት በእውነት፤ እውነት በሥጋ ላይ የተቀበሉት መከራ እንጂ በሐሰት እውነት በውጭ በተለመደ አፈር በሆነው አካል ላይ የተፈጸመ ፊደላዊ (ቁሳዊ) መከራ አይደለም። በ(ገላ.5:19-21) ላይ የተዘረዘሩት የሥጋ (የሰይጣን) ፍሬዎች ናቸው እንጂ፤ የአፈር ፍሬዎች አይደሉም። የሥጋ ሲባል የሰይጣን ነው። ሥጋ ሚስት ስለሆነ ከሰይጣን እየጸነሰ ነው እነዚህን የጥፋት ፍሬዎች የሚወልደው።

የሰው ሥጋ ተቃራኒነት፤

የምናውቀው የሰው ሥጋ ይበሰብሳል፤ የምናውቀው ሥጋ ለማናውቀው ሥጋ ጥላ ሲሆን፤ የምናውቀው መበስበስም ለማናውቀው መበስበስ ጥላ ነው። የጥላ መበስበስ የአካል መበስበስ ነጸብራቅ ነው። በሚታየው የማይታየውን እናይና እንማርበት ዘንድ እንታረምበትም ዘንድ ይህ ለዚያው ማስጠንቀቂያ ነው። የውጪው ሥጋ በሰው ፊት እንደሚበሰብሰና እንደሚሸትት፤ እንዲሁ የውስጡ ሥጋ በውስጥ በጌታ ፊት ይበሰብሳል፤ ይሸትታልም። የውጭ መበስበስ ከባክቴሪያ ሲሆን፤ የውስጥ መበስበስ ከኃጢአት ነው። ባክቴሪያ ውስጥን ሊያበሰብስ ሊገባ በሩ ጠባብ ነው። ኃጢአት ግን በጠባቡ በር ወደ ወስጥ ይገባል፤ ያበሰብሳል። የሰው በውጭ የሚታየው ትዕቢት የውስጡ ዕብጠት ነው። የአካባቢዬ ሰው ትዕቢተኛውን ሰው «ይመግላል፤ ትመግላለች» ይላል። የውስጣዊ መበስበሱን ይገልጻል።

ነቢዩ ኢሳይያስ ሲናገር «ከእግር ሜማ አንሥቶ እስከ ራስ ድረስ ጤና የለውም፤ ዕበጥና የሚመጣም ነው...ኢሳ.1:6» ይህም በእግዚአብሔር ፊት ስላልተቀመጠ (ዘፀ.16:33፤ ዘፃ.28:35) ሰው በውጭም በውስጥም ይተላል፤ ይሸትታል፤ ትዕቢቱ መግል የያዘ ዕብጠቱ ነው፤ (ሐሥ.12:23፤ 13:36፤ ኢሳ.14:11፤ ኢዮብ 21:26፤ 17:14/ለ 25:6፤ መዝ.38:5) ይመሳከር። የመንፈስ ትል ምንድን ነው? መንፈስን፤ (ውስጥን የሚያበሰብስብ የመንፈስ ትል ሰይጣን ነው፤ ኃጢአት።

ሰው የተባለ የውጭ ነገርና የውጭ ሰውነቱ ሲተላ ያውቃል ወይስ የውስጡ ነገርና የውስጡ ሰውነት ሲተላ ያውቃል? ውጪው የሚተላው ስለ ውስጡ ምስክር ሆኖ ነው። ውስጥን ከማየት ስለ ታወርን በውጪው ሊያስመሰክርብን አመጣብን። ውስጡ መትላቱን አናውቅ ብለን፤ ከነ ውስጣዊ ትላ ስለምንጀነን፤ ስለምንኮራ፤ ከበሮ መሰንቆ ወስደን ስለምንዘፍንና ስለምንደንስ ጌታ ውርደቱን በውጭ በሰው ፊት ሊያስመሰክርብን የውስጥን ትል ሥጋ አልብሶ ወደ ውጭ አውጥቷል። የበላነው የተከበረ ነገር ይበሰብሳል፤ ይተላል፤ ይገማል፤ የጠጣነው እጅግ ውድ የሆነ ነገር ይበሰብሳል ይገማል፤ ወደ ውጭ ወስደን አፍንጫ ይዘን ጥለን እጅግ ንጹሕ፤ ትልቅና የተከበረ፤ አንቱ እየተባልን ከእርስ በርስ ክብር እየተቀባበልን አንዱ ከሌላው (እንደ አዳምና ሔዋን) ከእርስ በእርስ፤ በጨርቅ ተሸፋፍነን እየተንቀባረርን እንመላለሳለን። ከዚያም ሞተን፤ ተዋርደን ሌላው ሰው አሥሮ ገንዞን አፍንጫ ይዞ አውጥቶ በጥልቅ ጉድጓድ ውስጥ ይጥለናል፤ ክቡር ሆይ የተባልን ሁላ፤ እንበሰብሳለን፤ ሁላችንም እኩል እንገማለን።

(መዝ.38:5) ንጉሤ ዳዊት ከስንፍናዬ የተነሣ ቁስሌ ሸተተ፤ በሰበሰም ... የሚለው በውጭ የፊደል (ፍጥረታዊ)አካሉ ቆስሎበት ነው ወይስ በውስጥ የሰውር አካሉ ቆስሎ በሰብሰበት ነው? መልሱ ግልጽ ነው፤ ዳዊትን ማንም ምንም በግልጽ አላቆሰለውም አልሸተተም፤ ከቶ የሚደፍረውም

አልነበረም፤ ነቢይ ስለነበረ በውስጥ መቁሰሉንና መበስበሱን አይቶ ውርደቱን በእግዚአብሔር ሲያጋልጥና ሲናዘዝ ነው። የጦርስ ንጉሥ በሰው ፊት በሕይወት ነኝ፤ ጤናማ ነኝ ክቡር ነኝ ሲል ከውስጥ በሰውር መበስበሱን እንዳይይ የተጋረደበትን ነቢዩ እንደነቢይነቱ አይቶ መስክርበታል። ከላይ እንዳየነው ሰው በውጭም በውስጥም ይቆስላል፤ በውጭም በውስጥ ይበሰብሳል፤ <<ይህ አሳብ በሐሰት እውነት ላይ የቀረቡ ሦስቱ ምስክሮቼ በተባለ መጽሐፌ «ገሃነው-እሳት» በሚለው ክፍል በይበልጥ ተብራርቷልና ወደፊት ያገኙታል>>

ክርስቶስም ቢሆን፤ በተግባር ተጨባጩን በሰው ቋንቋ ሥጋ የተባለውን መቼም፤ ለማንም አላቀረበም። በማግስቱ የተሰቀለውና የሞተው፤ ማታ ሲበሉት በተረፈ ግማሽ አካል ሳይሆን፤ በሙሉ አካል ሰውነቱ እንደነበረ ነው። አፈርን ሳይሆን ሥጋውን በሕይወት እያለ ማካፈሉ በብርሃን ምስክሮች ተረጋግጧል። ቅዱስ ነገር ከእርሱ ሰው ሁል ጊዜም የተጋረደ ነውና ቅዱሱን ሥጋ በእንጀራ ሸፍኖ አቅርቧል፤ መጋረጃውን ገና አልቀደደም ነበርና። ቃሉ ፈጣሪ ነው፤ ቃሉ እውነት ነው፤ ከአፉ እስከ ወጣ የተባለውን ፈሃሚ ነው እንጂ ባደውን የማይመለስ ነውና የሚለው የዘላለም እውነት ነው። ውኃውን በትእዛዙ ወደ ወይን የለወጠው ዓልአዛር ሆይ፤ ና ውጣ፤ አልጋህን ተሸክመህ ሂድ...ወዘተ፤ ይሆናል፤ ያደርጋል ከንቱ ሆኖ አይቀርም። ሁሉንም ያደረገ ቃል እርሱ ነውና ይህ አያስደንቅም። ኢየሱስ ቃል ነው፤ ቃሉን በእንጀራ ሸፍኖ (ጋርዶ) ሰጥቶአቸዋል። እንጀራው የቃሉ መጋረጃ ነው። ገናም መጋረጃውን አልቀደደምና ከመጋረጃ መቀደድ በኋላ ግን ያልተሸፋፈነውን ራሱን (መንፈስ የሆነ ቃሉን) በብርሃን በቀጥታ እንካፈላለን።

በሰውም ዘንድ ስናይም እንጀራ ተበልቶ ነው ሥጋ የሚሆነው። እርሱ ግን ሰማይንና ምድርን በውስጣቸው ያሉትን ነገሮች ሁሉ ወደ መኖር እንዳመጣ ሁሉ ቃል የበላውን ወደ ሕይወት ማምጣቱ የሚያስደንቅ

አይደለም፡፡ በውጭም የምንበላው የምንጠጣውም ሁሉ እኮ በእርሱ በቃሉ የሆነ ነው፡፡ በእግዚአብሔር ቃል ጭምር እንጂ፤ ሰው በእንጀራ ብቻ በሕይወት አይኖርም (ዘፋ.8:3፤ ማቴ.4:1-4) ነቢዩ ኤርምያስ ቃሉን በላ (15:16)፤ ሐዋርያው ጳውሎስ ጢሞቴዎስን ቃሉን እንዲመገብ መከረው፤ (1ጢሞ.4:6) ነቢዩ ሕዝቅኤልና ወንጌላዊው ዮሐንስ መጽሐፍ በሉ (ሕዝ.2:8-10፤ 3:1-3፤ ራዕይ 10:8-11)፡፡ ቃሉም፤ መጽሐፉም ክርስቶስ መሆኑ የሚታይ ነው፡፡

ጌታ በተሳተፈበት በአንደኛ ፋሲካ በውጭ ሜዳ እንጀራ በቆረሰ ጊዜም የተበላው ወደ ሰው ሕይወት ሲሣወር የተረፈውም ቁርስራሽ አንድ እንዳይወድቅ በአሥራ ሁለቱ መሶቦች ተሰብስቦና ተነሥቶ፤ ተወስዶ የተበላ ስለሆነ ወደ ሰው ሕይወት የተሣወረ /Transferred/ (ዮሐ.6:12፤ ማቴ.14:13-21) መሆኑን እናያለን፤ በሁለተኛ ፋሲካም በተመሳሳይ፡፡ በሦስተኛው ፋሲካ እንዲበሉ የሰጣቸው ሥጋ ከነደሙም ስለነበረ ሕያው መሥዋዕት ነው፡፡ የሥጋ ሕይወት በደሙ ውስጥ ነውና፤ (ዘሌ.17:11፤ ዘፍ.9:4) ይህ ደም ሥጋን የሚነዳ አንቀሳቃሹ ደም ነው ወይ? የሥጋ ሕይወት በደሙ ውስጥ ነውና ደምን ከሥጋ ጋር እንዳይበሉ ታዟል፡፡ የእርሱ ደም ግን እርሱ ባለቤቱ ደሜ ነው ጠጡ ብሎ ባርኮ በወይኑ መሸፈኛነት የሰጠው ቅዱስ ደም እንጂ ሰዎች የምናውቀው የፊደላዊ (የፍጥረታዊ) ሥጋ ደም አይደለም፡፡ ክርስቶስ ከመንፈስ የተወለደ መንፈስ እንጂ ከሥጋ የተወለደ ሥጋ አይደለም፤ የተለመደውን ሥጋ ደም አላቀረበም፡፡ ማስተዋል ያለብን፤ የክርስቶስ ሥጋ የሰው ሥጋ አለ መሆኑን፤ ማለትም ቀደም ሲል እንዳየነው የሰው ሥጋ ከምድር ሲሆን፤ የክርስቶስ ሥጋ ከሰማይ መሆኑን ነው፡፡ ዮሐ.6:50-51፤ 8:23)፤ የሰው ሥጋ ከምድር የሆነ ሥጋ ሲሆን፤ የክርስቶስ ሥጋ ከምድር፤ ከሥጋና ደም ፤ ከወንድ ፈቃድ አይደለም፤ እርሱን የተቀበሉትም እንዲሁ (እንደ እርሱም) ከሥጋና ከደም ከወንድ ፈቃድ አይደሉምና (ዮሐ.1:11-13)፡፡

ሥጋው ሰማያዊ እንደመሆኑ መጠን ለሰማያዊ ሕይወታችን የሚሆን እንጂ፤ ለምድራዊ ሕይወታችን የሚሆን ወደ ቁሳዊ ወደሆነ ሆድ የሚወርድ አይደለም፡፡ ይኸውም አሁንም በሰማያዊ ሥፍራ በፊቱ ከማዕዱ እየተካፈለን በሕይወታችን ውስጥ እየተሠራጨ ይገኛል፤ ሁልጊዜም ይቀጥላል፡፡

የሥጋን ምንነት በተለይ እስክናይ ድረስ፤ የክርስቶስ የት ገብቷል? ለሚለው ጠያቂ መልሱ፤ የክርስቶስ ሥጋ ከውጭ ወደ ውስጥ፤ ከፊደል ወደ መንፈስ ከጥላ ወደ አካል፤ ከሙታንነት ወደ ሕያውነት ተቀየረ፡፡ ሥጋው ተበላ፤ ደሙ ተጠጣ፤ ቀሪው በአሥራ ሁለቱ ተንቀሳቃሽና ሕያዋን መሶቦች ሙሉ ሆኖ ተነሣ፤ ገና ሊበሉ ላሉት ሁሉ ወደ ዓለም ሁሉ እየተላከ እስከ ዓለም ፍጻሜ ድረስ አገልግሎቱን እንደ ቀጠለ ነው፡፡

ክርስቶስ ሕያው ሆኗል የማለት ማረጋገጫም በእነዚህ ተመልሶ መንቀሳቀሱ ነው፡፡ እርሱ በእነርሱ በበሉትና በጠጡት ሕያው፤ እነርሱ በእርሱ በበሉትና በጠጡት ሕያዋን ሆኑ፤ (ዮሐ.6:56-57) ይመሳከር፡፡ ክርስቶስ እየተቆራረሰና እየተበላ ይባላል፤ ቀደም ሲል እንዳየነውም ብዙ ተባዙ ምድርን ሙሉ ተብሎ የተጻፈው እየተፈፀመ ነውና፡፡ ልዕለ ሰበዓዊ አበሃዝ፤ {SUPERNATURAL WAY OF MULTIPLICATION} የፋሲካው ሕያው እንጀራ በነዚህ መሶቦች ተንቀሳቅሶ ወደ ዓለም ሁሉ ተዳርሷል፡፡

(ሞትና ሕይወት፤ በሥጋና በመንፈስ መካከል፤)

የሥጋህ ሞት ለመንፈስህ ሕይወት ሲሆን፤ የመንፈስህ ሞትም ለሥጋህ ሕይወት ነው፡፡ ሕይወት ሲጠፋ ሞት ይነግሣል፤ ሞት ሲጠፋ ሕይወት ይነግሣል፡፡ ነገሩ እንደኛው ሲጠፋ ሳይሆን አንዱ በሌላኛው ቁጥጥር ሥር ሲሆን ማለት ነው፡፡ ሕይወትና ሞት ይፈራረቃሉ፤ ማለት ሥጋና መንፈስ ይፈራረቃሉ ነው፡፡ የሥጋ ሞት ሲባል የፊደል (ፍጥረታዊ)አካል የቁሱ

መሞት ማለት አለመሆኑ የሚታወቅ ነው። ሥጋና መንፈስ በመለኮታዊና በሰበዓዊ አገላለፅ ሆኖ አለመጣጣምን ከመፍጠሩ በስተቀር ሁለቱም እቻ ተነጻጻሪና ተመሳሳይ እንጂ አንዱ ጉልህ ሌላው ረቂቅ አካል አለመሆናቸውን ደጋግመን ማየታችን ነው። ፍልሚያቸውና መግጥሟቸውም በውስጥ በጌታ ፊት፤ ሕይወታቸውም በውስጥ በጌታ ፊት እንጂ በውጭ በሰው ፊት የሚታይ አይደለም።

አዳም፤ አዳማዊውን ሁሉ ይዞ በመንፈስ ሞቶ በሥጋ ሕያው ሲሆን፤ ክርስቶስ ደግሞ በተቃራኒ ክርስቶሳውያንን ሁሉ ይዞ በሥጋ ሞቶ በመንፈስ ሕያው ሆኖአል፤ (1ኛጥ.3:18)፤ ይህ የሚያሳየው ኢየሱስ በቁሳዊ መስቀል ላይ በቁስ-አካል ሞቶና በቁስ-አካል ተቀብሮ መነሣቱን ብቻ የሚያሳይ ሳይሆን ኢየሱስ መቼም ቢሆን ምልልሱ በመንፈስ እንጂ በሥጋ ሰላልነበረና ከአብ ሰላልተለየ በመንፈስ የሥጋን ሥራ የገደለ በመሆኑ፤ ሥጋው ከመንፈሱ የተነሣ በቁመና የሞተ ስለነበረ የኢየሱስ ሕያውነቱ ተቋርጦ የቀጠለ ሳይሆን ሁልጊዜም ሕያው ነበረ፤ ነውም (ዮሐ.14:19-20፤ ሉቃስ 24:23፤ ዕብ.9:14) አዳምና አዳማዊው የሆነ የሰው ልጅ ሁሉ በቁመናው ሙት ሲሆን፤ ክርስቶስና ክርስቶሳውያን የሆኑት ሁሉ በቁመናቸው ሕያዋን ናቸው፤ ማለትም የተቀበሉት ክርስቶስ ሕያው ስለሆነ፤ ከተቀበሉት ሕያው ቃሉ ማለት ከመንፈሱ (ከእርሱ) የተነሣ አሁኑኑ ከሞት ወደ ሕይወት የተሻገሩ ሕያዋን ናቸው። «አሁን ነው» ተብሎ እንደተጻፈ፤ (ዮሐ.5:24-25) ከትንሣኤ በኋላ በተፈጸመ ዘመን ውስጥ ቀጠሮ የለም። ስለሆነም ሥጋውያን ሁሉ አዳማውያን ስለሆኑ አሁኑኑ ሙታን ናቸው እንጂ፤ ቀጠሮ የለም። እርሱ ከአብ የተነሣ ሕያው ሲሆን እኛ ከእርሱ የተነሣ ብቻ ሕያዋን ነን (ዮሐ.6:57)። ሰው ያለ ክርስቶስ መድረሻ የሌለው ለነፋስ የተሰጠ ዱቄት ነው፤ ነፋስም ዲያብሎስ። አሁንም ያለ ክርስቶስ በመሆኑ ያለ መድረሻ እየሸሸ ይታያል፤ በሰው ፊት ስላማዊ ይመስላል እንጂ ውሸቱን። ከሕይወት ወደ

ሞት መሸሽ፤ አዳም እንደደረገ ነው። «እነርሱም ቀኑ በመሸ ጊዜ የእግዚአብሔርን የአምላክን ድምፅ ከገነት ውስጥ ሲመላለስ ሰሙ፤ አዳምና ሚስቱም ከእግዚአብሔር ከአምላክ ፊት በገነት ዛፎች መካከል ተሸሸጉ፤ (ዘፍ.3:8)»

ለሰው ልጅ መሞቱ ኃጢአት ሳይሆን፤ መጥፊያው ሙት መሆኑን አለማመኑና መከዱ እፊሃውን በእጅ ሥራው መሸፋፈኑ ነው። ይህም የብርሃንን ምስክር አለማመኑ። ክርስቶስ ሕይወት ከሆነ፤ አዳም ሞት ነው። እንዲህ ማለትም ሥጋውያን ሙታን፤ መንፈሳውያን ሕያዋን ናቸው ማለት ነው። ይህ፤ መንፈሳዊው ትንሣኤና መንፈሳዊው ሕይወት በአዲስ ኪዳን የመጣ ሲሆን፤ በብሉይ ኪዳን የመጣው ቁሳዊ ሕይወትና ውጫዊ ትንሣኤ ነበር። ነገር ግን ታናሹ ከነረቂቅ አዋጁ እንዲከበር ታላቁ ከነ-ጉልህ ሥርዓቱ ሥፍራ ይለቅ ዘንድ የሚገባ ነው።